

Giới thiệu Lùng Bắt Tim Em

Tác Phẩm Lùng Bắt Tim Em nói về một cuộc tình sét đánh giữa hai người nhưng chỉ ảnh hưởng tới anh. Về đẹp kia, sự ngọt ngào kia của nàng tuy còn nhỏ những đã toàn phần tác động đến toàn bộ tâm trí của anh, khiến anh phải si mê mà chờ cô trưởng thành.

Nhiều năm trôi qua, bông hoa xinh đẹp ngày nào nay còn tỏa thêm hào quang và hương thơm của nó. Nàng đã trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn từ mọi nam nhân xung quanh, không vì thế mà anh bỏ cuộc, bất chấp thủ đoạn để có được thể xác lẫn trái tim nàng..

Tình yêu không lý trí của anh đã vô tình đem đến nhiều rắc rối cho cô và khiến cho cô có nhiều tổn thương khá nặng. Liệu như thế thì anh có còn được cô chấp nhận ???

Bạn đang đọc truyện *Lùng Bắt Tim Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

“ Cô gái kia là ai ? ” Thanh âm nam tử trầm thấp, thông thả vang lên. Chủ nhân của giọng nói ấy là một vị nam nhân lạnh lùng, giờ phút này hàn mâu nam tử phá lệ chứa đầy ánh nhìn nồng nhiệt. Chưa bao giờ tin “ nhất kiến chung tình ”, cái từ ngữ ngây thơ có từ đời nào đời nào ấy, nhưng giờ đây anh đang dần tin vào câu nói đó. Hướng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào nữ tử trước mắt, trong mắt anh giây phút này chỉ có một mình dung nhan thanh lệ thoát tục kia. Đó là loại dung nhan khiến người khác nhìn vào rồi khó có thể rời đi ánh nhìn, cả anh cũng vậy, tâm anh tưởng chừng băng tuyết ngàn năm, trước nay chưa từng vì bất cứ ai mà rung động, vậy nhưng kể từ lúc bóng hình nàng lọt vào tầm mắt, chưa một phút giây nào ánh nhìn của anh rời khỏi nàng.

“ Cô ấy là ... ” Trưởng phòng nhân sự bên cạnh đẩy đẩy gọng kính, vội vàng lật tìm thông tin về nàng trong từng trang tư liệu cá nhân, Khó có được mấy hôm như hôm nay chủ tịch đại giá quang lâm thị sát nghiệp vụ công ty . Lướt qua gần chục gương mặt công nhân nhưng vẫn chưa thấy hồ sơ nào có ảnh của người đó, hần gập đến độ liên tục đỏ mồ hôi lạnh.

Người trợ lý phía sau vội ghé tai hần nhắc nhở điều gì đấy. Chủ nhiệm phòng nhân sự đột nhiên búng tính vuốt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán đến trước mặt nam nhân băng lãnh kia, cung kính trả lời. “ Báo cáo chủ tịch, nữ hài kia vốn không phải là công nhân của công ty ta, đó chỉ là người giao com hộp mà thôi. ”

“ Người giao com hộp ? ” Miệng nói nhưng ánh mắt nóng bỏng của Đường Hoàng vẫn dán chặt trên thân ảnh nữ hài đang chăm chỉ phân phối hàng hóa kia. Vẫn giữ vẻ ngoài lãnh khốc nhưng không ai biết trong tâm anh lúc này đang rung động không thôi. Anh bị hấp dẫn không chỉ bởi khuôn mặt thanh thoát tú lệ kia mà còn bởi vì nụ cười của nàng. Nàng có một nụ cười rất đẹp, nụ cười đó khiến tâm trí anh xao động, tim anh dường như cũng loạn mất một nhịp, trái tim băng giá của anh cuối cùng cũng vì một người mà tan chảy. Tuy trên người không phải là cầm hoa y phục, nhưng ở nàng vẫn tỏa mát ra một loại khí chất rất đặc thù. Kia khí chất đó cứ hấp dẫn ánh nhìn của anh, khiến anh không thể dời mắt chú ý đến bất kì thứ gì khác xung quanh.

“ Cô ấy là nữ nhi của lão bán cửa hàng tiện lợi ‘lão tham tiền’. Hiện là nữ sinh trung học, bình thường cô ấy rảnh rỗi đều giúp phụ thân giao com hộp cho xí nghiệp ta cùng những công ty khác. ”

“ Nữ hài của lão bán cửa hàng tiện lợi, vẫn còn đang là nữ sinh trung học. ... ” Không hỏi thêm gì nữa, Đường Hoàng tiếp tục nghiệp vụ thị sát của mình. Anh là người tâm cơ khó dò, không dễ dàng làm cho người ta biết được suy nghĩ của mình, gương mặt lạnh lùng khiến anh càng thêm khó dò và mấy phần huyền bí.

Không ai đứng trước vị chủ tịch anh tuấn này mà không xuất hiện cảm giác nể sợ cùng kính phục. Khó được dịp chủ tịch đích thân đại giá quang lâm, không nhân cơ hội này nỗ lực thể hiện mình thì thật là tên ngốc ! Đám tùy tùng theo sau chủ quản một lòng nom nớp lo sợ theo sau hần.

Cuộc thị sát không kéo dài quá lâu, thẳng đến khi mọi người rời đến phòng họp, chỉ còn lại Đường Hoàng với trợ lý kiêm trợ thủ đắc lực của anh Thạch Đồng. Anh nhìn Thạch Đồng và nói : “ Ta muốn có tài liệu về nữ hài kia. ”

Không cần nói dài dòng, bằng kinh nghiệm nhiều năm làm việc ăn ý với nhau, Thạch Đồng dĩ nhiên biết người mà Đường Hoàng nhắc đến là ai.

“ Vị tiểu thư giao com hộp kia ạ ? ”

“Đúng! Từ khi sinh ra đến giờ, hết thảy những tư liệu liên quan đến cô ấy thì hãy thu thập hết rồi nộp báo cáo lên cho ta, một chữ cũng không được thiếu. ”

Thạch Đồng thực buồn bực, căn cứ vào kinh nghiệm trong quá khứ, anh biết trước nay lão bán là người làm việc gì cũng đều có chủ đích rõ ràng, không rõ hôm nay lão bán vì sao lại lệnh cho anh tìm hiểu về nữ hài bình thường kia, Thạch Đồng suy nghĩ sâu xa, liếc mắt nhìn nam nhân băng lãnh trước mắt.

Lãnh mâu ẩn chứa một cái nhìn khiêu khích, đó là ánh mắt cảnh cáo, cảm người khác thăm dò, nguy hiểm mà băng lãnh.

“Chính là người lui ra làm những gì ta giao phó đi.”

“Tuân mệnh.” Thu hồi lại ánh mắt, Thạch Đồng nghiêng người cúi chào rồi lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Rót ra một ly rượu, tiến đến cạnh bên cửa sổ, khẽ dựa vào khung cửa ngắm nhìn toàn bộ khung cảnh Đài Bắc. Trong lĩnh vực buôn bán, không ai có thể so được với anh, trong và ngoài nước anh có khoảng hơn ba mươi mấy nhà máy xí nghiệp, sản nghiệp hiện nay ước tính lên tới hơn trăm triệu. Những năm gần đây chỉ ở trên thương trường, nơi người lừa ta, ta lừa người mới có thể khơi dậy dã tâm của anh, thật không thể tưởng tượng nổi, nữ nhân vừa mới gặp qua một lần kia lại có thể khơi dậy dã tâm của anh. Cuộc đời lần đầu tiên vì một nữ nhân mà khơi mào sự cuồng nhiệt trong anh, thậm chí đối phương còn không phải là một nữ nhân thành thực, còn mới chỉ là một nụ hoa sắp nở rộ mà thôi.

Trên khuôn mặt lạnh khốc hiện lên một thứ tình cảm nồng nhiệt, anh cảm nhận được rất rõ, nàng đã kích thích nội tâm băng hàn, thách thức sự lãnh huyết vô tình trong anh như thế nào. Cho dù là những siêu mẫu xinh đẹp, quyến rũ nhất hay những vị thiên kim tiểu thư giàu có cũng không thể khiến anh có loại tâm tình này. Nét cười của nàng như thế nào lại in đậm trong tâm trí anh, chỉ cần nhắm mắt lại khuôn mặt thanh tú cùng nụ cười rạng rỡ kia lại hiện lên. Anh phi thường khẳng định, anh muốn nàng. Thủy tinh trên cửa sổ phản chiếu rõ ràng một đôi mắt đen đang dần trở nên thâm trầm...

“Ba ! Không phải con đã kêu ba đi nghỉ ngơi rồi sao ? Ba lại không nghe lời con rồi !” Lời nói uyển chuyển, hàm xúc, ôn nhu truyền đến, bởi lo lắng mà trong giọng nói có vài phần giận dữ – khuôn mặt trời sinh không giấu được vẻ thanh lệ.

Người đang làm việc kia không ai khác chính là lão ba của cô, người mà lúc này đang trộm khen con gái càng lớn càng xinh đẹp của mình.

Trong nháy mắt, Y Nhu đã muốn lớn khôn, vào đại học, nàng có nhiều thời gian rảnh hơn để phụ giúp phụ thân vất vả và kinh doanh cửa hàng vật dụng. Nàng bình thường thay thế vị trí mẫu thân đã mất của mình chăm sóc tiểu đệ đệ, phụ trách làm hết phận sự của một hảo tỷ tỷ.

“Gia Cường ! Như thế nào lại để ba ba chạy đến làm việc ? Không phải tỷ đã dặn người hảo hảo chiếu cố ba ba hay sao ?”

“Ta có khuyên qua nhưng ba ba không nghe !” Tiểu nam hài quay đầu hướng phụ thân kháng nghị. “Người xem vì người mà ta bị tỷ tỷ mắng.”

“Người trong nhà mà, có quan hệ gì đâu” Lão ba phe phẩy đầu cười mà nói.

“Ba à, bác sĩ đã nói rồi, tim ba không tốt, không thể làm việc vất vả, cực nhọc. Người như thế nào ‘lại’ vụng trộm chạy tới.”

Y nhu chọc vào túi đất bên thắt lưng.

“Khó có được chủ nhật, con và đệ đệ hẳn là nên hảo hảo đi chơi đây đó, dù sao bình thường ta cũng đã nghỉ ngơi đủ, động tay động chân một chút thì này cũng có sao đâu. Huống chi, hôm nay con có hẹn với Thạch Ngạn, không phải sao ?”

“Con còn chưa đáp ứng nha” Cái miệng anh đào nhỏ nhắn khê chu lên, hai má non mềm nhiễm thượng một tầng đỏ ửng.

“Đi thôi ! Đi thôi ! Người trẻ tuổi các con không phải đều muốn hưởng thụ thanh xuân sao. Hảo hảo đàm luận chuyện yêu đương, con không phải cũng đã là sinh viên đại học rồi sao, nếu là mối lương duyên thì nên hảo hảo nắm chắc, Thạch Ngạn kia là một nam hài hiểu biết lại ổn trọng, lão ba thấy rất vừa lòng với hắn.”

“Đúng rồi, tỷ ! Thạch Ngạn ca ca thường đến chỗ trọ của chúng ta hỗ trợ này nọ, lúc thì là sửa vòi nước, lúc thì là thay bóng đèn,.. đó không phải là muốn ước hẹn với tỷ sao, tỷ còn chưa trả thù lao cho người ta, hôm nay bởi người ta ăn bữa cơm coi như là đáp lễ người ta đã giúp mình nhiều như vậy.”

“Người thật lăm chuyện nha ! Giống như là một cái đại nhân ý, xú tiểu tử, muốn làm ba ư, đợi mười năm nữa đi rồi tính.”

Đệ đệ không phục kháng nghị. “Ta đã muốn là Quốc trung sinh (học sinh học cấp Quốc Trung), đừng đem lão nhân gia ra làm tiểu hài tử. Khí lực của ta rất lớn, không có ta có nhiều chuyện các người không thể có biện pháp giải quyết đâu.” Tiểu đệ về mặt bất phục, hận ghét nhất là bị xem như tiểu hài tử, hận không thể mau mau lớn lên một chút để kiếm tiền phụ gia đình.

“Tốt lắm ! Tốt lắm ! Nhanh đi cho kịp giờ ! Chuẩn bị đi hẹn hò đi !” Phụ thân đứng bên cạnh vội vã thúc giục nàng.

“Không phải là hẹn hò” Nàng sửa lại lời nói của phụ thân. “Chính là hắn chở ta lên thư viện tra tài liệu, lúc tác nghiệp ở trường sẽ có lúc cần dùng.”

“Thuận tiện hẹn hò luôn, có sao đâu, đừng có phụ tấm lòng của người ta.” Lão ba cũng quay đầu nhìn theo hướng nữ nhi đang nhìn.

Y Nhu hướng ngoài cửa nhìn lại, vừa vận lúc Thạch Ngạn đi tới. “Bá phụ, tiểu Kiệt, hai người hảo.”

Một đại nam hài nhả nhặn, tuần tú, cung kính hướng phía họ chào hỏi, mà ánh mắt cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt giai nhân.

Y Nhu đỏ mặt quay đầu tránh đi ánh nhìn của Thạch Ngạn, nàng biết anh có ý với nàng, nhưng nàng thủy chung không đáp ứng anh. Đối mặt với ánh mắt nhu tình kia, nàng không phải không rõ, không phải không thích. Kỳ thực nàng đối với anh cũng rất có hảo cảm, nhưng là trong một gia đình vắng bóng người mẹ, phụ thân thân thể lại không tốt, còn có đệ đệ đang tuổi đến trường, nàng không thể không bỏ hết thời gian cùng tâm sức chăm lo cho gia đình. Hơn nữa hảo cảm của nàng với anh trước nay đều vẫn vậy, không có tăng thêm mà cũng chẳng có giảm đi, vậy nên nàng vẫn cố tình giữ khoảng cách với Thạch Ngạn.

Nhìn nữ nhi vẫn đang ngượng ngùng đứng đó, người làm cha không thể không hiểu ý, ông cười cười liên tục thúc giục, muốn hai người mau chóng rời đi.

Y Nhu hết lần này đến lần khác dặn phụ thân không được phép làm việc quá sức, mới mang một tâm bất an rời đi.

Thạc Ngạn chờ Y Nhu đến thư viện lớn. Y Nhu vì chuẩn bị cho bài báo cáo lịch sử ngày kia phải đến thư viện tìm đọc rất nhiều tư liệu. Để chuyên tâm kiểm tài liệu nên nàng kiên trì lưu Thạc Ngạn lại trên xe chờ nàng. Có lẽ là bởi ngượng ngùng với ánh mắt thâm tình của anh, nàng sợ trong phút xuất thần, lại rơi vào vòng xoáy tình yêu.

Y Nhu phải tìm rất nhiều tài liệu. Ôm một chồng đồ sộ sách vở nặng nề tiến lại hướng quầy mượn đọc, may mắn thế nào lại ở tầng thứ hai của giá sách phát hiện ra một quyển sách có liên quan. Nếu nàng không cậy bản thân khỏe mạnh, hẳn là trước phải buông chồng sách vở xuống, nhưng là nàng đánh giá sai năng lực bản thân, chỉ thấy nàng một tay ôm hơn chục quyển sách.

Nỗ lực kiềm gót chân, cố gắng vươn tay hướng phía quyển sách chạm tới, nhưng mặc kệ nàng nỗ lực thế nào vẫn là tính sai một chút. Mới chạm tay được vào quyển sách không cẩn thận, nàng bị mất trọng tâm, mấy quyển sách trong tay rơi hết. Mất thấy bản thân sẽ ngã, nàng không khỏi vì bản thân mà than thầm một tiếng.

Lại thật không ngờ, sàn nhà cứng như vậy mà nàng ngã xuống không có điểm đau nha, bởi lẽ có một cánh tay đã chụp được nàng, khiến da thịt nàng tiếp xúc không phải là mặt đất lạnh lẽo mà là một cái ôm ấm áp. Về phần sách vở như đã nói ở trên, rơi tán loạn khắp trên nền thư viện.

“Thực xin lỗi.” Vừa nói nàng vừa kích động mà ngẩng đầu lên. Ngoài ý muốn đón nhận một đôi mắt mâu sắc bén.

Đó là – một khuôn mặt nam tính, ngũ quan rõ ràng dứt khoát với một đôi mắt thâm trầm mà phân minh, mà đôi mắt ấy đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nàng.

“Cô không sao chứ?” Khóe môi nam nhân cong lên lộ ra ý cười ôn nhu.

“Không, không có việc gì, cảm ơn!” Ý thức được mình đang nằm trong lòng nam nhân, nàng nhanh chóng đứng dậy lý khai.

Hắn vì nàng mà cúi người nhặt sách vở đang phân tán trên nền nhà.

“Thực cảm ơn...” Thực là mất hết cả mặt mũi, sớm biết sẽ như vậy nàng sẽ không cậy mạnh làm gì. Thảm hơn là nàng để ý thấy vì đỡ mình mà làm dơ tây trang của nam nhân.

“Của người... quần áo bẩn hết rồi...”

“Không sao, tây trang có dơ cũng không hề gì, quan trọng là người bị té không làm sao, may mắn ta đi qua đúng thời điểm.” Thanh âm trầm thấp nhưng cũng đầy từ tính, trong giọng nói tựa hồ còn mang theo chút sùng nich. Y Nhu tổng cảm thấy trong giọng nói kia dường như có cái gì đó, nhưng nàng không nắm bắt được, ánh nhìn không khỏi vì thế mà một lần nữa hướng về tuần nhan kia. Bất giác ánh nhìn sáng ngời thần bí của hắn, lòng nàng tránh không khỏi một trận run rẩy. Ánh mắt của hắn, tựa hồ có thể nhìn thấu tâm tư của người khác, khiến người đối diện không thể nhìn thẳng vào mắt hắn, nàng không khỏi tránh đi ánh mắt hắn.

“Cầm nhiều sách như vậy, khó tránh khỏi bị mất cân bằng. Người vừa rồi hẳn là muốn lấy quyển sách này, Y Nhu?”

“Người làm thế nào mà lại biết tên của ta.” Nàng thực ngạc nhiên nha, bất quá nhìn thấy thẻ sinh viên của mình trong tay hắn, nàng lập tức hiểu được.

“Của người...” Đường Hoàng đem thẻ học sinh trả lại cho nàng.

“Àn, cảm ơn người.”

“Nga! Hãy mau hai mươi tuổi...” Ánh mắt hắn thủy chung dừng lại ở trên người nàng, ngữ khí ôn nhu có điểm rụt rè.

“Thực xin lỗi, ta có việc phải đi trước. Cảm ơn người đã hỗ trợ.” Y Nhu cầm lại sách vở vội vàng xoay người rời đi.

Đường Hoàng đứng nhìn theo bóng hình xinh đẹp một hồi lâu, khóe miệng hiện lên nụ cười tuần khốc, nàng so với ba năm trước đây càng lớn càng thêm nị hoặc, động lòng người, mà tâm của hắn cũng vẫn vì nàng mà điên cuồng, nồng nhiệt, chưa từng suy giảm một phần. Ba năm này, hắn lặng yên nhìn nàng trưởng thành, kiên nhẫn đợi chờ một ngày hoa nở lấy mặt.

Lúc này, hắn rốt cuộc ngăn không được cổ dục vọng muốn nàng trong người, hơn nữa còn vừa mới ở gần nàng trong phút chốc, nếu định lực của hắn không cao, không đủ lý trí, hẳn sẽ nhịn không được mà cứ như vậy đem nàng ôm trong lòng, một chút cũng không buông tay.

Tiếng bước chân dồn dập đến gần, Hiệu trưởng cùng đoàn người cuối cùng cũng đã tìm được vị thần tài quan trọng nhất của trường.

Ba bước chạy tới, rồi nghiêng người 1000 thi hành đại lễ. “Thực xin lỗi, là chúng ta tiếp đãi không chu toàn cư nhiên khiến cho một người danh tiếng lẫy lừng như ngài phải đợi lâu. Không nghĩ ngài sẽ tới đây, mọi người liền vội tới đón tiếp, có điểm thất lễ, mong ngài thứ lỗi.” Kính sợ người trước mắt, những lời lẽ bồi tội không ngừng tuôn ra như nước, đối phương là một vị khách quý, nếu có điểm sơ sót sợ rằng nghìn lần không bồi nổi tội. Hôm nay khó có được, vị khách nhân quý hóa này đại giá quang lâm đến thăm trường học. Hắn tự nhận mình có điểm bảo hộ sơ sót, như thế nào vừa mới quay đầu đi có một chút, lúc nhìn lại đã không thấy người đâu.

“Cũng không thể trách ngài được, là ta tự mình tùy ý nhìn ngắm khắp nơi.”

“Là vậy sao, ha ha.” Nghe được câu nói đó, Hiệu trưởng mới có thể nhẹ nhàng thờ ra, nhưng lại không tưởng được Đường Hoàng lại bồi thêm một câu.

“Bắt quả thư viện này thiết bị tựa hồ còn đang chờ cải tiến, có hay không nên ở tầng giá sách bố trí thêm một cái thang, thuận tiện cho sinh viên thuận lợi lấy sách.” Ngờ khí trầm ổn, không nghiêm mà uy, dọa hiệu trưởng một phen sợ xanh cả mặt, sợ hãi khom lưng xin lỗi.

Sau khi rời khỏi trường học, vừa ngồi lên xe, Thạch Đồng cũng ngồi lên ghế trước, mặc dù không nói gì nhưng Đường Hoàng biết trong lòng hẳn có lời muốn nói.

“Như thế nào, có điều muốn nói sao?”

“‘Cây thang không đủ’, câu nói này lúc thị sát thực không giống với tác phong của lão bản.”

“Phải không?” Hần hừ lạnh, Thạch Đồng quả không hổ là đã đi theo hắn mười năm, đã có thể hiểu được tâm tư của hắn.

“Chỉ cần một câu nói của ngài, cũng sẽ làm vị hiệu trưởng kia áy náy muốn mổ bụng tạ tội.”

Hắn cười to, cười đến thoải mái mà thư sướng. Hôm nay hắn thật cao hứng, cho dù là loại cổ phiếu mỗi ngày thu về cho hắn hàng trăm triệu đồng cũng chưa từng khiến hắn vui vẻ như vậy.

Tâm tình khoái trá này của hắn tất cả là bởi vì Lí Ý Nhu, tiểu nhân nhi khả ái mà hắn ngày nhớ đêm mong, chỉ sợ cả thế gian này chỉ nàng mới có thể khiến hắn thành ra như vậy.

Hết thầy đã được hắn lên kế hoạch hoàn hảo từ trước, đem hoa hảo hảo theo đuổi nàng, chờ đến sinh nhật thứ hai mươi của nàng, hắn nhất định sẽ đem nàng cưới vào cửa. Hiện tại hắn đã muốn chờ không kịp.

Py: Không biết văn phong với cách dùng từ của mình đã ổn chưa nữa * lẩn lộn *

Ngày xuân ấm áp, sau giữa trưa, nhiệt độ ấm áp khiến con người ta hảo hảo muốn ngủ. Chính là mộng đẹp của Ý Nhu lại bị bạn tốt của nàng Tú Khanh lay tỉnh. “Đã tỉnh chưa heo mẹ, đã tan học rồi đó.”

“Àn!” Ý Nhu đưa tay lên dụi dụi mắt, tối qua nàng chỉ được ngủ có hơn ba tiếng.

“Xem cặp mắt thâm sì của người kia, lại làm thêm thái quá!!!”

“Àn! Hai ngày này đi khách sạn làm bồi bàn, buôn bán lời được 5000 khối.” Nàng vờn vai đuổi đuổi cái thất lưng lưng biếng.

“Người nha! Hiện tại mới lớn được có một xú à! Ngày nghỉ mọi người đều đi chơi duy trì những mối quan hệ, người lại ngày ngày chỉ biết kiếm tiền, ngẫu nhiên thì cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi hưởng thụ những ngày tháng thanh xuân đi, đã lên đại học rồi mà bộ dáng vẫn chẳng khác gì lúc trước.” Hai người này chính là bạn tốt thời trung học, hiện duyên phận chưa hết lại cùng nhau học tiếp cùng một trường đại học.

“Cũng không có cách nào khác, người cũng biết hoàn cảnh nhà ta rồi đấy, không nỗ lực làm việc lấy đâu ra tiền đóng học phí?”

“Ai nha, đã trẻ thế này? Ta phải mau mau về nhà phụ giúp cửa hàng, không hàn huyên nữa, bye!!”

Một tay ôm sách vở, một tay đem cặp táp đeo lên lưng, Ý Nhu nhìn đồng hồ bên cạnh nhanh nhanh chạy ra khỏi phòng học, thầm tính toán cho mau mau về đến nhà! Buổi tối còn giúp nữ nhi của Vương bá bá nhà bên cạnh học tiếng Anh.

Có lẽ hai ngày này đã vắt kiệt sức lực của nàng khiến nàng thực mệt mỏi, tinh thần vì thế cũng không được tỉnh táo như mọi khi. Bước xuống cầu thang, không cẩn thận bước hụt, thân thể lao đảo chỉ chực té xuống chân cầu thang. Không ngờ đại nạn không chết, lần thứ hai nàng rơi vào vòng tay rộng lớn kia.

“Thực xin lỗi a...”

“Lại gặp mặt...” Đường Hoàng nở một nụ cười nhu hòa, tuần mâu mê người nhìn thẳng mặt nàng.

Nàng thực không dám tin vào mắt mình nữa, ngờ ngác nhìn hắn, nhất thời kinh ngạc nói không lên lời. Một hồi lâu sau, nàng mới giật mình, kéo suy nghĩ trở lại từ trong hồi tưởng.

“Thực xin lỗi...”

“Không sao, cùng một sự tình lại phát sinh hai lần, chúng ta thực có duyên.”

“Là trù... Thực khéo, người như thế nào lại ở chỗ này?”

“Ta tới nơi này là để gặp lão bằng hữu, người thoát nhìn dường như đang vội, phải vậy không?”

“Đúng vậy, ta...”

“Ngươi cần đến nơi nào, ta tiễn ngươi một đoạn.”

Mới lần thứ hia gặp gỡ, hảo ý của hắn phải chăng là có chút đường đột đi, nàng ngay cả tên hắn cũng còn chưa biết nha.

Hắn dường như là có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng, tiếp tục đối nàng nói : “Tên ta là Đường Hoàng, lần trước chưa kịp giới thiệu qua ngươi đã bỏ chạy mất.”

“Thực xin lỗi, lúc đó ta đang vội, cho nên...”

“Thoạt nhìn ngươi hiện tại cũng đang vội a, tiện đường ta đưa ngươi đi, xe ta đang để bên kia.”

“Không cần đâu, ta đi xe bus được rồi.” Vừa nói nàng vừa có chút co rúm người lại.

“Sợ ta là người xấu?”

“Không, ta không có ý này...” Nàng vội vàng giải thích.

“Vậy đừng từ chối hảo ý của ta, đi thôi.”

“Đường tiên sinh...”

“Đừng nói chuyện khách sáo như vậy, gọi ta là Đường đại ca đi, không thì sao cũng được, chỉ cần đừng gọi ta Đường thúc thúc là được rồi.” Chỉ một câu nói, đã thành công dụ dỗ được nụ cười của nàng, phá tan không khí thư hoãn xa lạ. Người này thoạt nhìn không xấu, ngược lại trông rất phong độ, bất quá trong giọng nói có một cỗ khí thế bức người, làm cho người khác không thể cự tuyệt, bất giác đã bị hắn thuyết phục.

Lúc Y Nhu lấy lại được tinh thần, đã yên vị trong xe của hắn.

Hắn đưa nàng đến tận cửa hàng bán vật dụng của phụ thân. Xuống xe, Y Nhu hướng hắn nói lời cảm tạ. Chờ khi xe đã đi xa rồi, lão ba cùng tiểu đệ đệ của nàng mới lập tức chạy ra, hướng nàng vội vội hỏi : “Tỷ, người nọ là ai vậy?”

“Ngươi khi nào lại quen được một nam nhân xài xe Roll Royce vậy?” Giọng điệu của lão ba cũng thập phần ngạc nhiên.

“Chỉ là bằng hữu thôi, chúng ta cũng không thân quen lắm.”

“Không quen?” Tiểu đệ vụng trộm liếc nhìn nàng.

“Sao thế?”

“Không thân quen mà lại còn ngồi xe của người ta, xem ra địch thủ của Ngạn ca xuất hiện rồi đây!”

“Ngươi muốn chết!!!” Hai người lập tức tái khởi động cuộc đuổi bắt thường lệ.

“Được rồi! Được rồi! Mau đi ăn cơm thôi!” Lý phụ cười, nhìn hai tiểu bảo bối thân thiết nhất của mình đang chơi đùa.

Nghe được câu nói của phụ thân, Y Nhu lập tức dừng tay lại không thềm giỡn với nhóc em nữa. Chạm đã, nàng cũng không nói cho Đường tiên sinh biết địa chỉ cửa hàng vật dụng của lão ba, vậy tại hắn lại biết mà chở nàng về đến tận cửa?

Đệ đệ trốn không thoát, tai liền bị nhéo, đau xót mà la thất thanh : “Tỷ tỷ, mau buông tai ta ra!!!”

“Ách! A, để xem ngươi về sau có còn dám nói lung tung nữa không!”

Lão cha ở giữa vừa cười vừa nhắc nhở hai người ngồi xuống dùng cơm. Y Nhu vẫn không khỏi nghĩ ngợi về chuyện kia. Chỉ chốc lát sau lại tự giấu mình trí nhớ không tốt, chắc là đã nói qua với người ta nhưng bản thân lại không nhớ.

Hôm nay không có buổi học trên trường, như thường lệ Y Nhu lại lui đến cửa hàng giúp phụ thân giao cơm hộp. Đơn đặt hàng viết xí nghiệp Hào Quốc, lầu 27, văn phòng chủ tịch. Nàng không khỏi nở nụ cười, đường đường là chủ tịch của một xí nghiệp cư nhiên lại chỉ định một cửa hàng tiện lợi nho nhỏ làm cơm trưa, trên đời còn có người như vậy sao?

Cửa thang máy mở ra, lọt vào mắt nàng là khí thế trang nghiêm của văn phòng trước mặt, nàng không khỏi có chút sợ hãi than thầm, không hổ là một xí nghiệp lớn, văn phòng thôi mà khí thế cũng thật khác với những nơi khác.

Tiếp đón nàng là một nam tử đáng vẻ nghiêm túc, trầm lặng! Cặp mắt uy nghiêm nhìn nàng một lượt từ đầu đến chân, nhìn kỹ mới thấy đôi mắt kia khiến người ta cảm thấy bất giác ngừng thở.

“Ta đến từ giao cơm hộp.” Nam nhân này hảo nghiêm túc, dường như tính cách cũng rất sắt đá nha.

Thạch Đồng sau khi nhìn nàng một lượt liền không nói gì thêm, chỉ nói một câu :

“Thỉnh đi vào theo lối này.”

Y theo chỉ thị của hắn, Y Nhu mở cửa văn phòng, không gian bên sau cánh cửa rất rộng rãi, căn phòng được thiết kế theo lối kiến trúc hiện đại, vừa bước vào đã cảm nhận được không khí trang nghiêm bên trong. Phóng mắt ra nhìn bao quát căn phòng, dưới cửa sổ tầm năm tầng, có một vị nam tử đang ngồi. Khi người đó quay người lại nhìn Y Nhu, hai mắt nàng không khỏi mở to ngây ngốc nhìn người trước mặt.

“Đường tiên sinh !”

“Ngươi đến rồi à, ta đang chờ ngươi.” Hắn hướng nàng đi tới, thân ảnh cao lớn chiếu trụ toàn thân nàng.

“Nguyên lai ... Ngươi là chủ tịch xí nghiệp này ?”

“Đúng vậy ! Thực xin lỗi vừa rồi đã dọa ngươi sợ rồi !”

“Ngươi cũng ăn com hộp ?”

“Công nhân của xí nghiệp ta đều thích ăn com hộp ở cửa hàng tiện dụng của phụ thân ngươi, ta là chủ tịch đương nhiên không ngoại lệ.”

Thì ra là thế, khó trách hắn biết địa chỉ cửa hàng tiện lợi của phụ thân, mình thật quá đa tâm rồi. Nghĩ vậy nàng không khỏi vui vẻ hướng hắn nở một nụ cười.

“Làm sao vậy ?”

“Ta nghĩ, ngươi là lão bản của xí nghiệp lớn thường chỉ toàn ăn những món sơn hào hải vị, nguyên lai cũng có lúc ăn những thứ bình dân như com hộp này !”

“Cũng không hẳn là như vậy ! Ta là muốn thử xem com hộp của cửa hàng tiện lợi nào lại khiến công nhân của xí nghiệp ta thích ăn như vậy, ta không phải thứ gì cũng tùy tiện ăn.” Câu cuối cùng, hắn đè thấp thanh âm xuống, khiến cho giọng nói trở nên trầm thấp mà có từ tính, như đang ám chỉ điều gì đó.

Nàng ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn, nhưng thấy mặt hắn không có biểu cảm gì khác thường, Đường Hoàng vẫn là đang mỉm cười cùng nàng nói chuyện, Y Nhu lại thăm mắng mình quá đa tâm.

“Đường tiên sinh !”

“Như thế nào vẫn kêu khách sáo như vậy”

Nàng ngại ngùng sửa miệng : “Đường đại ca, ta phải đi rồi, người nhà ta còn đang chờ ta trở về giao hàng cho những nơi khác nữa.”

Hắn gật đầu, phái Thạch Đồng tiễn nàng trở ra. Thẳng đến khi bóng hình xinh đẹp rời đi, dục vọng chiếm hữu mới hiện rõ lên dưới đáy mắt hắn.

Tiểu nhân nhi của hắn thực khả ái, biết nàng vẫn còn đối với mình có cảm giác xa lạ, hắn không thể nóng vội, như vậy sẽ dọa giai nhân chạy mất. Phải kiên nhẫn thêm ít lâu, Y Nhu của hắn dù sao vẫn còn rất non nớt, chưa biết hề biết đến tình yêu nam nữ. Tương lai không xa, hắn muốn nàng sẽ ở trong vòng tay hắn, để hắn có thể nhẹ nhàng vỗ về da thịt non mềm, trắng nõn kia, hôn thật sâu trên đôi môi nàng, hắn thực mong chờ ngày đó mau đến

Tiếng mở cửa truyền đến phá vỡ dòng suy nghĩ của hắn, là Thạch Đồng.

“Nữ hài kia thực trẻ người.” Hắn thực thà nói ra suy nghĩ của mình.

“Tháng năm năm sau, nàng sẽ tròn hai mươi. Nàng giống như một chú bướm nhỏ mới lột xác, thực xinh đẹp, dung nhan kiều diễm, hoa nhường nguyệt thẹn.”

“Lão bản là muốn kết hôn với nàng ?”

“Thì sao ?” Chợt phát hiện trong giọng nói Thạch Đồng có điểm không đúng.

“Thế còn các vị tiểu thư con gái Lưu đồng, Chu nghị viên thuộc đảng chính trị thì sao ạ ?”

“Toàn bộ từ chối hết.”

“Nếu chúng ta nói lời từ chối, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng không tốt đến sinh khí của công ty.”

“Những việc này ta giao cả cho ngươi. Tin rằng chút chuyện con con này không làm khó được ngươi, phải không ? Tâm phúc đặc lực của ta !”

“Tuân lệnh” Những gì lão bản đã quyết định thì sẽ không bao giờ sửa đổi. Thạch Đồng lĩnh trách nhiệm, hiểu được những gì mà mình làm sẽ khiến cõi lòng các nàng tan nát thế nào.

Nay trong mắt Đường Hoàng chỉ có Y Nhu, những nữ nhân khác căn bản chỉ như người qua đường, cùng hấn chẳng có chút quan hệ gì.

Từ ngày đó về sau, Đường Hoàng chỉ thị trưởng phòng kế toán mỗi ngày hướng tiệm của phụ thân nàng đặt 2 suất cơm hộp, để hấn có thể ngày ngày gặp mặt giải nhân. Nhóm cấp dưới vì lấy lòng chủ tịch cũng thi nhau đặt cơm hộp ở đó. Bởi vậy có một ngày phụ thân Y Nhu phát hiện, dạo này cửa hàng có nhiều mối làm ăn hấn lên.

“Này ...” Như thường lệ, phụ thân Y Nhu muốn nàng đem cơm hộp đến Hào Quốc xí nghiệp. chợt thấy thái độ nữ nhi có chút do dự.

“Làm sao vậy?” Ông quan tâm hỏi.

“Không có gì ... Chỉ là con cảm thấy có chút không thoải mái.”

“Con thấy trong người không khỏe sao?” Ông đưa tay lên sờ sờ trán nữ nhi, lại quan sát sắc mặt, cũng không phát hiện điểm nào bất thường, chính là cảm thấy nàng có tâm sự. “Được rồi, con trông tiệm đi, để ta đưa đồ đến Hào Quốc xí nghiệp.”

“Àn!”

Y Nhu lén thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng đối với phụ thân có chút áy náy. nàng đã dối gạt phụ thân bản thân không khỏe, bởi vì nàng thật sự không biết giải thích sao với phụ thân rằng mỗi khi nhìn vào đôi mắt của Đường Hoàng, trong lòng nàng lại có chút không thoải mái, chính là không hiểu sao lại có chút áp lực. Nhưng là Đường Hoàng từ đầu đến cuối đối nàng rất lịch sự cùng chu đáo, chỉ là đôi khi đối mặt với Đường đại ca, nàng sec cảm thấy có một cỗ áp lực trong người. tựa hồ như hấn có thể nhìn thấu con người nàng.

Ngày hôm sau ở cửa hàng tiện lợi của phụ thân xuất hiện một bó hoa lớn, người nhận là Y Nhu. Nhân viên đưa hoa sau khi đưa biên bản cho nàng kí nhận liền rời đi. Bên trong bó hoa có một tấm thiệp viết tay, nét chữ vuông vắn mà ngay ngắn: “Chúc Y Nhu mau sớm khỏe lại. Đường Hoàng tặng.”

Y Nhu trầm mặc nhìn bó hoa một lúc lâu, hoa này – phải hay không còn đại diện cho cái gì khác? Nàng có chút khó yên tâm đi.

“Tỷ, là ai tặng hoa vậy?” Tiểu đệ hiếu kỳ hỏi.

“Một bằng hữu.”

“Nam nhân?”

“Nhiều chuyện!”

“Aiz, ta đã nói mà... Tình địch của Thạc đại ca đã xuất hiện...”

“Tiểu quý, người lại muốn ăn đòn nha!” Lỗ tai tiểu đệ đệ lại gặp tai ương, hấn chỉ duy nhất trốn không xong niết nhĩ công [nhéo tai đó] của tỷ tỷ a!!!
Mắt thấy cứu binh đã đến, vội vàng kêu to: “Thạc đại ca! Cứu mạng a!!!!”

Y Nhu vừa thấy Thạc Ngạn đến liền e lệ mà quên luôn cả việc giáo huấn tiểu đệ bướng bỉnh. Đệ đệ thừa cơ lên ra sau lưng Thạc Ngạn, làm mặt ngáo ộp với nàng, còn không sợ chết mà nhiều chuyện: “Thạc đại ca, cẩn thận có tình địch xuất hiện!!”. Sau đó để tránh cho lỗ tai một phen chịu khổ trong ma trảo của nàng, nhanh như chớp chạy ra khỏi cửa.

“Hoa thật đẹp!” Anh cười ngượng ngừng nói.

Y Nhu hận không thể đem bó hoa kia một phát ăn đi luôn, sợ Thạc Ngạn trong lòng nghĩ lung tung, vội vàng giải thích.

“Hoa này cũng không có ý tứ gì khác đâu ạ!”

Thạc Ngạn cũng chỉ cười cười mà không nói gì thêm. Y Nhu thấy vậy vội đổi đề tài câu chuyện nhằm chuyển sự chú ý của anh sang hướng khác. “Anh như thế nào hôm nay lại rảnh mà đến đây vậy?”

“Anh là có chút chuyện muốn tìm em, bây giờ có tiện không?”

.....

Sóng bước chậm rãi dạo trên con đường vắng, hai người chỉ trầm lặng bước đi, không ai nói một câu gì. Y Nhu cảm thấy được, hôm nay anh đến tìm nàng, tình cảnh không giống như mọi lần, hình như anh có tâm sự?

Nàng rụt rè lên tiếng, phá vỡ không khí trầm lắng giữa hai người: “Thạc Ngạn ca, anh có tâm sự à?”

Thạc Ngạn quay sang nhìn nàng, im lặng trong giây lát rồi ho nhẹ một tiếng, thu hết dũng khí, nhìn sâu vào mắt nàng và nói: “Y Nhu, làm bạn gái anh nhé!”

Y Nhu mặt thoáng ửng hồng, e lệ cúi đầu, nguyên lai đây là lý do của sự khác thường ở anh ấy.

“Chúng ta cứ như bây giờ, không tốt sao ?”

“Anh muốn em chính thức trở thành bạn gái anh, Y Nhu ! Một năm qua, hẳn em cũng phần nào hiểu được tâm ý của anh, anh không phải là người tùy tiện trong tình cảm, những lời này cũng không phải là xuất phát từ suy nghĩ bông bột, nhất thời. Anh biết em cần có một người đàn ông để dựa vào, anh hy vọng anh sẽ là người đàn ông đó. Không chỉ là tình nhân, anh muốn kết hôn với em. Anh biết rõ gia đình em, mọi người trong gia đình em cũng có vẻ thích anh, hãy cho anh được trở thành một thành viên của gia đình em, được chứ Y Nhu ?”

“Thạc ... Ngan ...” Nét mặt cùng những lời nói chân thành của anh khiến lòng nàng bồi hồi, xúc động, nhưng có lẽ quan trọng hơn khiến nàng cảm động như vậy, đó chính là bản thân anh. Thạc Ngan ngày hôm nay thực giống một đại nam nhân thực thụ, kiên quyết chờ đợi câu trả lời của nàng. Nhìn sâu vào ánh mắt phiến tình kia, nàng ngượng ngừng gật đầu.

“Nha, Y Nhu !” Vui sướng cùng với hạnh phúc khiến anh quá đôi vui mừng, ôm choàng lấy Y Nhu vào lòng, cảm nhận hai con tim cùng chung nhịp đập. Khẽ nâng mặt nàng lên, ôn nhu đặt lên môi nàng một nụ hôn. Y Nhu e lệ đón nhận nụ hôn đầu tiên. Mà cách đó không xa trong một chiếc xe hơi đen bóng, có một đôi hỏa mẫu hùng hực lửa giận, nhìn chằm chằm vào 2 bóng hình đang quấn quýt trước mắt, ánh nhìn như chỉ chực bỏ nhào vào giết chết đối phương. Đường Hoàng biểu tình băng lãnh cực điểm, trên tay vận chút lực, chén rượu trong tay thoáng chốc vỡ vụn thành ngàn mảnh.

Hắn mới xuất ngoại trở về, trái tim nàng đã bị người khác đoạt đi ...

“Thạch Đồng !”

“Dạ ! Lão bản !”

“Tìm hiểu xem, đối phương là ai !”

“Tuân mệnh.”

Một chương khủng bố + dọa người cuối cùng cũng đã xong *lau lau mồ hôi lạnh*

Bạn đang đọc truyện *Lòng Bất Tim Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nữ nhân đang yêu, trên khuôn mặt thường lộ rõ vẻ tươi cười hạnh phúc ! Y Nhu cũng không khác gì hơn, từ khi nhận lời làm bạn gái của Thạc Ngan, nàng rất hay cười. Nghĩ đến anh, nàng lại không giấu được cảm giác ngọt ngào cùng niềm hạnh phúc dâng lên trong lòng, bất giác lại nở nụ cười.

“Người đang yêu !” Tú Khanh đột nhiên ở đâu chui ra, kêu to.

Đang chìm trong những suy nghĩ vu vơ, bị Tú Khanh đột nhiên kêu to như vậy bên tai, nàng không tránh khỏi một phen giật mình hoảng hốt. Các đồng học khác đều chuyển ánh mắt hiếu kì nhìn sang phía bọn nàng. Y Nhu vội vàng nở một nụ cười ngượng ngùng với các bạn khác rồi quay đầu về phía Tú Khanh:

“Người đang nói bậy gì đó ? Nhỏ giọng thôi !” Dè dặt âm lượng, nàng gấp đến độ đưa tay ra che miệng Tú Khanh lại.

“Vô duyên vô cớ ngửa mặt lên trần nhà cười, không phải yêu thì là gì ?”

Khuôn mặt nàng thoáng cái đã ửng hồng. “Mới giành được ít vinh quang lúc vận động, bộ không được sao ?”

“Dì, bất quá ... mặt người trông như ra nắng một hồi lâu rồi nha !”

“Người dám giễu cợt ta, xem ta xử lí người như thế nào !!”

Hai cái nữ hài vui vẻ cười đùa nhau, lúc sau Tú Khanh chịu không nổi, giơ tay đầu hàng hướng Y Nhu hỏi: “Được rồi, được rồi, ta thua ! Mau nói ta biết, nam nhân may mắn kia là ai ?”

Y Nhu xấu hổ, mặt đỏ ửng lên ! Giống như những nữ nhân đang yêu khác tự thuật tình cảm lưu luyến bấy lâu. Hạnh phúc là tình cảm chờ mong bấy lâu, giờ đã đơm hoa kết trái. Nghĩ đến nụ hôn đầu tiên tối hôm qua, đến giờ vẫn làm cho tim nàng loạn nhịp mãi không thôi.

Nhưng là, hạnh phúc đến quá bất ngờ khiến trong lòng nàng cũng sinh ra ít nhiều bất an. Nàng đem nỗi bất an trong lòng nói với Tú Khanh.

“Ai nha, đó cũng là chuyện bình thường thôi, nữ tử khi vừa mới yêu luôn cảm thấy bất an, sợ mất đi người mình yêu, đó cũng là chuyện bình thường thôi,

yên tâm đi ! ”

“Không, ta sẽ lo lắng là vì ... Trước đây mỗi lần có người muốn theo đuổi , ta còn chưa kịp nói rõ tình cảm của mình, đối phương đã mặc danh kì diệu ly khai, ta thường nghĩ, phải chăng là bản thân mình có điểm gì đó không tốt. ”

“Người là chỉ ... Lâm Vũ Phàm ? ” Mỗi tình đầu của Y Nhu là hồi còn học Trung học , người kia là một nam sinh anh tuấn, bướng bỉnh, không có việc gì làm liền đem tình cảm của Y Nhu ra trêu đùa.

“ Ặn. ” Suy nghĩ của Y Nhu một lần nữa bị kéo về con người trong sáng, ngây thơ của những năm tháng trung học. Hồi ấy, Lâm Vũ Phàm là nam hài mà nàng ái mộ nhất, hần thường xuyên xuất hiện bên cạnh nàng, lại thường thích đùa võ mồm với nàng, nhưng là sự hài hước cùng vẻ sáng sủa của hần luôn thu hút rất nhiều nữ đồng học [có ai k hiểu k nhỉ] , lẽ đương nhiên cũng hấp dẫn ánh mắt của nàng. Chính là, Lâm Vũ Phàm lần đầu viết thư hẹn nàng, nói có chuyện muốn nói với nàng, thế nhưng sau đó lại không thấy tăm hơi hần đâu.

Tú Khanh nhớ lại, “ Nghe bạn bè đồn rằng, cả nhà hần đột nhiên xuất ngoại, tựa hồ có liên quan đến vấn đề tài chính.”

“ Phải không ? Nhưng là hần ngay cả một lời cáo biệt cũng không nói. Mà cũng không chỉ có hần, kế tiếp sau đó, phàm là nam sinh có ý theo đuổi ta, cuối cùng đều là chung một kết cục, mọi thứ chưa kịp bắt đầu đã liền vội kết thúc, e là ... Là ta không tốt, đem bọn họ dọa chạy. ”

“ Đừng có mà nghĩ lung tung, là bọn hần có mắt không trông. Nam sinh hiện tại tư tưởng đều không đủ trưởng thành, đối nữ sinh cũng không có gì rõ ràng, chẳng có lấy một chút ôn trọng khiến người ta có cảm giác an toàn, ấy vậy nên mới cô phụ mối tình đầu đẹp đẽ của cả đời mình. ”

Có lẽ đúng là như vậy đi, nghe được những lời nói của Tú Khanh, Y Nhu như phần nào trút được nỗi bất an trong lòng, lại mỉm cười rạng rỡ. Thạc Ngan là nam nhân tốt, cũng là một người rất kiên định, cùng anh ở ở một chỗ cảm giác rất an toàn. Tin tưởng rằng, mối tình này nhất định sẽ có một kết cục viên mãn.

Sau giờ tan học, Thạc Ngan hẹn nàng cùng đi ăn tối. Nàng vội trộm kiểm tra xem bộ dạng mình đã ổn chưa, nàng sợ sẽ có điểm không hợp ý đối phương.

“ Có chuyện gì vui sao ? ” Thạc Ngan thương thức nét cười như xuân phong trên khuôn mặt nàng.

“ Không có gì ạ ! ”

Anh thu hết dũng khí cầm lấy tay của nàng. Y Nhu một chút cự tuyệt hành vi của anh cũng không có. Nguyên lai hai người cùng ai mộ lẫn nhau, sau một năm liền có bước tiến triển nhanh chóng như ngày hôm nay. Nàng vội trộm đưa mắt ngắm nhìn khuôn mặt người yêu, tựa như một thiếu nữ chưa từng biết đến mùi vị tình yêu, đắm mình trong sự dễ chịu, ngọt ngào mà tình yêu mang đến, tin tưởng về sau, mọi chuyện sẽ tiến triển thuận lợi.

Hào Quốc xí nghiệp, văn phòng chủ tịch.

Đường Hoàng lưu luyến, si mê ngắm nhìn nụ cười của người con gái trong ảnh. Nét cười kia vẫn như vậy, nồng nhiệt mà say đắm lòng người, thế nhưng nụ cười ấy lại là vì một người con trai khác mà hé lộ, nghĩ đến đây, ánh mắt si luyến ấy phút chốc trở lên hừng hực lửa ghen tị cùng tức giận.

Chuy Thạc Ngan, con trai độc nhất của một gia đình, trong đó phụ thân kinh doanh một nhà xưởng nhỏ, mẫu thân là bà nội trợ trong gia đình.

Không cần tốn nhiều công sức tìm hiểu, tư liệu gia đình người này đã rành mạch nằm trên bàn làm việc của chủ tịch xí nghiệp Hào Quốc – Đường Hoàng. Đồng thời bên cạnh đó cũng là một bản tư liệu đầy đủ và chi tiết nhược điểm của người có tên Chuy Thạc Ngan.

Đường Hoàng mặt không đổi sắc, đem tư liệu để lại lên bàn, điểm điểm điều thuốc, một bên đối Thạch Đồng lạnh lùng mở miệng. “ Làm cho hần phải rời khỏi Đài Loan, thuận tiện an bài một cai nữ nhân gả cho hần .”

“ Tuân mệnh.” Thạch Đồng cung kính cúi người tiếp nhận chỉ thị, rồi xoay người đi ra. Đồng thời trong suy nghĩ ý thức được một việc, ba năm. Tình cảm của lão bản đối nữ hài kia ba năm qua chưa hề suy giảm một phân. Bất quá, đây không phải là chuyện mà hần có thể hỏi đến.

Theo đại môn [cửa lớn] dần đóng lại, lưu lại một mình Đường Hoàng trong căn phòng rộng lớn. Hần lại si ngốc nhìn giai nhân trong ảnh. Khuôn mặt đỏ bừng cùng nụ cười rạng rỡ như say đắm trong tình yêu làm hần ghen tị phát cuồng nhưng cũng đồng thời khiến hần mê luyến không thuốc nào cứu chữa được. [Py : A ý tị là vì chị ấy cười với người khác đó mà, a đáng yêu quá đy mắt, mức độ ái mộ Đường ca của Py lại tăng thêm 1 nấc =>)]

Hần thế, một ngày nào đó hần sẽ khiến người con gái trong ảnh vì hần mà nở nụ cười còn rạng rỡ, nồng nhiệt hơn bây giờ. Bất quá khi nàng biết người yêu sắp phải rời xa nàng, thậm chí còn cưới nữ nhân khác làm vợ, nàng tất sẽ thương tâm mà rơi lệ. Đây cũng không phải là điều hần mong muốn.

“ Tha thứ cho ta, Y Nhu ... ” Si ngốc nhìn nhân nhi khả ái trong ảnh, vì đến được với nàng, hần không thể không tiếp tục sử dụng thủ đoạn. Tất cả mọi chuyện chỉ đơn giản vì hần yêu nàng.

Gần đây, thái độ của Thạc Ngan có chuyển biến rất lớn, anh thường xuyên trầm tư, tựa hồ trong lòng có tâm sự, cùng Y Nhu liên lạc ngày càng ít, đến cuối cùng thì mất hẳn liên lạc.

Tình yêu lại một lần nữa dần rời xa nàng. Hôm nay là ngày thứ mười bốn, đã hai tuần trôi qua, Y Nhu không gặp anh. Điện thoại cũng không liên lạc được, cũng không biết anh ấy có chuyện gì, tâm tình Y Nhu thùy chung rầu rĩ, không vui.

Tình huống tương tự lại một lần nữa tái diễn. Tình cảnh như đối với một tình đầu thời trung học của ba năm trước hoàn toàn giống như bây giờ. Thật vất vả mới có chút tiến triển, đối phương lại biệt lại vô dạng, mất đi tin tức. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ?

Lo lắng cùng bất an, cước bộ của nàng không biết từ lúc nào đã dừng lại trước cổng nhà Thạc Ngan, mang một tâm trạng bất an giữ hạ chuông cửa. Mở cửa là một người phụ nữ trung niên, khuôn mặt giống nhau như đúc làm người ta liếc mắt một cái cũng biết người này là mẫu thân của Thạc Ngan.

“Bá mẫu, ngài hảo ! Cháu là Y Nhu ... Là bằng hữu của Thạc Ngan. ” Quan hệ của bọn họ bố mẹ của Thạc Ngan chưa biết.

Đối phương cao thấp đánh giá nàng một phen, nữ tử đêm hôm khuya khoắt lại tìm đến nhà một nam nhân, hẳn nhiên cũng không phải là cái dạng tốt đẹp gì, suy nghĩ thế nào bà cũng biểu hiện ra mặt luôn thể ấy. Người phụ nữ trung niên nói : “Thạc Ngan đã đi ngủ rồi, trẻ thể này người còn muốn gặp con trai ta, chắc là cũng có chuyện, đã trẻ thể này, người có muốn ta nhắn lại điều gì cho nó không ? ”

“Vậy thì ... Cháu lần khác lại gọi điện thoại cho anh ấy. Thực xin lỗi bá mẫu, đã quấy rầy rồi.” Nàng hiểu ánh mắt kia nhìn nàng với suy nghĩ gì, đêm đã khuya còn chạy tới nhà nam nhân, hành vi đó luôn là hành vi không đứng đắn. Trong lòng nàng lúc này bọn bề cảm xúc.

Tìm không ra Thạc Ngan, chính là do dự không biết nên làm thế nào cho phải, Y Nhu thờ dài thoảng nhìn ra xa, chợt nàng thấy một đôi nam nữ đang đi gần về phía nàng. Mà nam nhân kia cũng thực không xa lạ với nàng, đó đúng là Chuy Thạc Ngan.

Ánh mắt hai người giao nhau, Y Nhu không dám tin vào hai mắt của mình, mà Thạc Ngan tựa hồ có lẽ không nghĩ nàng sẽ tìm đến nhà.. Đây một màn khiến đôi bên tim đập , chân run. Hết thấy tình huống phát sinh một cách đột nhiên, làm cho hai người vì thế mà sững sờ, đứng yên, bất động tại chỗ.

Nữ nhân kia đột nhiên lên tiếng phá vỡ không khí ngưng trọng giữa đôi bên : “Nàng là ai ? ”

“Em vào trước đi. ”

Nữ nhân cảm giác được bầu không khí bất thường giữa hai người, bất quá, nàng tràn đầy tự tin vào bản thân, ở trước cửa ra vào, thân mật ghé đầu đến bên tai Thạc Ngan, nhỏ nhẹ thì thầm : “Em chờ anh, ân ? ” Mặc dù thanh âm không lớn nhưng cũng đủ để Y Nhu nghe được.

Thạc Ngan gật đầu, chờ nàng tiến vào nhà, khép cửa lại, ánh mắt mới hướng về phía Y Nhu, tình thế lúc này kỳ thực vừa xấu hổ, lại vừa khó xử.

“Tất cả những chuyện này là như thế nào ? ” Y Nhu lên tiếng trước phá vỡ không khí trầm mặc, cô có quyền được biết nguyên nhân.

“Thực xin lỗi. ”

“Cái em muốn không phải là lời xin lỗi này, vì sao nhiều ngày như vậy không thấy mặt anh ?”

“Anh vẫn muốn hướng em nói rõ ràng mọi chuyện ... nhưng lại sợ sẽ làm tổn thương đến em . ”

“Hiện tại không tính là đang tổn thương sao ? Nói cho em biết, giữa anh với nàng đã có chuyện gì xảy ra ? ”

“Y Nhu, sự tình không phải là giống như em nghĩ đâu. ”

“Trả lời câu hỏi của em đi ! ” Chưa bao giờ biểu tình cùng ngữ khí của nàng lại có thể kiên quyết đến như vậy. Thạc Ngan ngậm ngẫn cả người, đem câu trả lời mà đang lẽ không nên nói ra lúc này : “Nàng ... Chúng ta sắp kết hôn.”

Đáp án thực sự như một cú đấm, thui thảng vấp lòng nàng. “Đi qua một năm, chính là trò chơi này sao ? Cùng ta ở cùng một chỗ chẳng lẽ là hành vi cao hứng nhất thời của người ? ”

“Không, tất cả những gì anh đã nói với em đều là sự thật. ”

“Thế chuyện kết hôn kia là vì sao ? Thạc Ngan, em phải biết chân tướng. ”

“Nàng ... hoài hài tử của ta ...”

Cảm giác khiếp sợ tràn ngập toàn thân, cho dù dùng bốn chữ “Sét đánh giữa trời quang” có lẽ cũng không đủ để hình dung tâm tình hiện tại của nàng. Từng là nam nhân mà nàng hết lòng tin tưởng, chỗ dựa vững chắc mà nàng có thể dựa vào, thế nhưng chính nam nhân này lại đang phản bội lòng tin của nàng ! Y Nhu ngơ ngác nhìn hắn.

“Y Nhu – ”

Không có những lời trách cứ, không có những giọt nước mắt, có chăng chỉ là một cõi lòng đã chết lặng, Y Nhu không nói thêm gì chỉ xoay người rồi đi.

Phản ứng của nàng khiến Thạc Ngan sợ hãi ! Vội vàng chạy đến trước mặt nàng. “Em hãy nghe anh nói đã ! ”

“Tránh ra ! ” Nàng lạnh nhạt nói.

“Ta không còn cách nào khác. Y Nhu, nhà xưởng của phụ thân ta xảy ra vấn đề, chất lượng sản phẩm ảnh hưởng nghiêm trọng, đã đến mức không thể chống đỡ được, nữ nhân kia ... Là nữ nhi của bằng hữu phụ thân ta, bằng hữu đó nguyện ý cứu trợ về tài chính vô thời hạn, giúp phụ thân ta đến hải ngoại một lần nữa thiết lập nhà xưởng, chỉ là có một điều kiện là ta phải cưới nữ nhi của ông, ta là không có sự lựa chọn nào khác. ”

“Anh vì sao không nói cho em biết trước ? ”

“Nói cho em thì sẽ giải quyết được vấn đề sao ? Chính là gia tăng nỗi khổ cho em mà thôi, em không giúp được gì cho anh đâu ! ”

“Ta không giúp gì được cho ngươi, vậy nên ngươi liền quyết định di tình biệt luyện, cùng nữ nhân kia hoà hảo tử. Chuy Thạc Ngạn, làm việc gì cũng phải có trình tự trước sau, đừng đồ lỗi tất cả cho hoàn cảnh gia đình ngươi, Ngươi có dám nói với ta ngươi đối với nữ nhân kia không hề có một chút động tâm ? ” Tuy rằng nàng chỉ nhìn qua nữ nhân kia một cái, nhưng nàng hiểu được, nữ nhân kia phi thường khả ái, nàng thực hoài nghi động cơ của Thạc Ngạn.

Hắn có chút chột dạ, nhưng cũng bình tĩnh tiếp lời : “Em muốn anh phải làm sao bây giờ ? ”

“Ta sẽ không yêu cầu gì ở ngươi, hết thảy mọi chuyện đều đã kết thúc.”

Nàng mất mát xoay người rời đi, có lẽ tình cảm của Thạc Ngạn đối với nàng còn vẹn nguyên, nhưng nàng không thể cho phép ở nơi nào đó trong lòng hằn phên bội lại tình yêu của nàng.

Nàng muốn khóc, nhưng lại không khóc được. Nguyên lai con người khi ở trong thời điểm thương tâm thất vọng như thế này, ngay cả nước mắt có lẽ cũng không chảy ra được.

Y Nhu cô đơn, lẻ loi chậm rãi trở về nhà, mới vào đến cửa liền nghe tiếng đê đê kêu to, nàng vội chạy vào nhà, thẳng đến khi trông thấy phụ thân đang thống khổ té trên mặt đất, tay đỡ lấy ngực, bộ dáng thập phần đau đớn. Nàng vội lấy lại tinh thần, dự tính phát sinh một cách quá mức đột ngột làm cho nàng không thể suy nghĩ gì nhiều, lập tức đem phụ thân tới bệnh viện.

Phụ thân phải tạm thời nằm viện quan sát. Trong nhà trọ có lẽ tạm thời đình chỉ mua bán. Đối với Y Nhu mà nói, trọng trách trong nhà quá nặng nề, ban ngày phải đến bệnh viện chiếu cố cho phụ thân, buổi tối phải đi làm thêm, trường học tạm thời gác sang một bên, không đi.

Về đến nhà đã là 12h đêm, thiếu bóng dáng phụ thân đứng trước cửa hàng, tổng cảm thấy thật trống vắng.

Bóng đêm thê lương luôn tạo cho con người ta cảm giác cô độc. Bị Thạc Ngạn làm cho thương tổn, cảm giác đau lòng mơ hồ làm cho hốc mắt nàng cay cay, nàng nhìn xuống không thêm nghĩ đến nữa. Hiện tại, việc nàng cần phải làm không phải là ngồi đây khóc lóc, đau thương.

Thanh âm chuông cửa vang lên một hồi làm gián đoạn dòng suy nghĩ của nàng. Đã trễ thế này, còn ai sẽ đến thăm hỏi ?

Nàng mở cửa ra, nhìn người đến ngoài ý muốn, Đường Hoàng.

“Đường đại ca ! ”

“Ta vừa vặn đi qua thấy trong nhà trọ còn sáng đèn , định tới đây nhìn xem có chuyện gì không ! Sẽ không phải là đã quấy rầy đến cô chứ ? ”

“Không có ... ”

“Cô có tâm sự ? ”

Nàng lắc đầu.

Hắn đưa tay lên chạm vào khuôn mặt nàng, nhìn thật kĩ. “Cô đã khóc ? ” Hành động này có chút ám muội, nàng sợ hãi muốn né tránh, bất quá Đường Hoàng cũng không cho nàng cơ hội, hai mắt nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, cái nhìn thăm dò tìm đường thâm nhập lòng nàng.

“Có ai khi dễ cô sao, nói cho ta biết.”

“Ta không sao, chỉ là ngủ không đủ mà thôi.”

“Lần đầu nhìn thấy cô, ta liền hiểu được cô là cái nữ hài luôn lạc quan vui vẻ, trừ phi bị một chuyện gì đó làm tổn thương sâu sắc, còn không cô sẽ không bao giờ rơi nước mắt. Nhất định là có người tổn thương tâm của cô. ”

“Không có. ” Đôi mắt nàng lại một lần nữa đỏ lên, hốc mắt có chút cay cay ...

“Cùng bạn trai cãi nhau ? ”

Ba chữ bạn trai khiến lòng nàng đau nhói. Nàng không thể trả lời câu hỏi của Đường Hoàng, nàng sợ lời vừa ra khỏi miệng lệ cũng sẽ theo đó mà trào dâng ra khỏi hốc mắt.

Đôi mắt lợi hại của Đường Hoàng thoáng chốc đã nhận ra nét đau khổ bên dưới đáy mắt xinh đẹp của nàng. Anh vội chuyển đề tài, hỏi : “ Mấy ngày nay không thấy tiệm các cô buôn bán gì, phải hay không trong nhà xảy ra chuyện ? Phụ thân cô đâu ? Bà phụ không được khỏe à ? ” [Trong chương này có nhiều đoạn Py cứ đổi cách gọi, rồi cách xưng hô, ... là nhằm phù hợp với tình tiết của chuyện, mong mọi người không bị lẫn a~]

Y Nhu lại một lần nữa nhìn không được, nước mắt thương tâm, cùng đau lòng, còn có chút cảm động lặng lẽ tuôn rơi. Sự ôn nhu cùng quan tâm, lo lắng của Đường Hoàng khiến nàng thực sự rất cảm động.

Nhìn thân hình mảnh mai khẽ run rẩy của nàng, Đường Hoàng khẽ cau mày. Anh chưa từng nghĩ những giọt nước mắt của nàng lại có thể lay động được cái tâm băng lãnh của anh . Anh rất xấu xa, chính anh đã khiến nàng phải đau khổ, thương tâm, nhưng cũng thật may mắn, nàng không bị người khác cướp đi. Mỗi giọt lệ của nàng như một nhát dao đâm sâu vào lòng anh, khiến anh mãi đau đốn khôn nguôi. Chỉ cần có thể khiến nàng ngừng rơi lệ, nở nụ cười trở lại, anh nguyện đem hết khả năng của bản thân ra, cho dù có phải hái sao trên trời, anh cũng cam tâm tình nguyện, miễn sao nàng đừng thương tâm như bây giờ.

“ Y Nhu ... ” Siết thật chặt lấy thân hình mảnh mai đang run rẩy của nàng, Đường Hoàng rốt cuộc không giấu giếm được tình yêu thầm kín trong nhiều năm qua.

Nâng lệ nhan của nàng lên, đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi môi nàng.

Một cỗ nhiệt khí dâng lên trong tâm trí Y Nhu, nàng kinh ngạc đem hai tay theo môi cùng lui lại, hấn ... Hấn đối nàng làm cái gì vậy ?

“ Ta yêu ngươi Y Nhu, gả cho ta được không ? ” Anh thật sự không thể giấu nổi tình cảm của mình với nàng được nữa.

Lời thổ lộ bất ngờ này làm nàng không có kịp chuẩn bị tâm lý, trước nay hấn đối xử với nàng như một vị đại ca ca, như thế nào hấn lại có thể coi trọng nàng như vậy ?

“Thực xin lỗi. Những chuyện này đến thật bất ngờ , ta ...”

“ Ngươi có thể không cần ngay lập tức phải trả lời ta. Ta chỉ cần được ở bên cạnh chăm sóc, lo lắng cho ngươi, ta cũng sẽ không giống những nam nhân khác phụ tấm lòng của ngươi . ”

“ Thực xin lỗi, ta ... Vẫn là không được ! Ngươi vĩ đại như vậy, hơn nữa chúng ta mới quen biết nhau chưa lâu, đối với ngươi hiểu biết của ta cũng không nhiều lắm ”

“ Ta hiểu, ta không đòi hỏi gì nhiều, ta chỉ mong ngươi sẽ cho ta một cơ hội ”

“ Ta chỉ xem ngươi như đại ca mà đối đãi thôi . ”

“ Ta không cần ngươi đem ta làm đại ca ca, ta muốn ngươi cho ta một cơ hội trở thành nam nhân của ngươi. ”

Những lời nói thất thố của anh thực sự dọa đến nàng.

“ Đường đại ca ? ”

“ Thực xin lỗi ! E rằng hiện tại không phải là lúc nói đến chuyện này, bất quá thỉnh ngươi đừng có cự tuyệt ta được không ? ” Anh từng bước tiến lại gần nàng, đem nàng vây trong một tiểu phương thiên địa [khoảng không gian nhỏ, chật hẹp] .

Y Nhu bị nét mặt chân thành của anh làm cho sợ hãi ! Nam nhân này yêu nàng, thậm chí còn hướng nàng cầu hôn, ấy vậy mà đối mặt với nhãn mâu hùng hực lửa tình của hấn, nàng lại cảm thấy có chút sợ hãi.

“ Ta cần thời gian. ”

“ Có thể nói cho ta biết là bao lâu không ? ” Anh vội vàng nắm lấy tay nàng, cũng là nắm chặt lấy tia hy vọng mong manh mà nàng đã trao ra.

“ Đường đại ca, ngươi làm ta đau . ” Nàng cơ hồ khẽ rên rỉ cầu xin.

Phát hiện sự sợ hãi trong đôi mắt nàng, Đường Hoàng mới chợt bình tĩnh lại, bản thân anh đã quá vội vàng, lỗ mãng rồi. Nghĩ đến đây, bàn tay đang nắm chặt từ từ buông lỏng, ngôn ngữ thực nhu hoà nói : “ Thực xin lỗi, ta đã quá lỗ mãng rồi, thực ta không muốn dọa ngươi sợ thế này. Nhưng là, ít ra bây giờ ngươi không được lo nghĩ nhiều chuyện quá, được chứ ? ”

Nàng gật đầu. “ Ta nghĩ mình nên đi ngủ. ” Không dám trực tiếp nhìn vào mắt anh.

Đường Hoàng bước ra cửa, trả lại không gian yên tĩnh cho nàng. Sau khi chúc ngủ ngon rồi lặng lẽ rời đi, anh yên lặng ngồi trên xe, ngựa đầu, nhắm mắt dưỡng thần. Vì sao mỗi lần vừa nhìn thấy nàng, anh lại không thể kiểm soát được lí trí như bình thường ? Cái cảm xúc môi chạm môi mới vừa xong vẫn còn lưu luyến trên môi, khiến anh không muốn ngừng lại. Khát vọng được ôm nàng trong vòng tay, những nụ hôn mãnh liệt , ... tất cả như thiêu đốt tâm trí anh, so với quá khứ lại càng thêm mãnh liệt hơn.

Phụ thân ở bệnh viện bốn ngày sau đó thì xuất viện, bác sĩ dặn dò là không được để ông bị kích thích, càng không thể để cơ thể mệt mỏi. Y Nhu cuối cùng cũng yên tâm phần nào, nhưng vấn đề kinh tế của gia đình vẫn còn đang là vấn đề khiến nàng phải suy nghĩ nhiều. Khi nàng mở cửa, hoạt động kinh

doanh lại bình thường cửa hàng tiện lợi, bạn tốt của nàng là Tú Khanh có lẽ sẽ đến hỗ trợ. Hào quốc xí nghiệp vẫn là khách hàng lớn nhất của tiệm, nhưng là Y Nhu cảm thấy sợ hãi khi gặp Đường Hoàng.

Từ sau đêm đó, Y Nhu cố tình tránh mặt hắn. Nàng hiểu được rằng hắn là cái nam nhân xuất chúng, bộ dáng lại vô cùng khôi ngô, tuấn tú ! Người như vậy, chính là bạch mã hoàng tử trong lòng của biết bao cô gái đi.

Nhưng là nàng sợ hắn, có lẽ bởi vậy nên nàng mới nhờ Tú Khanh đưa com hộp đến Hào Quốc xí nghiệp.

Hôm nay, thời điểm chuẩn bị đóng cửa hàng, lúc nàng đang kiểm tra mỗi một chốt mở xem đã đóng hay chưa thì Đường Hoàng đột nhiên xuất hiện, làm nàng thực sợ hãi khi phải đối mặt với hắn.

“Mấy ngày nay không có gặp cô.” Mặc dù thái độ của hắn thực ôn nhu. nhưng là sự nồng nhiệt trong ánh mắt khiến người ta khó lòng chống đỡ được.

“Phụ thân ta phải nghỉ ngơi dưỡng bệnh, người làm không đủ, cho nên...” Nàng vội vã che giấu vẻ chột dạ của mình.

“Tôi có thể giúp cô.”

“Không, cảm ơn anh, một mình tôi có thể đảm đương được.” Trước đây nàng đã không thể nhìn thẳng vào mắt hắn, từ sau khi hắn thổ lộ tâm ý, nàng lại càng không có dũng khí để nhìn thẳng vào mắt hắn.

Nàng đang trốn hắn ! Nhận thức này đánh sâu vào tiềm thức của Đường Hoàng. Nhìn nàng toàn thân cứng ngắc, cùng một dáng vẻ không được tự nhiên, hắn không lại gần thêm nữa, mà chỉ dịu dàng nói: “Phải vậy chứ ? Không có chuyện gì là tốt rồi, lần khác ta lại đến tìm cô.”

Nàng không nói câu gì, ánh mắt vẫn thủy chung trốn chạy hắn. Thẳng đến khi hắn thật sự rời đi, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, vụng trộm giương mắt nhìn theo bóng dáng chiếc xe đang rời đi.

Vì sao lại sợ hắn như vậy ? Nàng không thể nói rõ nguyên do vì sao, đối với hắn cảm xúc của nàng rất phức tạp. Điều duy nhất mà nàng chắc chắn, đó chính là sự áp lực; giác quan thứ sáu cho nàng biết, càng cách xa Đường Hoàng bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu. Hy vọng sau ngày hôm nay, hắn có thể đổi nàng hết hy vọng. Vô về cánh môi bị hắn đoạt hôn, kia cảm giác ngang ngược vẫn còn lưu lại. Qua nụ hôn kia, nàng cảm nhận được rõ ràng tình cảm mãnh liệt của hắn đối nàng, có lẽ nàng sợ hắn chính là bởi điều này đi !

Mấy ngày nay, Hào Quốc xí nghiệp bị bao trùm trong một cỗ không khí nghiêm trọng. Nguyên nhân chính là thần sắc băng lãnh của chủ tịch, so với Diêm La còn dọa người hơn !!! [Py: Chính xác !!!! Ai phát biểu câu này Py ném cho cái chocopice =>)] Nhưng bình thường tính anh cũng đủ khủng bố dọa người rồi * thâm thì *] Nhóm cấp dưới vừa trông thấy bộ dáng lãnh khốc vô tình kia của lão bản mình liền vội né thật xa, không dám lại gần. Nếu không ngoan thì thấy thần sắc đó của chủ tịch, tốt nhất đừng có dại gì mà đến quấy rầy.

Giờ phút này, người có thể thờ ơ tiếp cận hắn lại chỉ có duy nhất Thạch Đồng. Nhìn thần sắc băng lãnh của lão bản, Thạch Đồng liền thở dài, nữ nhân kia thực có bản lĩnh, có thể dễ dàng khuấy đảo tâm tình cùng cảm xúc của lão bản.

“Chuyện gì?” Đường Hoàng trừng mắt nhìn người duy nhất không lẫn hắn mất dạng, ngược lại còn không sợ chết quan sát nét mặt của mình. Người bình thường vào lúc này sớm đã cảm như hén rồi khỏi văn phòng.

Thạch Đồng mặt không đổi sắc nhìn Đường Hoàng và nói: “Ngài nên công tư phân minh, không nên để những cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến công việc. Như vậy rất dễ phạm sai lầm, đối hình tượng của ngài trong công ty là không có được tốt.”

“Im miệng !” Hắn rống to.

Không có kinh hoàng, thất thố, Thạch Đồng vẫn đứng yên đó, nét mặt thực tự nhiên như chưa hề có chuyện gì.

Đường Hoàng có chút chật vật, tình cảm của Y Nhu khiến hắn lo lắng mãi không thôi. Thạch Đồng chính là chỉ nói ra sự thật mà thôi. Hắn xác thực Thạch Đồng nói không sai, hắn của bây giờ công tư cũng không phân biệt được, này thật không giống với tác phong trong quá khứ. Ở trong văn phòng bất an đi qua đi lại, hắn thế nhưng lại vì một nữ nhân mà đứng ngồi không yên.

Cường chế lo lắng trong lòng, dần dần ổn định được cảm xúc, như là hạ một cái quyết tâm, nói: “Không có gì ta muốn mà lại không chiếm được !!”

“Lão bản có gì chỉ thị ?”

“Gọi cho quản lý ngân hàng Cao Lăng, tạo áp lực khiến cho ông chủ của cửa hàng tiện lợi lão tham tiền kia phải rời đi.”

“Làm như vậy chẳng phải sẽ đẩy cửa hàng tiện lợi đó vào tình cảnh khốn cùng hay sao ?”

Hắn trầm ngâm hồi lâu, đã chờ đợi nàng ba năm, hiện giờ đã không còn có thể chờ thêm được, nếu không thể có được nàng, kết quả này không phải sẽ làm cho hắn hối tiếc chết hay sao? Mặc kệ phải sử dụng đến thủ đoạn nào, hắn cũng sẽ không để nàng rời đi.

“Ta muốn nàng phải cam tâm tình nguyện trở vào trong vòng ôm ấp của ta.”

“Thuộc hạ hiểu.” Thạch Đồng lại thở dài, Xem ra lão bản đã sa lầy quá sâu trong vũng bùn tình cảm, không thể rút chân ra được.

.....

Khóa đầu tiên ở trường học kết thúc, Y Nhu không trì hoãn thêm giây phút nào, một lòng thầm nghĩ muốn thật nhanh đào tẩu về nhà.

“Y Nhu, người thực sự không tham gia hoạt động ngoại khóa cuối tuần ở tuổi du lịch Sam Lâm sao ? ” Tú Khánh quần quýt lấy nàng hỏi.

“Ân ta muốn ở nhà chiều cổ việc làm ăn buôn bán của cửa tiệm, cho nên ... ”

“Chỉ có một lần thôi, không tham gia thì sẽ rất tiếc đấy ! ”

“Không được, phụ thân ta vừa mới xuất viện, ta không thể để ông vất vả hơn được, thực xin lỗi. Nguyên bản đã hai đứa đã hẹn sẽ cùng đi ... ”

“Ài, được rồi. Ta cũng biết hoàn cảnh nhà người mà. Tuy rằng thực đáng tiếc, nhưng là cũng không có biện pháp nào khác, bất quá nói cho người biết một tin ! Ta không phải là người thất vọng nhất nếu người không đi, thất vọng nhất sẽ là một đồng lớn nam đồng học nha! ”

“Đừng có dụ dỗ ta ! ”

“Là thật nha, lừa người làm chi, người không phát hiện ra đám nam sinh đó thôi, không dừng lại chạy tới dự thính, còn không phải là nhìn người, lần này hai bạn đến tuổi Sam Lâm cắm trại, ăn thịt nướng là nhằm tăng cường mối quan hệ hữu nghị, nghe nói đó là chủ ý của bọn hắn, trong đó người phụ trách hoạt động bên nam sinh cũng không tệ lắm đâu a ~ ”

“Người biết mà, ta không có tâm tình nào mà nghĩ đến chuyện tình cảm bây giờ.”

“Vẫn còn để chuyện với Chuyết Thục Ngạn trong lòng à, quên cái tên vô tâm ấy đi, nếu không phải người ngăn ta, ta thực muốn đánh hắn một trận.”

Y Nhu không nghĩ sẽ nhắc đến chuyện gì có liên quan đến Thục Ngạn, sự tổn thương vẫn in sâu trong tâm trí cùng nỗi đau không thể cắt thành lời, tuy nhiên nàng không có thời gian cùng trí lực để đi nhớ lại đoạn tình cảm đã qua, trước mắt, tâm tư nàng đều để hết ở chuyện nhà.

“Thôi, không nói chuyện tiếp nữa, ta phải mau trở về. Đối với ta, thứ gì cũng có thể mất đi, chỉ riêng gia đình là không thể, ba ba cùng tiểu Kiệt chính là chỗ dựa của ta. Ta hiện tại thậm chí phải hảo hảo chăm sóc cùng bảo hộ bọn họ, cái gì cũng không có thời gian để để tâm đến. Thời gian không còn sớm, ta đi nha, bye !!!”

Nghĩ đến những người thân đang ở nhà, cước bộ nàng không khỏi có chút nhanh hơn. Thật muốn mau mau trở về nhà , cùng ba ba và tiểu Kiệt một nhà ba người vui vẻ trong căn nhà nhỏ, hôm nay nàng muốn nấu món ba ba thích ăn nhất, cá kho tàu cùng chần sườn hầm.

Lòng của nàng thực thoải mái cùng thỏa mãn, tuyệt không nghĩ đến vận mệnh trở trêu đùa bốn số phận con người. Tâm tình sáng sủa không bao lâu, sẽ thấy tin dữ đột nhiên tìm đến, bao phủ tất cả dưới một tầng mây đen, u ám.

Bệnh tim của phụ thân một lần nữa lại tái phát, nguyên nhân là do chủ thuê nhà không có ý định tiếp tục kéo dài hợp đồng cho thuê, đem bán mảnh đất này cho một tập đoàn tài chính nào đó đang có ý định khai phá quy hoạch khu vực này. Đến khi thông tri gửi đến khiến cho phụ thân lo lắng hơn là tức giận. Số tiền trăm ngàn đi vay, rồi cửa hàng tiện lợi vất vả kinh doanh bấy lâu giờ đây thoáng chốc hóa thành hư ảo, chính vì vậy khiến cho bệnh tình chuyển biến xấu, cuối cùng thì vĩnh viễn từ biệt cõi đời.

Đã không còn phụ thân, cũng chẳng còn chỗ nương náu! Chưa bao giờ Y Nhu nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, vĩnh viễn mất đi tất cả mọi thứ.

Nàng không thể tiếp nhận được sự thật này, phụ thân đã theo bước mẫu thân rồi bỏ thế gian này, một trăm ngàn mà phụ thân sinh thời vay của người ta, thử hỏi nữ hài hai mươi như nàng làm thế nào để hoàn lại ?

Có mấy tên du côn thấy nàng một thân một mình, thần trí lại không rõ ràng, liền đi theo phía sau nàng.

“Lão đại, nữ nhân này đáng người không tệ đi.”

Một tên lâu la khác mon men phụ họa theo. “Vẫn còn nhỏ lắm a, so với con nhỏ lần trước còn nhỏ hơn.”

Này đôi mắt lão nhân trung tuổi nhìn nàng chăm chăm, tà ác nói: “Đợi đến đoạn nào vắng vẻ, ít người qua lại, đem nó về ‘ Nghiệm hóa ’ . ”

Không biết đã bước đi bao lâu, Y Nhu liền té ngã trên mặt đất, thế nhưng đến cả đầu gối chảy máu nàng cũng không ý thức được, nàng cả người chìm trong vô thức, cái gì cũng không nghĩ đến, chỉ hy vọng sự lạnh giá cùng bóng tối của mưa bụi và đêm tối có thể nuốt chửng lấy nàng.

Nhân cơ hội đó, bọn người này giờ theo đuôi nàng định tiến lên bắt người thì thành linh xuất hiện một vị nam tử đứng ra ngăn trở. Người này không phải ai khác, Thạch Đồng.

Rõ ràng người xuất hiện là một tay Trình Giảo Kim mà, tự xưng xuất hiện phá hư hảo sự của bọn hắn, nghĩ đến đây cả ba tên cùng không cam lòng nhìn miếng mồi ngon dâng đến miệng rồi còn bị người ta nâng mắt, ác ngôn ác ngữ mắng: “Thối tiểu tử, bớt lo chuyện bao đồng, thức thời thì ... ” Chữ cút còn chưa xuất ra, ba tên kia đều bị xấp tiền mặt trên tay Thạch Đồng hấp dẫn.

“Làm phiền ba vị theo ta qua bên kia thương lượng chút chuyện. ” Thạch Đồng nét mặt tự nhiên, đưa tiền làm mồi nhử. Ba tên tham tiền lập tức theo đuôi mà đi qua chỗ khác, trong lòng mỗi tên đều có chung một cái suy nghĩ, may mắn hôm nay lại gặp được một tên coi tiền như rác. Lại không biết thế

nào là miệng nam mô bụng một bồ dao găm là thế nào, sau khi họ minh bạch câu nói trên thì sẽ biết thế nào là ‘đi đêm lắm có ngày gặp ma’

Y Nhu vẫn vô thấn vô tức ngồi bệt xuống đất, cũng không để ý tìm một nơi trú mưa, Đường Hoàng ngóng nhìn dung nhan tái nhợt, xanh xao kia, trong lòng dâng lên một nỗi xót thương vô hạn.

“Y Nhu !” Trong lòng bất an ngổn ngang, hần khê lên tiếng gọi nàng, nhưng cũng không thấy nàng phản ứng lại.

Bàn tay to lớn, ấm áp khẽ chạm lên khuôn mặt nàng băng lãnh, Đường Hoàng chăm chú nhìn nàng. Ánh mắt vẫn là không có tiêu điểm. Hần lại gọi thêm lần nữa, nhưng cũng lại lần nữa nhận được phản ứng đồng dạng như trước, không có một chút phản ứng.

Hần thật sự khẩn trương, không để ý nàng toàn thân ướt đẫm, dùng áo khoác bao trụ lấy nàng rồi cẩn thận ôm nàng trong ngực, bộ dáng nàng lúc này khiến hần đau lòng, phải mau đưa nàng trở về. Nhanh chóng trở lại trên xe, Thạch Đồng cũng đã xử lí xong mấy tên hỗn đản kia, quay theo lên xe.

“Lái xe !” Hần gắt gao ôm Y Nhu, cả người nàng không có chút điểm ấm áp, hần vội đem tay nàng đặt trong tay hần, vì nàng mà nhẹ chà xát, mong sao có thể ấm thêm được đôi chút. Đờ lấy thân thể nhu nhược của nàng, ở bên tai khẽ nói: “Đừng sợ, có ta ở đây. Từ nay về sau, ta sẽ là nơi em có thể yên tâm dựa vào.”

Y Nhu bị Đường Hoàng mang về Đường Trạch, gia nhân đưa nàng đi thay một bộ đồ khô ráo, sau đó thay nhau rửa mặt, lau khô đầu cho nàng. Chi là nét mặt vẫn như cũ, ánh mắt hoảng hốt cùng khuôn mặt vô cảm.

Khi Đường Hoàng vào phòng, gia nhân đang hết lời khuyên nàng uống chút canh nóng.

“Đưa canh cho ta, các người lui ra trước đi.”

Gia nhân lần lượt ra khỏi phòng, Đường Hoàng tiến lại phía nàng, ngồi xuống bên cạnh lưu luyến, si mê ngắm nhìn khuôn mặt trước mắt.

Canh đã có chút nguội thế nhưng một giọt nàng cũng chưa uống vào.

“Uống chút canh vào, thân mình sẽ hội cảm thấy thoải mái hơn !”

Nàng vẫn là không có phản ứng. Lúc này nàng không muốn nói, bất luận là ai, cái gì ở bên mình thì bên trong tâm nàng vẫn là một mảng mờ mịt, u ám. Đường Hoàng biết, nếu muốn cho nàng thanh tỉnh thì chỉ còn một cách.

“Người cứ tiếp tục sa sút, nhu nhược như vậy, phụ thân người liệu có thể an tâm mà nhắm mắt ...”

Nghe được câu nói này, cơ thể nàng liền có chút phản ứng, những giọt lệ lặng lẽ tuôn rơi trên khuôn mặt khá ái có điểm tiêu tụy kia. Mọi chuyện không phải là một giấc mơ, phụ thân nàng đã thực sự ra đi !! Nàng sẽ không còn được nhìn thấy phụ thân, cửa hàng vật dụng cũng không còn, nhà cũng không, cái gì cũng không ...

Đường Hoàng trông thấy nàng như vậy vội đem nàng ôm vào trong ngực, hần tự coi thường những gì hần đã làm với nàng, nhưng trong lòng, nơi nào đó lại cảm thấy có điểm may mắn vì có nàng nằm trong ngực.

Nàng cảm thấy tâm trí cùng cơ thể đã quá mệt mỏi, không còn chút sức lực nào để gắng gượng chống đỡ, chỉ có thể mặc hần đem mình ôm trong ngực.

“Gả cho ta, ta sẽ cho em tất cả những gì tốt nhất, chỉ cần em muốn, ta đều có thể làm được.”

“Ta thực mệt mỏi ...”

“Vậy thì hãy cứ như vậy, nằm trong vòng tay ta nghỉ ngơi. Ta sẽ bảo vệ em, không để bất cứ thứ gì, bất cứ điều gì tổn hại đến em. Gả cho ta, Y Nhu.”

Thanh âm trầm thấp, ôn nhu đầy thành ý ở bên tai nàng nhẹ nhàng thúc dục.

Giờ phút này, nàng thầm nghĩ muốn tìm một nơi yên bình có thể an ổn nghỉ ngơi, e rằng cánh tay có thể cho nàng an ổn dựa vào chỉ có thể là của hần, nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Đường Hoàng vui vẻ nhìn nàng. “Thật sao ? Em nguyện ý gả cho ta sao ?”

“Án.” Nàng không còn nghĩ sẽ từ chối hần nữa, liền hãy cứ thuận theo bánh xe số phận đi.

Hần kích động hôn trụ hai phần môi chờ mong bấy lâu nay, thật sâu ... thật sâu bừa bãi nếm thử, nhìn không được ở bên tai thầm thì tên nàng. Y Nhu chỉ có thể mặc cho hần ôm. Hiện tại nàng cái gì cũng không nghĩ ngợi được, chỉ hy vọng đây có thể là nơi nàng có thể an ổn dựa vào, nàng đã quá mệt mỏi rồi.

Ôm lấy nàng, siết chặt vòng tay, Đường Hoàng thầm thề nguyện với lòng, sẽ không bao giờ buông nàng ra nữa.

Chương 3

Thạch Đồng an bài Tiểu Kiệt chuyển đến học ở một trường học tốt nhất trong thành phố, tuy nhiên trường học hơi xa nhà. vậy nên liền trọ lại ở trường.

Y Nhu chính thức trở thành vị hôn thê của Đường Hoàng, hẳn vì nàng mà mua hạ một căn hào trạch [biệt thự đó]

Gia cụ được mua mới hoàn toàn, cùng với trong ngoài kiến trúc đều được những chuyên gia thiết kế danh tiếng trang hoàng, tiêu phí không ít tiền bạc, từ đó có thể nhìn ra nam chủ sủng ái nữ chủ nhân như thế nào. Người hầu trong nhà vì hôn lễ mà tất bật chuẩn bị. Lễ đính hôn dự định là một tuần sau, trong viện mỗi một góc đều có một bình cắm đầy hoa hồng, thực lãng mạng mà thanh lịch.

Y Nhu một thân váy trắng tinh khôi, gót chân trắng trong thuần khiết đu đưa, phiêu dật trong gió. lẳng lẳng ngồi bên hồ nước .

Trong ao phản chiếu một thân ảnh yêu kiều, tú lệ, thế nhưng người đó đã không còn là một nữ hài hồn nhiên, vô tư lự như ba hôm trước nữa. Trên khuôn mặt cô gái một cổ đau thương thường trực hiện hữu. Điều nàng có thể làm duy nhất lúc này chính là đem tương lai của bản thân giao lại cho nam nhân kia, mượn nam nhân ấy lo cho cuộc sống của tỷ đệ nàng.

Một lúc sau, Đường Hoàng trở về, hẳn lập tức đi thẳng đến hồ nước. Siết chặt lấy nàng trong cái ôm nóng bỏng cũng không thể làm nguôi ngoai nỗi nhớ mong suốt cả một ngày dài, hẳn tham lam ôm hôn tiểu nữ nhân của hắn. Từ môi chuyển qua tai, từ tai trượt xuống xương quai xanh xinh đẹp. Đối với hành vi thân mật chứa đầy khát vọng cùng dục niệm của hắn, Y Nhu vẫn chưa thể hoàn toàn thích ứng.

“Đường đại ca ...” Nàng không được tự nhiên dẩy dựa ra khỏi vòng ôm cùng cái hôn của hắn.

“ Gọi tên ta ! ”

“ Hoàng ... ”

Nghe tên mình thốt ra từ cái miệng nhỏ xinh xinh của nàng, hắn nhin không được mà cúi đầu niết trụ hai phiến môi hồng hồng thêm lần nữa, cái hôn này không giống cái hôn trước, cái hôn này chứa đựng đầy sự kích thích, niềm hưng phấn của hắn đối với nàng. Hai tay ôm chặt như chiếm hữu, đôi tay khẽ vỗ về thân thể thanh xuân mềm mại kia, thâm tình trong đáy mắt càng ánh lên sâu đậm.

“Đừng ...” Y Nhu hơi thở gấp gáp, vội vã đẩy hắn ra, “ Ta ... ta muốn đợi cho đến khi kết hôn xong ..”

“Đương nhiên, ta sẽ tôn trọng nàng. ”

“ Thực xin lỗi. ”

Hắn không nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng đỡ lấy nàng, ôn nhu trấn an. Nàng đối hắn vẫn chưa có phát sinh tình cảm, hắn biết chung quy mình mới chiếm hữu được thân xác của nàng chứ chưa chiếm được trái tim nàng. Song vì nàng hắn sẵn sàng làm tất cả mọi thứ, đem nàng bảo hộ dưới đôi cánh của hắn, tin rằng một ngày nào đó, nàng sẽ cảm động, đối hắn phát sinh tình cảm.

Mấy ngày nay biểu hiện của hắn vô cùng ôn nhu cùng quan tâm săn sóc, làm cho cuộc sống của Y Nhu trở nên nhẹ nhàng cùng thoải mái.

Đường Hoàng là ân nhân của nàng.

Không thể phủ nhận, Đường Hoàng là một nam nhân siêu cấp tinh anh, về ngoài anh tuấn tiêu sái, thâm trầm mà dụ hoặc, tác phong làm việc gọn gàng, dứt khoát, hơn nữa đối nàng si mê cuồng nhiệt, không chừng nàng đang dần dần yêu hắn. [Py: Nhà em toàn soái ca, biến thái, phúc hắc, loại nào cũng có, chỉ là vẫn chưa lên sân thôi, hay chị thử nhòm mấy anh trong kho nhà em kìa, có mấy anh cũng được lắm a~ Đường Hoàng : * nhìn Py cười âm hiểm * Py: * rùng mình * E nói đùa đó tỷ ...]

Đường Hoàng tổ chức một lễ đính hôn đơn giản nhưng cũng không kém phần long trọng, hướng thế nhân tuyên bố thế tử tương lai của hắn – Lý Y Nhu. Mặc cho Đường Hoàng vì nàng mà đích thân đặt làm một bộ lễ phục dạ hội tơ tằm thượng hạng hết sức tinh xảo. Bạch y tuyết trắng cùng với khuôn mặt kiều diễm, trong sáng của nàng tạo nên một dáng vẻ thanh thoát, tú lệ. Quan khách đến dự bữa tiệc cũng được một phen mở rộng tầm mắt. Đường Hoàng đem vẻ đẹp ở nàng biểu lộ ra toàn bộ, không một chút che giấu, báu vật vô giá này là của hắn.

Mọi người trong yến hội cứ chăm chăm nhìn vào khiến Y Nhu cảm thấy có chút khó chịu.

“ Em sao thế ? ” Đường Hoàng âu yếm, ôm lấy nàng đầy chiếm hữu.

“ Mọi người đang nhìn ... ” Nàng thực không quen trở thành tiêu điểm tập trung sự chú ý của người khác, đối tình hình trước mắt thật phần khó xử.

“ Đó là bởi mọi người đều bị thu hút bởi vẻ đẹp của em. ”

“ Anh say ? ”

“ Chính em khiến cho anh say ... ” Lời nói vừa xuất ra liền trộm hôn má nàng một cái. [Py: Đường ca ngoài những lúc khủng bố tinh thần con ng ta ấy thế nhưng cũng có lúc hảo đáng yêu nga ~]

Y Nhu thản nhiên – cười, Đường Hoàng là người làm chuyện gì cũng không quan tâm đến suy nghĩ cùng thái độ của người khác, trước mặt đông đảo khách nhân vẫn vô tư mà biểu lộ những cử chỉ thân mật, nhưng là nàng cực bảo thủ, đối tình huống này không biết phải làm sao bèn tìm cớ đi trang điểm lại mà rời khỏi.

Nàng lặng lẽ đi về phía trong, vừa đi vừa khẽ thở hắt ra. Thật mong yến tiệc mau chóng kết thúc.

“ Y Nhu ? ” Đột nhiên có một thanh âm nam gọi tên nàng. Xoay người lại nhìn nam tử xa lạ trước mắt, trong lòng chợt cảm thấy có điểm quen thuộc. Đường như người đàn ông này giống với một người bạn trước đây của nàng. “ Người là ... ”

“ Thật là người sao, Y Nhu ? Ta là Lâm Vũ Phàm, còn nhớ ta chứ ? ”

“ Vũ Phàm ... ” Nàng vô cùng kinh ngạc, mối tình đầu thời trung học, đáng lẽ hiện đang ở Mỹ ấy thế nhưng lại đang hiện hữu trước mắt.

“ Đã lâu không gặp. ” Hai miệng một lời, thốt ra rồi nhìn nhau bật cười.

Trí nhớ lại một là nửa quay về quãng thời gian còn học trung học, hần từng là một nam hải choai choai, nghịch ngợm, thích đấu võ mồm với nàng ... giờ đã trở nên phi thường cao lớn, tuấn dật phi phàm, tây trang phẳng phiu, rất có ý vị của một nam nhân trưởng thành.

“ Người thay đổi nhiều quá, cũng có lẽ do cao hơn nên ta thiếu chút đã không nhận ra người. ”

“ Người cũng thay đổi rất nhiều, giờ đã trở nên xinh đẹp cùng hấp dẫn hơn nhiều, bất quá, liếc mắt cái ta cũng nhận ra người. ”

“ Người nói vậy khiến ta cảm thấy có điểm ngượng ngùng. ”

“ Hôm nay người thực sự ... rất đẹp, thanh nhã, thoát tục. Nói thực, khi mới thấy người ta cũng bất ngờ mà ngẩn người mất một lúc. ”

Không khí chợt có điểm không đúng, ánh mắt ca ngợi của hần khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng, mặt cũng bất giác đỏ ửng.

Hần ho nhẹ, chuyển đề tài, “ Người dạo này thế nào ? ”

“ Hoàn hảo, người như thế nào lại xuất hiện ở buổi tiệc này ? Về nước bao giờ thế ? ”

Chung quy tâm trí nàng chưa bao giờ quên được hần, trong trí nhớ, hần là mối tình đầu chưa kịp bắt đầu đã vội kết thúc hồi trung học của nàng.

“ Ta là đại diện cho công ty ta tới chúc mừng, trước đó không nghĩ sẽ được gặp lại người ở đây. Vốn còn tưởng là trùng tên, thẳng đến khi nhìn thấy người, mới xác định được. ”

Nàng biết những người có thể ngồi ở đây, trong yến tiệc này, đều là những vị tiếng tăm lừng lẫy trên thương trường cũng như các vị khách nổi tiếng. Theo bộ dáng tiêu sái của hần lúc này, chắc hần hần cũng là một thành phần trọng yếu kiệt xuất của công ty.

“ Chúc mừng người đã có sự thành công trong sự nghiệp. ”

“ Cảm ơn người, Không nghĩ đến người thế nhưng lại là vị hôn thê của Đường Hoàng, vốn ta ... ” Hần dường như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi lại thôi, khoi nào sự hiếu kỳ trong nàng. Nhưng là cuối cùng hần chỉ cười và nói : “ Không có gì. ”

“ Tại sao khi xưa lại đột ngột qua Mỹ vậy ? ” Câu hỏi này đã canh cánh trong lòng Y Nhu bấy lâu nay, nhin không được lên tiếng hỏi.

“ Người không biết ? ”

Nàng lác đầu, không hiểu được ý tứ trong lời nói của hần

“ Ba năm trước, công ty của cha ta đột nhiên gặp vấn đề về tài chính, đang đứng trên bờ vực phá sản. Sau đí lại có một xí nghiệp ở Mỹ nguyện tiếp thu cùng cứu trợ công ty của cha ta thoát khỏi cửa ải khó khăn, cả nhà ta cũng vì thế mà thoát được khỏi cảnh mất trắng. ”

“ Ta đã không biết gia đình người đã phát sinh những chuyện như vậy, ta chỉ biết người cùng gia đình đột nhiên đi Mỹ. ”

“ Ta ở bên kia hai năm thì vào xí nghiệp thực tập kinh doanh, tuần trước mới về nước. ”

“ Thật tốt quá, nhìn người hiện tại hần là rất thành công trong sự nghiệp ! ”

“ Kỳ thật, ta có được như ngày hôm nay là do một người bạn tặng, người kia chính là kẻ đã khiến gia đình ta lâm vào cảnh khốn cùng trên bờ vực phá sản, ta là vì hần nên mới trở lại nước. ”

“Người kia là ...?”

“Đường Hoàng.” Trong chốc lát ánh mắt Lâm Vũ Phàm bỗng trở nên băng lãnh.

Y Nhu giật mình, sững sốt trước lời nói cùng nét mặt biến chuyển quá mức của hắn. Nàng hiểu ý hắn nhưng vẫn không nhin muốn nói rõ hơn mọi chuyện. Bất quá trong lúc đó có một người xen ngang vào cuộc nói chuyện của bọn họ, bàn tay chiếm hữu đem nàng ôm vào trong lòng. Là Đường Hoàng.

“Vị này là ...”

“Ta là đại diện của xí nghiệp Vinh Dương, hôm nay đến đây để chúc mừng chủ tịch, đây là danh thiếp của ta.”

Lâm Vũ Phàm thái độ quay ngoắt 180o, khiến Y Nhu thật hoài nghi phải chăng vừa nãy nàng nhìn lầm biểu tình băng lãnh kia?

Đường Hoàng tiếp nhận tấm danh thiếp, nhìn người trước mắt cười, nói: “Người cùng vị hôn thê của ta là chỗ quen biết?”

“Chúng ta là đồng học thời Trung học.”

“Khéo như vậy!”

“Là nha, thật khéo...” Nàng cười bồi theo, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một cỗ bức bách.

Đường Hoàng đem khuôn mặt ửng đỏ của nàng thu hết vào trong mắt, quay sang Lâm Vũ Phàm tiếp tục hỏi: “Vị hôn thê của ta thời trung học, phải chăng người gặp người thích!”

“Quả thực là như vậy, nàng được rất nhiều nam đồng học ngưỡng mộ.” Lời này nói ra, trong giọng nói của Lâm Vũ Phàm có chút ghen tị.

Lời nói của Lương Vũ Phàm mang hàm ý thế nào, Đường Hoàng dĩ nhiên hiểu. Nhất thời không khí giữa hai người họ có chút quái dị, Y Nhu – tiếng nói không được tự nhiên lên tiếng phá vỡ sự kì quái trong không khí: “Ta mới là không được người ta hoan nghênh, hai người đừng có trêu ta.”

Đường Hoàng cúi thấp người, ghé bên tai nàng nói: “Mặt đỏ như vậy, là vì hắn?”

“Mới không...” Nàng muốn kháng nghị, nhưng là lời nói thốt ra còn chưa hết, cánh môi khẽ nhếch lên bỗng dưng bị hắn ngang ngược mà hôn trụ. Tình huống phát sinh bất ngờ, không có sự chuẩn bị, Y Nhu ngây ngẩn cả người, những người xung quanh có lẽ sẽ bị hành động này làm cho kinh hách.

Nàng thật nhanh giấu mặt vào sâu trong ngực hắn, tránh đi nụ hôn bá đạo cùng ngang ngược, càng hôn càng sâu kia.

“Đừng như vậy, mọi người đều đang nhìn.” Nhất là một tình đầu của nàng còn đang ở trước mặt

“Vị hôn thê của ta lại thẹn thùng rồi.” Lời nói này khiến cho những người xung quanh đều bật cười.

Lâm Vũ Phàm khôn ngoan hướng thời điểm đó nói lời cáo lui, hướng họ lần sau chúc mừng, một thân nhanh chóng rời đi.

Y Nhu không dám hướng mắt nhìn theo bóng dáng Lâm Vũ Phàm, chỉ có thể vụng trộm nhìn theo thân ảnh quen thuộc từng bước, từng bước đi xa. Mà giờ phút này, nàng lại nằm trong vòng ôm ấm áp, rộng lớn của Đường Hoàng, đã không còn có đường lui. Nhưng mà hình như mới rồi, trong lời nói của Lâm Vũ Phàm hình như còn ẩn chứa điều gì. Rốt cuộc mọi chuyện là sao đây?

Nàng bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

.....

Đến đây hôm nay có ba nhà thiết kế, một người phụ trách kiểu tóc, một người phụ trách trang phục, người còn lại phụ trách trang điểm, bọn họ đều là ba chuyên gia đứng đầu trong lĩnh vực thời trang. Vì Y Nhu và hôn lễ một tháng sau mà hết lòng phát huy sở trường của bản thân. Ngoài ra còn có quản lí của hai hãng trang phục cùng công ty đá quý nổi tiếng tự mình đem catalogue đến Đường gia. Tùy ý nàng chọn quần áo cùng đồ trang sức, chi phí cao đến dọa người, tất cả chỉ để bày tỏ tình cảm của hắn đối với vị hôn thê. [Py: ngưỡng mộ ~ * nhỏ nước miếng* Tỷ ơi, em 1 món be bé xinh xinh * chớp chớp*]

Sống trong một cuộc sống bình thường, mộc mạc, Y Nhu hiện trong lòng rối bời, không biết phải làm gì với năm người trước mắt đang hết sức nhiệt tình lấy lòng nàng, đem nàng nói thành mỹ nữ của thế kỉ XXI. Âm thầm thờ dài, lơ đãng nhìn về phía bóng người trong tiền đình. Đó là một người đàn ông trung niên, gần bốn mươi, bộ dáng lịch sự, nhã nhặn, đang cùng quản gia nói chuyện, tựa hồ là đến tặng lễ.

Y Nhu cảm thấy người đàn ông đó có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi người nọ là ai. Người đó đứng nói chuyện cùng quản gia một lúc rồi đem tặng vật giao lại rồi nhanh chóng rời đi.

“Người đến tặng lễ kia là ai?” Sau cùng nàng hướng quản gia hỏi.

“Là khách của lão gia.”

“ Hấn là làm cái gì ? ”

“ Thực xin lỗi, chuyện đó thì ta cũng không rõ ràng lắm. ” Quân gia hướng nàng cung kính trả lời.

Nàng nhận thấy, gia nhân Đường gia phi thường thận trọng trong lời nói lẫn hành động. Có lẽ là do Đường Hoàng nghiêm khắc, vậy nên gia nhân trong nhà cũng không được tùy tiện đàm luận chuyện của quan khách tới lui.

“ Ta không sao, người đi làm chuyện của người đi. ”

“ Vâng, thưa thiếu phu nhân. ” Quân gia cung kính rời khỏi.

Tuy là căn nhà thực rộng lớn, lộng lẫy, nhưng là ngay đến một người có thể cùng nói chuyện cũng không có. Y Nhu hướng đình viện đi tới, nhìn hoa hồng nở rộ mà ngắm người, cô tình phe phẩy đóa hoa.

Xa xa mơ hồ có thanh âm trò chuyện truyền đến, là người đàn ông trung niên kia ! Hấn còn chưa đi, hiện đang đứng ở cửa tựa hồ đang nói chuyện với người nào đó.

Trong phút chốc, nàng nhớ ra, người đàn ông kia xác thực nàng đã từng gặp qua. Là người của ngân hàng tuyên cáo phụ thân nàng phá sản, người này cũng từng ở hiện trường, vì sao hôm nay hấn lại đến đây ? Y Nhu không khỏi muốn đuổi kịp để hỏi cho rõ ràng mọi chuyện, dưới chân cước bộ không khỏi nhanh hơn.

Ngay khi nàng đuổi theo, Đường Hoàng bỗng nhiên nhìn về phía nàng. Người nói chuyện cùng người đàn ông trung niên kia đúng là Đường Hoàng. Y Nhu không ngờ đến một màn này, cước bộ hỗn loạn có điểm mất cân bằng. liền như vậy hướng trong lòng Đường Hoàng ngã tới. Đương nhiên hấn sẽ kịp đỡ lấy nàng.

“ Cần thận ngã ! ”

“ Ách, cảm ơn. ” Đường Hoàng hôm nay về sớm hơn dự kiến, nàng nhớ rõ hôm qua có nghe hấn nói hôm nay phải ở công ty họp đến tối.

Đường Hoàng lưu luyến ôm nàng trong lòng, luyến tiếc phải buông nàng ra, hấn chỉ đơn giản là muốn ôm nàng.

Một lúc sau hấn mới từ từ buông nàng ra, Y Nhu đỏ mặt không thôi, hướng người kia hỏi : “ Vị này là ... ? ”

“ Đó là Trần Quân lí, hôm nay đến để tặng lễ. ”

“ Nhĩ hảo. ” Nàng nhẹ nhàng gật đầu chào.

“ Vị hôn thê của ngài quả thật là một mỹ nhân ! Đường tiên sinh quả thật là có phúc khí. ”

“ Không chỉ là phúc khí, nàng là tất cả của ta. ”

Nàng thân nhiên cười. Vụng trộm quan sát vị khách tự xưng “ Trần quân lí ” này, muốn xác định xem mình có hay không nhìn lầm.

“ Thứ lỗi ta không thể tiếp đón lâu hơn, ta phải theo bồi vị hôn thê của ta ! ”

“ Đương nhiên, đương nhiên ! Ta cũng nên cáo từ. ”

Đường Hoàng đem nàng ôm vào trong nhà, ngồi xuống sofa, đem nàng ngồi ngang trên đùi mình, say đắm hôn lên những sợi tóc của nàng.

“ Em vừa rồi có điểm khản trương cùng hoang mang, có chuyện gì sao ? ”

“ Em ... em là đến nhìn xem anh về chưa ... ”

“ Nhìn ta trở về cao hứng vậy sao ? ”

“ Ân ” Nàng gật đầu, sợ hãi tâm tư mình bị hấn nhìn thấu, cho nên Đường Hoàng cũng không truy vấn gì thêm, đem nàng đi dùng cơm.

Tối nay là một tối trần trọc không yên, ban ngày gặp người đàn ông kia khiến nàng trần trọc suy nghĩ, không thể yên giấc. Hơn nữa theo những lời mà hôm trước Vũ Phàm nói, nàng tổng cảm thấy có điểm lị quải, nếu không tìm ra đáp án, thì bất an trong nàng cũng không thể tiêu tan. Nhớ rõ thúc thúc Tú Khanh mở v tin xã [cái này ta k biết là gì a ~], e rằng phải tìm họ nhờ hỗ trợ thôi.

Chính là vì sao tìm nàng lại khó chịu như vậy, là điểm báo gì sao ?

-...-...-...-...-...-...-

Một thân váy lụa trắng, Y Nhu đứng trước gương lặng lẽ nhìn mình ! Nàng sẽ gả cho Đường Hoàng. Đây sẽ là kết cục tốt nhất. Có bao nhiêu nữ nhân ngưỡng mộ nàng khi được gả cho Đường Hoàng. Chẳng những thanh toán hết nợ nần của gia đình, nàng cùng đệ đệ cũng có thể an an ổn ổn mà sống, hấn là nàng nên cao hứng mới đúng. Nhưng vì sao hiện tại nàng lại cảm thấy không vui ?

“Y Nhu. Thúc thúc ta đến rồi đây.” Phía sau Tú Khanh là một người đàn ông trung niên đang chậm rãi đi tới.

“Thực là xin lỗi người nha Y Nhu, trong ngày vui của người lại đến quấy rầy như thế này. Bởi vì mấy hôm trước vội vàng xuất ngoại nên không thể ở Kim Nhật Tương điều tra cho người.” Tú Khanh vội vàng nói.

“Không sao, thật sự đã phiền tới người cùng thúc thúc.”

“Không có phiền, đây là kết quả điều tra.” Nam nhân trung niên mặc dù thể trạng hơi mập mạp nhưng là thân thủ phi thường gọn gàng đem tư liệu sắp xếp đầu vào đẩy đưa đến trước mặt nàng.

“Kết quả thế nào?” Y Nhu vội vã hỏi, nét mặt có chút khẩn trương.

“Công ty của phụ thân Lâm Vũ Phàm bị công ty cạnh tranh ác ý liên lụy, cả nhà Chuyết Thạc Ngạn gặp phải nguy cơ tài chính, cùng với chuyện phụ thân người và Cao Lăng ngân hàng, sau khi ta điều tra qua, tất cả đều là nợ những công ty, xí nghiệp khác nhau.”

“Phải không?” Chẳng lẽ là do nàng quá đa tâm? Nàng một phen thả lỏng người. Còn tưởng là...

“Còn có nghi vấn gì sao?”

“Không có, cảm ơn bác.”

Lúc đứng lên chuẩn bị rời đi, như là nhớ ra chuyện gì, thúc thúc Tú Khanh liền quay lại nói: “Đứng rồi! Ta phát hiện một sự trùng hợp rất thú vị, cổ đông lớn nhất của những công ty kia đều là Đường tiên sinh, vị hôn phu của người. Không có chuyện gì nữa, ta đi.”

Một câu nói cuối cùng của đối phương đã đánh sâu vào tiềm thức, đập nát cõi lòng, khiến nàng đứng yên bất động, không thể thốt lên được lời nào. Đường Hoàng là cổ đông lớn nhất của các công ty đó! Đây... đại biểu cho cái gì?

Sẽ không, nàng lắc đầu. Có lẽ là trùng hợp thôi, Nhưng là hồi tưởng những nam nhân đã từng gặp qua trong mấy năm nay, Vũ Phàm cùng gia đình sang Mỹ, Thạc Ngạn vì gia đình gặp vướng mắc tài chính mà cưới nữ nhân khác, từng nam nhân một thời có ý theo đuổi nàng, hết thấy đều không hiểu lý do vì sao rời đi, chẳng lẽ là...

Hồ hấp trở nên dồn dập, thân mình khẽ run lên từng đợt, miệng mấp máy nhưng không thốt được lên một lời. Trong nhà đột nhiên gặp biến cố, chẳng lẽ cũng là kiệt tác của Đường Hoàng? Nàng thực không dám nghĩ thêm gì nữa, trái tim như bị một sợi dây vô hình siết chặt lại, khó chịu, đau đớn, cùng xót xa khiến nàng nhất thời không suy nghĩ được gì.

“Y Nhu! Người sao vậy?” Tú Khanh nhìn thấy sự bất thường của nàng, vội vã hỏi.

Cửa đột nhiên mở ra, Đường Hoàng một thân hắc sắc y phục có viền vàng yếm vĩ xuất hiện trước cửa. Khí thế có điểm giống với quý tộc ngày xưa. Khi hắn tiến đến khoác voan cô dâu lên tai nàng, trong mắt có điểm kinh diễm, không dám tin vào mắt. Dáng vẻ xinh đẹp, diễm lệ của nàng một lần nữa mê hoặc hấp dẫn khiến tay đặt một nụ hôn nồng thắm lên môi nàng. Từ tối nay, nàng chính thức trở thành người của hắn, vì ngày này, hắn đã chờ đợi suốt ba năm.

Tú Khanh thức thời rời khỏi, đem gian phòng để lại cho hai người, Y Nhu chính là ngơ ngác nhìn khuôn mặt Đường Hoàng đang dần lại gần.

“Dì, em sao vậy? Sắc mặt có điểm không tốt?”

“Không có gì, chỉ là có chút hồi hộp.” Nàng thoáng trấn tĩnh lại ngay, thái độ như trước trả lời hắn, gương mặt vô hại kia hướng nàng mỉm cười. [Py: Em nghĩ chi sẽ nói là ‘gương mặt vô lại’ cơ. Đường ca: *lườm* Em nói xem ta vô lại ở chỗ nào? Py: *mở hơi lạnh đầm đìa* Hi, em chỉ... *chợt chột tay* Đường ca: Dì edit tiếp đi, đừng ở đây làm bóng đèn a ~ Py: *lầm lũi ngồi góc tự ki*]

Nam nhân trước mặt này ba năm trước đã nhận thức mình, này tất cả mọi chuyện đều là kiệt tác của hắn. Hắn là cái nam nhân đáng sợ! Vì để có được nàng mà bất chấp mọi thủ đoạn, thiết kế hết thảy mọi việc cho đến ngày hôm nay.

Đường Hoàng say mê nhìn ngắm nàng một thân váy trắng, ôn nhu cùng tinh khiết như thiên sứ vậy, không biết rằng nàng một thân mồ hôi lạnh đối hắn cảm giác khôn cùng.

“Môi em lạnh lắm, sẽ không có việc gì đi?”

“Ta không sao.” Y Nhu miễn cưỡng cười với hắn, cố gắng làm cho hắn không nhìn ra được điểm khác thường của bản thân. “Anh ra ngoài trước đi.”

“Chờ ta, ta rất nhanh sẽ tới đón em.”

Nàng mỉm cười, đợi hắn đi ra ngoài cửa, lập tức gắt gao nhắm chặt hai mắt, cố gắng điều hòa hơi thở. Ông trời như thế nào lại đối nàng tạo ra cái trò đùa như vậy. Kết hôn ư? Ông trời thế nhưng lại sắp đặt nàng gả cho cái nam nhân đã hại mình đến tan cửa nát nhà. Không được! Nàng phải trốn, càng nhanh càng tốt, nhưng là nàng phải làm sao mới có thể đào tẩu? Nơi này hết thảy đều là người của Đường Hoàng, nàng nên làm thế nào bây giờ?

Giờ khắc này, người duy nhất có thể giúp đỡ nàng chỉ có Tú Khanh. Đứng! Là Tú Khanh.

~..-...-...-...-...-...-...-

Đường Hoàng khiếp sợ nhìn người đang mặc lễ phục tân nương trước mắt, không phải là Y Nhu, dĩ nhiên người đang mặc y phục cô dâu là Tú Khanh.

Tú Khanh nức nở khóc : “ Ta cũng không biết tại sao lại thành ra thế này, vốn đang cùng Y Nhu nói chuyện phiếm, ai ngờ uống vào một ly nước ngọt liền lăn ra bất tỉnh nhân sự, tỉnh dậy liền đã như thế này. ”

Đường Hoàng lãnh mầu lợi hải khê nhủ lại. “ Thạch Đồng ! ”

“ Dạ, lão bản. ”

“ Tiền toàn bộ khách khứa. ”

Tú Khanh đứng dậy, vốn định nhân cơ hội này rời đi, không ngờ được lại bị Đường Hoàng chặn đứng trước mặt.

“ Ngươi cho là với cái kịch bản ngây thơ kia thì có thể gạt được ta ? ”

“ Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì ! ”

“ Không hiểu ? Chẳng lẽ ngươi muốn chịu khổ một chút rồi mới hiểu sao ? ”

Tú Khanh mặt mày nhanh chóng biến sắc. Nét mặt nghiêm nghị, băng lãnh của Đường Hoàng thực đáng sợ. [Py : không phải chỉ đáng sợ mà là khủng bố mới đúng !!! Đường ca : Tâm trạng ta không tốt, tránh xa ra kéo ... Py : * xách dép ù chạy *]

“ Xem ra những lời Y Nhu nói là sự thực. ”

“ Nàng đã nói gì ? ”

“ Nàng nói ngươi là kẻ thiết kế ra hết thảy mọi chuyện, khiến tất cả những người theo đuổi nàng lâm vào tình cảnh bất hạnh, Chuyết Thạc Ngạn cưới nữ nhân khác cũng là kiệt tác của ngươi, liền ngay cả cửa tiệm mà phụ thân nàng vất vả kinh doanh đều vì ngươi âm thầm tính kế mà suy sụp. ”

Đường Hoàng hướng ánh mắt sắc bén sang bên cạnh, “ Người đâu, đưa vị tiểu thư này ra ngoài. ”

“ Ngươi sẽ không thể tìm được Y Nhu đâu ! ”

Đường Hoàng ánh mắt hung tợn như hung thần ác sát hướng nàng nhìn lại. “ Nếu đã biết, thì có lẽ cũng hiểu tính ta , nên nhớ ngươi là hảo bằng hữu của Y Nhu nên ta mới buông tha cho ngươi. Nếu như ngươi còn dám chọc giận đến ta, đừng trách ta giống như vậy, khiến ngươi một phen tan cửa nát nhà. ”

Tú Khanh sợ hãi, xui lơ trên mặt đất, nhìn nam tử đã tâm thật lớn đó, y chính là người mà Y Nhu đã chọc tới. Chỉ là một ánh mắt, liền khiến người khác không tự chủ được, hai chân bắt giắc mềm nhũn ra. Nàng âm thầm cầu nguyện Y Nhu có thể chạy trốn càng xa càng tốt.

“ Mặc kệ là phải đến chân trời góc bể nào, ta cũng nhất định phải tìm được nàng, Y Nhu ! ” Đường Hoàng đối tất cả mọi người hạ lệnh, hần tuyệt đối không thể để nàng thoát li ra bên ngoài. Hần muốn nàng, thể xác và tinh thần không thể kiềm chế được mà phát cuồng, mặc kệ nàng có chạy trốn đến chân trời góc bể, hần thề nhất định phải tìm thấy nàng.

Y Nhu đã đến Đài Nam được 5 ngày, bởi vì dòi đi có chút vội vã nên nàng không có kịp mang theo tiền bạc trên người. Thật ra là nàng còn mấy món đồ trang sức bằng vàng của Đường Hoàng tặng, nhưng là nàng không nghĩ sẽ dùng đến, liền hướng một vị thân thích mượn tiền vào Đài Nam, từ đây nàng trở thành một người vô thân vô phận. May là nàng tìm được một công xưởng đang tuyển công nhân, được bao ăn bao ở, tạm thời cuộc sống của nàng không phải lo nghĩ gì.

“ Uy, ngươi tên Y Nhu có phải không ? ” Hoàng bác gái một giọng quốc ngữ đặc sệt tiếng Đài Loan kêu to, đó là người có có tư cách tác nghiệp lâu năm nhất ở xí nghiệp.

“ Dạ, đúng vậy. ” Nàng tim đập thật mau, chỉ thấy Hoàng bác gái nghiêm túc hướng nàng đi tới, trừng mắt nhìn nàng. Y Nhu thầm cảm thấy bất ổn, lẽ nào người của Đường Hoàng đã phát hiện ra mình.

Hoàng bác gái chậm rãi mở miệng. “ Đêm nay ngươi thật là có phúc. ”

Nàng một vẻ không hiểu, đối Hoàng bác gái sững sờ không nói lên lời.

“ Nơi này của chúng ta có quy định, đều vì người mới tới mà mở tiệc ăn mừng, hôm nay ngươi là nhân vật chính ! Không thể không tham gia. ”

“ Đúng vậy ! Đúng vậy ! ” Một nữ đồng nghiệp đi theo khác cũng góp lời.

“ Hoàng bác gái, ngươi là nên thu lại vẻ mặt kia đi a ~ Xem ngươi dọa nàng thế nào kìa. ”

“ Đúng vậy, Y Nhu , đừng nhìn Hoàng bác gái vẻ mặt nghiêm túc thế kia, nàng là khẩu xà tâm phật, Phật tại tâm a ~ ” Đoàn người nhất thời vì câu nói

này mà cười nghiêng ngả thành một đồng.

Y Nhu nhẹ nhàng thở ra. Nàng còn tưởng rằng đã bị người của Đường Hoàng phát hiện. Nguyên lai mọi người là vì muốn mở một bữa tiệc chào đón nàng nên mới hội đến đây. Nàng nhẹ nhõm an tâm mà nở một nụ cười. Những người này mặc dù vất vả làm việc cả một ngày nhưng vẫn không quên chiếu cố cho nàng, làm nàng cảm thấy thực cảm động, hành động này như an ủi phần nào nỗi buồn trong nàng.

Sau khi tan tầm, nàng bị mọi người kéo đi chúc mừng, mọi người cơ hồ đều đã là những phụ nữ trung niên, làm việc lâu năm trong xí nghiệp này. Cũng có cả những thanh niên như Y Nhu, nhưng là những nữ hài thanh lệ như Y Nhu thật ra rất dễ gần.

Mấy chén rượu đã hạ xuống, mọi người ai nấy đều đã thể hiện ra cá tính ngay thẳng của mình, Y Nhu thực rất thích mọi người.

Trong đó, một đại thẩm đột nhiên hỏi : “ Y Nhu, nghe nói ngươi đang học đại học. như thế nào lại chạy đến đây làm công nhân vậy ? ”

“ Đúng vậy, công việc này không thích hợp với nữ nhân da thịt mịn màng, nộn nộn thịt như ngươi. ”

Một đại thẩm khác tiếp lời, “ Sớm tìm một hôn phu tốt làm một thiếu phu nhân mới hợp với ngươi. ”

Y Nhu chính là cười khỏ, trong lòng vô cùng khỏ tâm vậy nên vô phương chống đỡ lời nói của các nàng.

Hoàng đại thẩm tiếp lời, “ Mặc kệ là gặp phải chuyện gì khiến ngươi suy sụp, đừng chỉ nhìn vào điểm không tốt ! Hãy hướng vào mặt tốt mà suy nghĩ. đừng để tâm vào mấy chuyện vụn vặt mà mình không vượt qua được. ”

Y Nhu nhìn Hoàng bác gái, nói như nàng hẳn là đã nhìn ra Y Nhu có tâm sự. Mọi người nói đúng, Hoàng bác gái là người khẩu xà tâm phật, một người tốt.

Nàng yên lặng gật đầu không nói, trong lòng có nỗi khổ, không phải nói ra liền tháo gỡ được, nàng nếu là muốn đổi mặt, hẳn là đã không chạy đến chỗ này.

Nửa tháng trôi qua, công việc cứ coi là thuận lợi. Mỗi ngày đi sớm về muộn, cứ như vậy đơn điệu mà trôi qua, lại có thể khiến nàng tạm thời an tâm. Phiền toái duy nhất là Lâm tổ trưởng phụ trách tổ tác nghiệp từ khi phát hiện ra dáng vẻ mỉa mai, trẻ trung của nàng, liền thường xuyên mượn cớ tiếp cận nàng. Mới đầu tay chân hẳn còn tạm an phận, nhưng là dần dần bắt đầu tìm cơ hội trộm đậu hũ của nàng. Y Nhu vì không muốn tìm lấy phiền toái liền có thể tránh thì tránh đi.

Bỗng một ngày, Lâm tổ trưởng phái người kêu nàng lên văn phòng. Y Nhu đứng ngoài cửa gõ nhẹ cửa văn phòng.

“ Tổ trưởng, ngài tìm ta ? ”

Lâm tổ trưởng ngày thường đều cần cảnh lau, coi trọng Y Nhu mỉa mai thanh tú, cùng với khí chất thoát tục, không màng thế sự, vừa thấy nàng liền đứng lên tiến lại đón.

“ Đến, ngồi. . .ngồi đi, ta mời ngươi uống nước ngọt.” Không kiêng kị lời kéo nàng ngồi xuống ghế.

“ Cảm ơn. ” Y Nhu trước nay đối hẳn vẫn luôn giữ khoảng cách, cầm nước ngọt mà hẳn đưa cho trong tay, làm bộ như uống, hướng hẳn hỏi, “ Tổ trưởng tìm ta có chuyện gì vậy ? ”

“ Đừng vội, nói chuyện trước đã. ” Lâm tổ trưởng hết sức ôn nhu cùng nàng thân thiện nói chuyện, nói tất cả mọi chuyện ở công xưởng mà hẳn đã làm được công ty coi trọng thế nào, đôi bên ngoài nói tiếng ra sao, hẳn rất sợ Y Nhu không biết hẳn là một nam nhân tài giỏi.

Y Nhu yên lặng lắng nghe những câu chuyện nhảm chán của Lâm tổ trưởng, tổng cảm thấy, thời gian trôi chậm gấp ba lần bình thường. Nếu Lâm tổ trưởng không mau chóng thả nàng đi, chỉ sợ nàng sẽ vì nhảm chán mà ngủ mất.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ, Lâm tổ trưởng rốt cuộc cũng nói ra mục đích của chính mình, tính hẹn Y Nhu tan tầm cùng hẳn dùng bữa tối. Y Nhu uyển chuyển cự tuyệt, tìm bữa một cái lí do để mau mau rời khỏi văn phòng.

Trở lại nơi làm việc, nàng thở hắt ra một tiếng nhẹ nhõm. Nhóm bác gái khác lập tức tò mò hướng nàng hỏi : “ Y Nhu, Lâm tổ trưởng tìm ngươi có chuyện gì vậy ? ”

“ Ngươi nha, nhất định phải cẩn thận, hẳn cũng không phải thứ tốt đẹp gì đâu. ”

“ Đúng vậy, hẳn a~ vừa thấy cô nương trẻ tuổi lại thanh tú nào liền không có hảo ý nha. ”

Mỗi người một câu nhưng đều là khuyên Y Nhu nàng bảo trì khoảng cách với cái tên Lâm tổ trưởng kia, nàng nghe vậy cũng chỉ cười, hướng mọi người nói cảm tạ, đối với chuyện này cũng không để ý lắm. Mỗi ngày làm việc bận rộn làm cho nàng vô tình quên đi ý đồ của Lâm tổ trưởng.

Bất quá sự việc cũng không có dừng lại ở đây, Y Nhu phát hiện gần đây hành động của Lâm tổ trưởng thực càng ngày càng quá đáng. Cuối cùng còn cả gan giữa thanh thiên bạch nhật ăn đậu hũ của nàng.

“ Tổ trưởng, thỉnh ngươi hãy tự trọng. ” Nàng cuối cùng cũng không chịu được những hành vi càn rỡ đó của hẳn. Ban đầu còn mượn cớ này có nọ trộm

đậu hũ của nàng, bây giờ còn quá đáng hơn, ngang nhiên giữa giờ làm việc vuốt ve tay nàng. Nữ nhân nếu ngay cả dũng khí nói “Không” trong trường hợp này cũng không có, chính là không đáng làm nữ nhân. Y Nhu cũng không phải là một nữ tử yếu đuối, cũng không thể bắt luận người ta khi dễ cái gì cũng không cãi lại, làm một cái ngốc nghếch nữ nhân. Hướng cái nhìn bực tức cùng bướng bỉnh, mở to mắt nhìn trừng trừng hắn.

Không nghĩ nàng có dũng khí trước mặt mọi người phản kháng, Lâm tổ trưởng nhất thời sững sờ. Nữ nhân này quả thực không biết tốt xấu gì cả, trước mặt bao nhiêu người dám làm hấn mất mặt như vậy. Hấn chật vật rời khỏi hiện trường mang theo một nỗi căm tức, giận dữ không sao nuốt trôi được trong lòng.

Mọi người lập tức xông đến chỗ nàng, có người ca ngợi Y Nhu có dũng khí, có người lại lo lắng cho tiền đồ của nàng tại xí nghiệp này.

“Cẩn thận nha, Y Nhu, người làm hấn mất mặt như vậy, hấn nhất định sẽ không để yên cho người đâu. Trước kia cũng có một nữ hài bị như người hôm nay, liền sau đó phải rời bỏ công việc này.”

“Ta không sợ! Người sai là hấn, ta không tin hấn có thể đuổi ta ra khỏi xí nghiệp này.”

“Dĩ nhiên là hấn sẽ không trực tiếp đối phó với người, hơn nữa thủ trưởng cũng đều là nam nhân, sẽ không nghe nữ nhân chúng ta phân trần đâu.”

Hoàng bác gái cũng quan tâm nhắc nhở. “Vì miếng cơm manh áo, nhẫn nại một chút, đừng quá xúc động, không thì chính mình cũng không giữ được bát cơm.”

Y Nhu cũng không biết nên hướng các nàng giải thích thế nào cho phải, nhóm bác gái này chưa từng thụ nghiệm qua cái gọi là giáo dục, chỉ biết vì công việc dễ dàng tha thứ, đối với loại người như Lâm tổ trưởng nhẫn nhịn. Nhưng nàng lại bất đồng với họ, nàng có tự tôn của nữ nhân, chịu khổ nàng có thể nhẫn nại chịu được, nhưng là bị nam nhân khi dễ như vậy mà không phản kháng thì chính là ngốc. Nàng không tự bảo vệ lấy mình thì ai sẽ bảo vệ? Nàng – Y Nhu là làm việc, bán sức lao động chứ không phải là bán thân thể, tuyệt đối không thể để loại nam nhân kia bắt nạt, Lâm tổ trưởng – Người bắt nạt sai người rồi.

“Ta biết rồi, ta sẽ chú ý.” Nàng cười cười ứng phó, cũng không nói thêm gì.

Từ đó về sau, thái độ của Lâm tổ trưởng đối nàng thay đổi 180°, chẳng những giao thêm cho nàng một lượng lớn công việc mà còn gây khó dễ, bắt bẻ trong quá trình làm việc. Hấn đối nàng không biết tốt xấu, hận đến nỗi có thể nghiền răng kèn kẹt. Vốn tưởng nàng là loại nữ nhân dễ dãi, định đem nàng gạt lên giường, ai ngờ ở trước mặt bao người, nàng lại khiến hấn một phen khó xử, bị người ta chỉ trích, giễu cợt.

Thù này không báo, không phải quân tử, hấn thế sẽ cho nàng biết kết quả của việc chống lại hấn là như thế nào. [Py : người quân tử cái nỗi gì, ta phi ~]

.....

Văn phòng chủ tịch, Hào Quốc xí nghiệp.

“Báo cáo chủ tịch, đã có tin tức của nàng.” Thạch Đồng cung kính hướng lão bản thông báo tin tức này, nhiều ngày nay, đối lão bản hấn luôn một bộ dạng cung kính cùng thận trọng trong cả lời nói lẫn hành động.

“Phải không? Đã có tin tức của nàng ư?” Con người băng lãnh đã lâu dần có chút nhiệt khí, một tâm Đường Hoàng một phen kích động.

“Đã điều tra tất cả khách đến thuê phòng mới của khách sạn, nhà trọ, những công nhân mà các nhà xưởng mới tuyển dụng, ở Đại Nam, trong danh sách công nhân mới của xí nghiệp Triệu Đồng tìm được tên của nàng.”

“Xí nghiệp Triệu Đồng? Nàng làm cái gì ở đó?”

“Làm công nhân châm xe.”

Nét mặt băng lãnh càng thêm âm trầm, ném điều thuốc đang hút dở sang chỗ khác, Đường Hoàng đứng dậy hạ lệnh: “Hủy bỏ cuộc họp buổi tối, chuẩn bị xe!”

“Nhưng còn vị chủ tịch mới từ Mỹ qua đây?”

“Kêu hấn chờ!”

“Vâng.” Sợ là giờ phút này kẻ cả thiên hoàng có đích thân đến đây, cũng phải ngồi chờ.

Thời điểm này, lòng Đường Hoàng đã sớm bay về phía miền Nam, nơi có người con gái hấn yêu đang ở. Hấn chờ không nổi, muốn lập tức đến gặp nàng, một tháng nàng biến mất, thời gian cứ chậm chạp trôi qua khiến hấn tưởng chừng một tháng ngắn ngủi dài như một năm.

Mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, hấn cũng nhất định phải mang nàng trở về.

Chương 4

Cảm giác đói khát cùng sự mệt mỏi dần ăn mòn sức lực Y Nhu. Công việc quá nhiều khiến nàng làm hoài không hết, chỉ riêng việc chạy lên chạy xuống này giờ cũng đủ khiến nàng mệt chết đi được.

Bỏ việc sao ? Khó khăn lắm mới kiếm được công việc này, từ bỏ rồi thì sau này sẽ ăn ở cùng sinh sống ở đâu ? Từ trong túi tiền, nàng đựng phải một vật cứng cứng, lấy ra xem hóa ra là chiếc kim vàng [nguyên văn đó] mà trước đây Đường Hoàng đã tặng cho nàng. Lúc ra đi, cái gì cũng không mang, ngược lại lại không cần thận cầm theo chiếc kim vàng này. Nếu là bị buộc đến bước đường cùng, thứ duy nhất có thể giúp nàng lại là chiếc kim vàng này, thật nực cười phải không ?

Nàng lắc lắc đầu, nếu là không phải lúc thật cần thiết, nàng tuyệt không dùng đến bất cứ thứ gì của Đường Hoàng. Mà chẳng biết từ lúc nào, Lâm tổ trưởng tránh ở phụ cận quan sát đột nhiên đi tới, đoạt lấy kim vàng trong tay nàng, lớn tiếng chất vấn: “ Tại sao ngươi lại cầm chiếc kim vàng này ? ”

“Đưa ta. ” Y Nhu lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

“ Chẳng lẽ ngươi trộm ? ”

“ Ta không có ! Ngươi đừng có vu tội oan uổng cho ta. ”

“ Một công nhân nhỏ nhoi như ngươi có tư cách gì mà lại được cầm kim vàng, nhất định là trộm đến ! Chuyện này nếu như ta nói với cấp trên, xem ngươi giải thích sao ! ” Hắn đắc ý nhìn nàng rồi lại nhìn kim vàng trên tay.

Bất quá đắc ý không được bao lâu, lại có người từ trong tay hắn đoạt lấy chiếc kim vàng, nhìn lại người này đúng là Đường Hoàng. Sắc mặt Y Nhu lập tức thay đổi, nhìn Đường Hoàng, hắn vẫn là tìm được đến đây ! Vì sao hắn lại xuất hiện ngay lúc này ? Lão thiên a~ Chỉ trách nàng bình thường không thấp hương đầy đủ, nên ông trời cũng không nghe được lời nguyện cầu nhỏ nhỏ của nàng.

“ Uy, Ngươi là ai ? ” Lâm tổ trưởng không khách khí chất vấn. Tự nhiên ở đâu ra một nam nhân định đoạt công với hắn, người này so với hắn cao hơn một cái đầu, lại so với hắn, bộ dáng đẹp hơn, khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú, thật sự khiến hắn càng nhìn càng không vừa mắt.

Đường Hoàng hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hắn, cầm lấy kim vàng giao lại cho nàng. Có kim vàng trong người thế nhưng nàng lại không chịu dùng đến, lại đến cái địa phương như thế này làm việc, ở tại một kí túc rách nát.

Lâm tổ trưởng thật sự tức giận. Hắn đứng lù lù ở đây thế này, ấy mà nam nhân kia lại không hề đoái hoài đến sự tồn tại của hắn, cảm giác phi thường mất mặt. Nhìn thấy thủ trưởng cũng cùng lúc xuất hiện, hắn cao hứng mà vội vàng kể công: “ Thủ trưởng, nữ nhân này cư nhiên trộm kim vàng nhưng lại không chịu nhận, bị ta bắt đến đây. ”

“ Ngươi nói ai trộm kim vàng ? ” Đường Hoàng một biểu tình băng lãnh nhìn qua hắn.

“ Nữ nhân kia a ! Bị ta bắt quả tang tại trận. ” Hắn đắc ý nói.

Lời nói vừa xuất ra, cổ áo hắn lập tức bị Đường Hoàng hung hăng nắm lấy “ Cẩn thận lời nói của ngươi ! Nàng không phải là người ngươi có thể vô lễ. ” Bị ánh mắt như muốn giết người nhìn đến khiến lông tơ trên người hắn nhất loạt dựng đứng hết cả. Không biết đại họa sắp giáng xuống đầu đến nơi, lại dựa có thủ trưởng làm chỗ dựa, hắn vẫn sống chết kiên trì nói nàng trộm kim vàng.

Thạch Đồng hướng mọi người công khai chân tướng. “ Ngươi chính là kẻ hay đi nói xấu người khác, chỉ là lần này không khéo nói xấu tới phu nhân chủ tịch Hào Quốc xí nghiệp. Ngươi nghĩ lão bản ta tin tưởng ngươi, hay là tin tưởng nàng ? ”

Nghe đến đây mọi người hết thảy đều kinh ngạc đến há hốc miệng, nữ hài trẻ tuổi kia, thế nhưng lại là vị hôn thê của đại danh gia lừng lẫy Đường Hoàng.

“ Nàng ... nàng là ... ” Lâm tổ trưởng bị dọa chết, mồ hôi như mưa đầy mặt, hai chân sớm đã xụi lơ.

Lão bản của nhà xưởng Triệu Đồng lạnh mặt nhìn hắn, nói : “ Ngươi bị đuổi việc.”

Nói rồi sai người lập tức đem hắn ra ngoài.

Y Nhu cẩn trọng đưa mắt nhìn Đường Hoàng, hung hăng nói : “ Ta không phải vị hôn thê của hắn, ta cùng người này một chút quan hệ cũng không có. ”

Một câu nói này của nàng đã chọc giận Đường Hoàng, hắn đem nàng bức vào bước đường cùng. “ Theo ta về. ” Mệnh lệnh trong giọng nói không chứa một tia thương lượng đường sống cho nàng.

“ Không cần. ”

Hắn hai tay chống tường, đem nạng vẩy ở trong, khỏe miệng nhếch lên, nở một nụ cười quỷ dị, ở bên tai nàng nói : “ Ngươi định mặc kệ đệ đệ ngươi hay sao ? Một là khiến hắn lưu lạc đầu đường xó chợ xin cơm, hai là theo ta trở về, hai lựa chọn, ngươi chọn đi.”

Nàng ngẩn ra, không dám tin hắn thế nhưng lại ti ti như vậy, đem Tiểu Kiệt ra uy hiếp nàng.

“ Ngươi dám ! ”

“ Muốn thử không ? Chỉ sợ thắng bại đã rõ. ”

Y Nhu cả người run rẩy, nàng hận hắn ! Hận hắn đã hại chết phụ thân, hận hắn không buông tha cho nàng và Tiểu Kiệt ! Không có giấy dựa, nàng một mình để mặc hắn ôm vào trong xe, rồi đi.

.....

“ Lão bản, nàng cả ngày nay không chịu ăn uống chút gì ! ” Nữ hầu phụ trách chiếu cố Y Nhu lo lắng hướng Đường Hoàng mới từ bên ngoài trở về báo cáo.

Y Nhu bị giam lỏng ở Đường trạch đã một ngày trời, cả ngày không chịu ăn uống dù chỉ một chút.

“ Vậy sao ? ” Hắn hừ lạnh đem áo choàng đưa cho người hầu, bước nhanh đến phòng Y Nhu.

Sự xuất hiện của hắn làm cho Y Nhu toàn thân ở trong trạng thái phòng bị, một đôi lãnh mâu đầy hận ý không chút e dè nhìn thẳng hắn. Khi Đường Hoàng tới gần, nàng nhanh nhẹn lách sang một bên hướng phía khác đi đến, chỉ là chưa được hai bước chân liền đã bị hắn tóm được.

“ Tránh ra ! ” Nàng sống chết dựa vào vòng tay hắn, nàng chính là không muốn đôi bàn tay dơ bẩn kia đụng chạm đến mình.

Đường Hoàng chăm chú nhìn đến đôi bàn tay vốn nguyên bản trắng nõn, mịn màng, nay lại có điểm thô ráp do lao động cực nhọc suốt một tháng qua, trong lòng không nhịn được trào lên một cỗ đau lòng cùng xót thương.

“ Không được đụng vào ta, ngươi- cái tên hung thủ giết người kia ! ”

Hắn bị sự cự tuyệt của nàng chọc giận. “ Ngươi cả ngày không ăn không uống, chính là tưởng như vậy sẽ đem mình đói chết ? ”

“ Chẳng liên quan gì đến ngươi. ”

“ Vì sao ? Vì sao ngươi cứ luôn cự tuyệt ta như vậy ? Ngươi muốn gì ta cũng có thể cho ngươi ! ”

“ Ngươi tính kế ta, còn hại phụ thân ta bệnh tim tái phát ! Chính ngươi là kẻ đã hại chết phụ thân ta !!! ”

“ Đó là chuyện ngoài ý muốn, ta không hề cố ý làm vậy. ”

“ Ngoài ý muốn ? Nếu không phải tại ngươi, cha ta sẽ không qua đời, ta hận... hận ngươi !!! ”

“ Ta có thể bù đắp những lỗi lầm mà ta đã gây ra trước kia cho ngươi, chỉ cần là việc ngươi yêu cầu, ta sẽ dốc sức làm bằng được. ”

“ Ta hận không thể một đường quăng ngươi xuống địa ngục ! ”

“ Có lẽ sẽ có một ngày như vậy, bất quá đó là chuyện sau khi ta có được ngươi ! ”

Nàng oán hận trừng trừng mắt nhìn hắn, cả người không quên sống chết dựa dựa, dựa cho đến khi hắn phải mất kiểm chế.

“ Thả ta đi. ”

“ Không có khả năng ! ”

“ Thế rốt cuộc ngươi muốn như thế nào ? ”

“ Gả cho ta ! ”

“ Ngươi đừng có nằm mơ, ta dù có phải chết cũng sẽ nhất định không gả cho ngươi ! ”

“ Ta sẽ khiến ngươi phải thay đổi chủ ý, nhưng bây giờ, hãy ăn hết chỗ thức ăn này đi ! ”

Nàng một thứ cũng không muốn đụng đến, thậm chí chỉ muốn gạt hết tất cả đi. Nhận thấy ý định này của nàng, Đường Hoàng nhanh chóng uy hiếp.

“ Không ăn? Ta sẽ có biện pháp khiến ngươi phải ăn. ” Nói xong hắn tiến lại phía nàng, đem quần áo trên người cởi xuống.

“ Ngươi ... Ngươi làm cái gì thế !!! ” Nàng sợ hãi nhìn theo cánh tay hắn.

“Ngươi không ăn, ta cưỡng bạo ngươi. Ngươi chắc đã hiểu tính ta, thứ ta muốn nhất định bằng mọi giá cũng phải đạt được.”

“Không cần ... dừng tay ...” Sợ hãi gạt tay hấn ra khỏi người, nhưng là khi lực hai bên chênh lệch quá lớn, nàng liền bị hấn đè xuống giường mà hôn. Trên cổ và hõm vai dần xuất hiện vô số hôn ngân ...

“Không cần ... Dừng tay ... Ta ăn ...”

Hấn ngừng tay lại, chăm chú nhìn nàng “Thật vậy sao ?”

Y Nhu cả người run rẩy, vội vã gạt đầu một cách đầy sợ hãi.

Hấn buông nàng ra, truyền hạ nhân đem thức ăn đi hâm nóng lại. Y Nhu lùi dần vào góc giường, cảnh giác nhìn về phía Đường Hoàng. Đường Hoàng là kẻ đáng sợ như thế nào không phải là nàng không biết. Cẩn rằng quật cường nhìn xuống những giọt nước mắt trào lên nơi khoé mắt, nhưng là không được. Nước mắt từng giọt, từng giọt lăn dài trên má.

Nhìn những giọt nước mắt của nàng, tâm hấn ần ần đau. Lặng lẽ rời khỏi, trở ra phòng khách hút thuốc. Một lát sau, hạ nhân đến thông báo.

“Thưa ngài, phu nhân đã dùng xong cơm tối, hiện nàng muốn nghỉ ngơi.”

“Không còn chuyện của ngươi nữa! Lui xuống đi.”

“Vâng.”

Ánh mắt lạnh lùng vô mục nhìn về phía trước, hai tay day day ấn đường, nghĩ đến đây trong lòng nhìn không được một trận cười khổ.

-.-.-.-.-

Hôm sau, mới sáng sớm Đường Hoàng đã đến gặp Y Nhu. Vừa nhìn thấy hấn nàng lập tức cảnh giác, chuyện hôm qua đối với nàng quả thực vẫn còn ám ảnh khá sâu.

“Ta mang một người đến gặp ngươi, tin rằng gặp rồi ngươi sẽ rất vui vẻ.”

Nhân ảnh phía sau hấn đột nhiên nhảy ra, hét lớn: “Tỷ !!!”

“Tiểu Kiệt ?” Đệ đệ đã lâu không gặp vui vẻ ôm lấy nàng một hồi lâu.

“Ngươi như thế nào lại ở đây ? Việc học ở trường thì sao ?”

“Tỷ, ngươi thực dễ quên. Bây giờ ta đang được nghỉ hè mà.”

“Phải không ?” Nàng có nhiều chuyện muốn nói với tiểu đệ nhưng là ngại sự có mặt của Đường Hoàng nên những lời muốn nói ra lại thôi.

“Tỷ đệ lâu ngày mới gặp nhau hấn có nhiều chuyện muốn nói. Ta ra ngoài trước cho hai tỷ đệ ngươi tâm sự.” Nói xong liền quay bước ra phòng ngoài.

Đây quả thực là cơ hội trời cho, người có thể giúp nàng lúc này chỉ có mình Tiểu Kiệt. Bây giờ nàng phải nói cho Tiểu Kiệt rõ sự thực. Lời muốn nói chuẩn bị thốt ra liền bị câu nói của tiểu đệ cản lại.

“Tỷ, ngươi biết không mọi người muốn đưa ta đi Mỹ du học. Tuyệt lắm phải không !!!”

“Ai cho ngươi kêu hấn là tỷ phụ ?”

“Có sao đâu, dù sao các ngươi cũng đã đính hôn, sớm muộn gì cũng đi đến đám cưới... Còn có, tỷ, ta tham gia vào đội bóng chày của trường và được cùng đội lọt vào giải dành cho 13 thành phố mạnh nhất, đồng học đều hâm mộ ta lắm nha.”

“Tỷ xem ...”

“Đây là hôm kỷ niệm thành lập trường, Thạch Đồng thúc thúc đưa tới cho ta. Tỷ không biết đâu, lúc ta mặc vào ... đứng trên sân bóng trông rất là oai nha.”

Nhìn đệ đệ cao hứng kể chuyện, Y Nhu phát hiện nó so với trước kia cơ thể có chút cường tráng cùng cao lớn hơn tinh thần cũng thư thái, nhiệt tình hoạt bát hơn xưa. Cuộc sống giàu sang khiến hấn có điều kiện học tập vui chơi tốt hơn. Học hành chuyên tâm không phải lo lắng bất cứ thứ gì.

Trước kia vì phải phụ giúp phụ thân chiều cố cửa tiệm, hấn có lẽ đã phải hy sinh nhiều thứ mà một nam hài bằng tuổi hấn nên có, cũng như những năm tháng thanh xuân của bản thân để lo cho gia đình. Về mặt vui vẻ này của tiểu đệ nàng chưa từng được nhìn thấy trước đây. Nghĩ đến đây những lời muốn nói ra lại tắc nghẹn nơi cổ họng.

“Vậy sao? Ngươi thích là được rồi.”

“Ta hảo hưng phần nha! Tỳ, hè này ta muốn đến Mỹ học tiếng Anh, nhất định ta sẽ đứng đầu khoá học, tuyệt không đứng sau bất kể người nào.”

“Ân ! Có lên.” Chung quy những lời kia không nên nói ra. Nàng đâu thể nhẫn tâm phá hư giấc mơ của tiểu đệ.

Hai tỷ đệ cùng trải qua một buổi chiều vui vẻ, sau vì ngày mai đội bóng chuyền của tiểu Kiệt bắt đầu tái tập luyện nên ăn cơm xong tiểu Kiệt lên xe trở lại trường.

Nhìn đệ đệ rời đi, trong lòng Y Nhu cảm thấy vô cùng trống trải cùng mất mát. Xoay người trở vào trong mới phát hiện Đường Hoàng đã chăm chú nhìn nàng hồi lâu.

“Ngươi cũng thấy rồi đấy, ta không có bạc đãi tiểu đệ ngươi. Giờ trông nó rất khá.”

“Ngươi lại đem đệ đệ ra bức ta ?”

“Ta từ đầu đến cuối làm như vậy không phải là muốn bức ngươi phải làm theo ta. Ta chỉ là muốn ngươi nhìn xem đệ đệ ngươi sống tốt thế nào mà thôi.”

“Nếu ta không thuận theo ngươi, phải chăng ngay cả đệ đệ ta cũng không thoát khỏi những thủ đoạn độc ác của ngươi ?”

“Ngươi biết là ta sẽ không làm vậy mà.”

“Cha ta chính là bị ngươi hại chết, còn nói là không ? Đường Hoàng, ngươi có thể nói dối không chớp mắt thế sao ?”

“Ngươi...”

Nàng nhắm chặt hai mắt, dù sợ hãi nhưng nếu hấn có thể đánh chết nàng cũng tốt.

Đường Hoàng hạ tay xuống, đưa lưng về phía nàng, cổ gồng đờ nên cổ tức giận trong lòng. Lúc này hấn cần chút thời gian để bình tĩnh lại.

“Ngươi đừng có chọc tức ta. Để ngươi chịu ngoan ngoãn nghe lời, ngươi nên rõ là ta còn cần phải dùng thêm nhiều biện pháp mà.”

“Cường gian ta sao ? Kia sẽ chỉ khiến ta thêm hận ngươi. Hận ngươi là kẻ tiểu nhân bỉ ổi, dẫu đồ bìm leo.”

“Im miệng !” Hấn điên cuồng hét lên, khung ảnh thủy tinh treo trên tường bị hấn một cú, đập nát vụn. Hơi thở nặng nề, hướng nàng đi tới. Y Nhu hoảng sợ, muốn quay người trốn chạy nhưng là chạy cũng không thoát, liền bị hấn giữ lại.

“Ngươi sợ sao ? Khoi nào sự giận dữ của ta xong rồi định trốn chạy như thế sao ?”

Nàng hai mắt nhắm chặt, kiều thân run rẩy yên lặng chờ hành động tiếp theo đó của hấn. Nàng không muốn khuất phục trước hấn, nhưng là lí trí không thắng được sự sợ hãi, cơ thể có điểm run rẩy.

Dừng lại, nhìn gương mặt sợ đến tái nhợt, cắt không được giọt máu, sâu trong nội tâm Đường Hoàng lại trào lên sự thương tiếc, hơi thở hai người cũng vì vậy mà thân mật kề cận.

Nàng hiếu kì, chậm rãi mở mắt ra. Chưa kịp ý thức sự kiện trước mặt đã bị hấn đoạt đi cánh môi. Nụ hôn của hấn vẫn ngang ngược mà bá đạo, cùng môi nàng quấn quýt nhau.

Mới đầu còn cố sức giãy dụa, chống cự lại, sau rồi cũng bất lực mà đành buông xuôi. Lúc này thực chỉ muốn hung hăng đánh hấn mấy cái.

Đường Hoàng nhìn nàng giận dữ, trừng mắt lên với hấn, tưởng rằng nàng coi thường hấn vũ nhục nàng. Lần này nàng một lần nữa thành công khoi dậy lửa giận trong hấn.

Y Nhu cười lạnh nói: “Đây là cách ngươi đối xử với ta sao ? Ta khí lực không mạnh như ngươi, không đánh lại được ngươi vậy nên ngươi mặc kệ suy nghĩ của ta, chỉ theo ý mình cưỡng ép ta phải làm theo sự cao hứng của ngươi. Nay mà gọi là yêu sao ? Ta bất quá chỉ là một nô lệ bị ngươi giam cầm thôi.”

Ánh mắt tuyệt vọng của nàng như mũi dao nhọn xuyên qua từng tầng ý thức, đâm hấn vào tâm hấn, khiến hấn đau đớn khôn nguôi. Thì ra nàng hận hấn đến vậy ! Gắt gao siết chặt nàng trong vòng tay của chính mình, nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng : “Ta sẽ tuyệt đối không để ngươi rời đi. Hãy chờ coi, dù phải mất cả đời thì ta cũng quyết khiến ngươi phải yêu ta.”

Hấn cứ thế ở bên tai nàng tuyên thệ : “Y Nhu, nhất định ngươi phải yêu ta.”

Hấn không hề bức nàng, trừ bỏ lúc ra ngoài thì bỏ trí mấy người đi theo, còn lại trên cơ bản, nàng được tự do.

Vì nàng hấn có thể vứt bỏ mọi thứ, chỉ cần nàng có thể một lòng yêu hấn. Nhưng nàng hết lần này đến lần khác cự tuyệt, chống đối hấn, không cho hấn một cơ hội. Tất cả là vì hấn đã cướp đi hết thảy những thứ quý giá của nàng.

-...-...-...-...-...-...-

Y Nhu ở trong phòng đi đi lại lại, vắt óc suy nghĩ cách để trốn khỏi Đường Trạch.

Tên Đường Hoàng chết tiệt, hết thấy nàng làm chuyện gì hắn cũng phải người theo giám sát. Ra ngoài, ăn cơm, ngủ nghỉ, lúc nào bên người nàng cũng có người của hắn, cơ bản là không có cơ hội trốn thoát.

Ngay cả như vậy, nàng cũng quyết không từ bỏ bất cứ một cơ hội nào để có thể rời khỏi đây. Mấy ngày nay nàng ngoan ngoãn ở yên trong phòng, trừ bỏ lúc ra ngoài quan sát, nghiên cứu cách thức đào thoát, vậy nên phụ trách trông coi nàng cũng dần thả lỏng sự cảnh giác.

Nàng rút cuộc cũng chờ được cái cơ hội này. Nhân cơ hội tên giám sát lơ là, nàng liền nhanh chóng theo kế hoạch đã nghiên cứu từ trước, một lần nữa trốn thoát khỏi Đường Trạch.

Trước đây ở Đường gia, việc gì cũng không phải trực tiếp đụng tay đụng chân vào làm vì đã có người phục vụ, vậy nên nàng đối với tiền cũng không mấy quan tâm. Nhưng là sau lần đào thoát trước, nàng đã thông minh ra nhiều. Đã sớm nghĩ đến điểm này, nàng vội vã chạy đến nhà Tú Khanh.

“Tú Khanh ! ” Nàng vội gõ cửa.

Cửa hé mở ra, nàng nhận thấy dường như Tú Khanh không hề ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của nàng, chỉ là sắc mặt có chút dị thường.

“Tú Khanh, giúp ta với ! Ta không còn nơi nào để đi nữa, bây giờ chỉ có ngươi có thể giúp ta được thôi ! ”. Nàng bối rối cầu xin.

“Ngươi vào đi. ” Chờ cho Y Nhu tiến hẳn vào trong nhà, nàng liền đóng cửa lại.

“Tú Khanh ! Ta không còn nhiều thời gian nữa, lần này ta tính đi Đài Nam, ngươi nhất định phải giúp ta, ta tuyệt đối không thể một lần nữa rơi vào tay Đường Hoàng . ”

“Y Nhu à, chuyện này quả thực ta không thể giúp ngươi được. ”

“Vì sao ? ”

Tú Khanh sắc mặt như gặp đại nạn, cắn cắn môi dưới ngập ngừng nói. “Ta ...”

Chưa nói hết lời, chuông cửa chợt reo vang. Lúc sau, nàng ngẩng người nhìn Thạch Đồng đang đứng trước mắt.

“Tú Khanh, đây là chuyện gì ? ” Thạch Đồng vì sao lại biết nàng ở nơi này ?

“Y Nhu tiểu thư, mời lên xe, Đường tiên sinh đang đợi ngươi. ” Thạch Đồng cùng hai gã đàn ông to lớn vây nàng vào giữa.

“Tú Khanh, ngươi ... ” Nàng không thể tin được, bạn tốt của nàng cứ nhiên lại bán đứng nàng.

“Thực xin lỗi, ta bất đắc dĩ mới phải làm như vậy. Ta có nỗi khổ riêng. ”

Đột nhiên nàng hiểu được, Đường Hoàng đã sớm định liệu được nàng sẽ bỏ trốn. Phụ thân Tú Khanh chỉ là chủ của một xí nghiệp nhỏ, làm sao có thể chống chịu được sự uy hiếp của Đường Hoàng. Hôm nay dù nàng có tìm đến nhà Vũ Phàm hay Thạch Ngạn, chỉ e kết cục cũng sẽ là như thế này mà thôi.

Y Nhu im lặng, không nói lời nào trực tiếp ngồi vào trong xe, Đường Hoàng quả nhiên là một tên ác ma, ngay cả bạn thân của nàng cũng không buông tha, nàng hận ... hận hắn !

Thạch Đồng đưa nàng quay trở lại Đường Trạch. Lúc này, Đường Hoàng đang ở bên trong chờ nàng. Nét mặt hắn không lộ rõ một nét biểu cảm, chỉ có một sự âm trầm băng lãnh lan tỏa khắp không gian khiến cho những người xung quanh khiếp sợ.

“Tất cả các ngươi lui ra ngoài hết đi. ” Hắn ngữ khí bình tĩnh hướng mọi người ra lệnh.

Y Nhu thần nhiên nhìn thẳng mắt hắn. Dù hắn có đe dọa, xử lý nàng thế nào, nàng cũng không hề run sợ, nàng kiên quyết bắt buộc bản thân phải mạnh mẽ khi đối mặt với hắn.

Những người hầu trong phòng có chút lo lắng, nhìn Y Nhu chần chừ chưa ra. Tình tình chủ nhân họ thế nào, làm việc bấy lâu nay ở Đường Trạch lẽ nào mọi người không biết. Chỉ là rất lo lắng cho Y Nhu mà thôi.

“Ra ngoài hết đi ! Mau lên ! ” Nhìn thái độ dừng dừng, thờ ơ của nàng, hắn không còn giữ được bình tĩnh mà rống to.

Gia nhân trong phòng đều bị một câu nói của hắn dọa chết đứng, vội vã hướng cửa đi ra, một chút cũng không dám quay đầu nhìn lại.

Chỉ còn lại hai người trong phòng.

Đường Hoàng đứng dậy đi tới cho nàng. Y Nhu của hắn lại một lần nữa trốn chạy khỏi hắn, việc này hắn sao có thể chịu được .

Y Nhu nhìn hấn đang từ từ tiến lại, trong lòng tự nhủ không được sợ hãi, nhưng là bước chân không tự chủ cứ lùi dần rồi ngồi sụp xuống sofa, cả người căng cứng nhìn hấn đầy cảnh giác.

“Vô luận ta có đối xử tốt với ngươi ra sao, ngươi vẫn là muốn trốn khỏi ta ?” Trong lòng ngập tràn phiền muộn, hấn phải làm sao với nàng đây ? “Cầm y ngọc thực, vinh hoa phú quý cũng không thể mua được tâm của ngươi.”

“Đổi những thứ đó ta không có ham muốn.”

“Ngươi làm vậy, không đề ý đến tình trạng của đệ đệ ngươi sao ?”

“Chúng ta khôn cần sống nhờ vào những đồng tiền dơ bẩn của ngươi ? Tỷ đệ ta dù không có ngươi vẫn có thể lo tốt cho cuộc sống của mình.”

“Với hai bàn tay trắng sao? Ngươi bây giờ đã hai bàn tay trắng, lấy gì để đảm bảo cuộc sống hằng ngày ? Hơn nữa còn nợ một khoản tiền lớn của ngân hàng nữa.”

“Tất cả so với bị giam cầm ở đây còn tốt hơn nhiều.”

“Ta giam cầm ngươi ?” Hấn cười lạnh. “Ngươi tình nguyện làm một cái nữ công nhơ nhỏ cũng không chịu gả cho ta. Vậy được, ta sẽ cho ngươi toại nguyện. Ngươi đã có cốt khí như vậy, trước đem một trăm ngàn trả cho ta.”

“Ý ngươi là sao ?”

Hấn tiếp tục cười lạnh nói: “Thực xin lỗi, quên chưa nói cho ngươi biết, từ hôm nay ta là chủ tịch của ngân hàng Cao Lăng, chính là chủ nợ của ngươi.”

“Gạt người.”

Hấn đem tạp chí quăng đến trước mặt Y Nhu, nàng nhìn vào bài báo, hai mắt mở to đáng diệu không thể tin được. Nam nhân này vì muốn bức nàng, ngay cả ngân hàng hấn cũng mua.

“Thật là bỉ ổi.” Hấn chính là cái nam nhân bỉ ổi, đang cầm phần nhất thế gian này.

“Ngươi đầu không lại ta đâu, Y Nhu. Nếu không muốn thảm bại dưới chân ta, tốt hơn hết hãy ngoan ngoãn gả cho ta, đừng cố chấp nữa. Gả cho ta, đừng nói đến một trăm ngàn, đến cả gia sản của ta, ta cũng có thể sẵn sàng hai tay dâng lên cho ngươi. Ngươi có thể cùng đệ đệ an tâm sống an nhàn cả đời.”

“Đừng có đụng vào người ta, ngươi là ma quỷ chứ không phải người. Ta tuyệt đối sẽ không khuất phục.”

“Một trăm ngàn kia, sợ rằng cả đời ngươi cũng không thể trả được. Trừ phi dùng thân thể của ngươi, may ra ...”

Ba —

Chưa đợi hấn nói hết câu, một cái tát như trời giáng liền hạ xuống má hấn

“Ngươi !” Giận dữ, đem nàng ghì chặt trên tường

“Ngươi tốt nhất là đánh chết ta đi. Dù sao đối với ngươi mà nói giết ta quả là dễ dàng như giết một con kiến sao ? Ta chết đi mọi thứ liền cũng theo đó mà chấm dứt.”

Hấn điên cuồng hôn nàng, nhưng là nàng không chịu yếu thế như những lần trước, liền cắn môi hấn đến xuất huyết.

Chế trụ gáy nàng, đưa tay lau đi tơ máu bên khóe môi. “Tốt lắm. Ngươi muốn cho ta thấy sự quật cường, muốn thử thách sự chịu đựng của ta, đừng nghĩ ta sẽ dễ dàng bỏ qua. Ta cho ngươi hai lựa chọn, một là ngoan ngoãn gả cho ta, còn không hãy lao động kiếm tiền trả nợ. Nhưng dù ngươi có làm việc vãi vãi bên ngoài cả đời cũng chưa chắc kiếm đủ số tiền kia. Ngươi muốn tự do ? Được thôi, ta để ngươi được tự do. Hãy đến Hào Quốc xí nghiệp làm công nhân, mỗi ngày công tác trên 12 tiếng, nếu ngươi có thể chịu đựng được mười năm, ta liền coi như thanh toán xong xuôi khoản nợ. Ngươi thấy sao ?”

Hấn hấn là muốn gây khó dễ cho nàng đây mà ! Nhưng so với việc mất đi sự tôn nghiêm của bản thân, bản thân trả nợ, nàng cam tâm tình nguyện làm việc vất vả 12 tiếng một ngày, chấp nhận làm một nhân công nhơ nhỏ.

“Thật sao ?” Nàng hoài nghi lời hấn nói.

“Tuyệt không nuốt lời.”

Mười năm ? Cũng không phải quãng thời gian ngắn, nhưng hấn nói đúng, cho dù nàng có nai lưng làm việc vất vả cả đời cũng chưa chắc đã thanh toán đầy đủ số nợ. Nếu như có thể sống qua mười năm, nàng liền có thể tự do. Nghĩ đến đây trong lòng không khỏi trào lên sự phản kích.

“Hào ! Làm nữ công cũng tốt, ta nguyện ý !” Nàng phản kích nhìn hấn nói.

Hắn thực sự giận dữ. Nàng chấp nhận làm một công nhân nho nhỏ, chấp nhận làm việc vất vả, nhưng lại không chấp nhận gả cho hắn. Nghĩ đến đây hắn bực bội kêu to. “Thạch Đồng !”

“Dạ. Lão bản. ”

“An bài chỗ ở cho nàng ấy, từ mai nàng bắt đầu đi làm. Phân phó chủ quản đối xử với nàng như đối với các nữ công khác.” Hắn không chút lưu tình phân phó nàng đi theo Thạch Đồng.

Trước khi nàng rời đi, hắn nói vọng theo, “Ngươi sẽ hối hận. ”

Cho dù có hối hận, so với tình cảnh hiện tại còn tốt hơn nhiều. Cao ngạo thẳng bước rời đi, trong lòng nàng cũng không có một chút cảm giác thương cảm nào.

Y Nhu nhanh chóng thu dọn hành lý để rời đi. Nói là hành lý chứ thực ra ngoài quần áo cùng ít vật dụng cá nhân, cũng chẳng có đồ đạc gì nhiều.

Thạch Đồng lặng lẽ quan sát nữ nhân đi bên cạnh, nhìn không được mở miệng nói : “Dù ngươi có chống đối thế nào, cuối cùng cũng không thoát được đâu. ”

Nàng một câu cũng không nói. Thạch Đồng kia cũng cùng một giuộc với Đường Hoàng kia, bọn họ chủ tớ giống nhau, đều là những kẻ không tốt đẹp gì.

Thạch Đồng thờ dãi nói tiếp : “Ngươi có biết có bao nhiêu nữ nhân mơ ước ngồi vào vị trí thiếu phu nhân của Đường gia không ? ”

“Muốn ta cùng lang cộng chằm [cùng sói ngủ chung] ta thà rằng đời này chỉ làm một nữ công nho nhỏ. ”

“Cùng lang cộng chằm ... ” Trên khuôn mặt cương nghị chợt lộ ra nét cười. Lão bản của hắn, thế nhưng từ trong miệng một nữ nhân thốt ra thế mà lại trở thành cái bộ dáng ấy, thật hài hước. Hắn bắt đầu có cái nhìn khác về nữ hài trước mắt, bất quá ... liệu nàng có thể chống đối Đường Hoàng được bao lâu. Chỉ sợ tất cả chỉ là hành động nông nổi, nhất thời cố chấp mới vậy.

Thạch Đồng đưa nàng đến kí túc của công nhân, an bài xong xuôi liền trở lại văn phòng. Đối với hành động lần này của lão bản, thực ra hắn cũng không đồng tình lắm.

“Lão bản ! Vì sao ngài lại làm vậy ? ” Hắn quan sát được, nữ hài kia là một người cổ chấp, mạnh mẽ, không dễ dàng cúi đầu trước số phận, lão bản làm vậy chỉ e phản tác dụng.

“Không bao lâu sau, nàng sẽ đổi ý. Mà kẻ cả không đồng ý, ít nhất ta cũng có thể lưu nàng trong vòng bảo hộ của ta. ” Để nàng lưu lạc làm việc bên ngoài hẳn thực sự không an tâm, đối với nhân nhi khả ái của mình, hắn thật sự không biết phải làm sao mới tốt !

Thạch Đồng nghiêng ngả quan sát đôi mắt u ám, ánh nhìn rối bời của lão bản mình. Nữ nhân có thể khiến Đường Hoàng trở nên như vậy quả thực không tầm thường. Trên đời lúc nào cũng tồn tại vật này có thể khắc chế vật kia.

Cái nhìn ấy của Thạch Đồng khiến Đường Hoàng mất hứng, hướng hắn nói. “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra ! Đừng cho là ta không biết ngươi đang nghĩ cái gì.”

“Tự cổ chí kim, anh hùng đều khó qua được ái mỹ nhân, lời cổ nhân nói quả thực không sai. ”

“Ngươi là đang châm chọc ta ? ” Khấp thiên hạ, chỉ có Thạch Đồng là có gan nói với hắn những lời như vậy.

“Thuộc hạ đâu dám, ta ca ngợi ngài là anh hùng mà.” Đối với cái thể loại châm chọc này, Thạch Đồng có thể coi là một cao thủ, một lời nói ra khiến đối phương phải chật vật, uất ức nhưng là không sao bắt bẻ được.

“Ta muốn yên tĩnh một chút. ”

“Dạ. Thuộc hạ cáo lui. ” Thạch Đồng cung kính cúi chào rồi hướng cửa đi tới.

Đường Hoàng thờ dãi : “Khổ sở qua ái mỹ nhân ... Thật là ...” Hắn cười khổ một tiếng rồi lại trở nên thâm trầm, sự việc đã đến nước này cũng không thể quay lại được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lòng Bất Tim Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Mỗi ngày 6h sáng đến báo danh. Trước 8h phải dọn dẹp xong tầng trệt, sau 8h đến tổ buu kiện báo cáo. Đến 10h thì qua nhà ăn hỗ trợ, buổi chiều 2h bắt đầu lau dọn các phòng ban. Từ 5 – 6 h là thời gian nghỉ ngơi, sau 6h thì đi dọn dẹp các toilet, quét tước xong xuôi liền có thể tan tầm. Công việc nhìn qua có thể xem như là khá nhàn hạ, nhưng không thể vì thế mà có thể làm qua loa đại khái, ta sẽ thường xuyên đích thân đi kiểm tra. Nếu có gì sai sót liền bị trừ lương.” Chủ nhiệm phòng nhân sự sau khi giải thích xong tiến trình công việc, giao văn kiện cho Y Nhu rồi hỏi: “Có vấn đề gì cần hỏi thêm không?”

“Không có.” Nàng đã sẵn sàng đối mặt với công việc này.

Chủ nhiệm phòng nhân sự thấy nàng cũng nắm rõ việc cần phải làm rồi liền hướng một nhân viên cấp dưới lệnh: “Đem nàng đi gặp Chu mẹ.”

Phụ trách giám sát công việc vệ sinh là một phụ nữ tầm ngoài bốn mươi, Chu mẹ, người đang lo lắng lượng nhân công vệ sinh không đủ. Người này có sở thích là thích sai sử những nữ hài trẻ tuổi.

“Thật tốt quá! Ta còn đang lo không đủ công nhân.” Nàng nhìn khắp một lượt, âm thầm đánh giá Y Nhu. Nữ nhân yếu đuối như vậy, sao có thể làm nổi loại công việc này? Tầm phần là gia đình lâm vào cảnh khốn cùng, phải bỏ học giữa chừng đi làm lo cho gia đình. Để kiếm tiền nên mới đến làm công nhân vệ sinh.

“Ngươi tên gì?”

“Dạ, Lý Y Nhu.”

“Trước tiên ta phải nói rõ mấy điều. Những nữ hài trẻ thường nghĩ, công việc vệ sinh này khá thoải mái, nhưng nếu làm không tốt cấp trên trách tội, ta sẽ là người đứng ra gánh chịu trách nhiệm. Vậy nên đối với công việc ta thường yêu cầu rất nghiêm khắc, hiểu rõ rồi chứ?”

“Dạ, hiểu được.” Nàng đã chuẩn bị tâm lý trước rằng công việc này vất vả như thế nào nhưng là dù phải làm việc suốt 24 h, nàng cũng sẽ không hé ra một câu oán than, kêu ca. Nếu không chẳng phải là sẽ đúng ý Đường Hoàng sao?

“Đây là chìa khóa phòng. Đi thẳng đến gian phòng cuối cùng bên phải chính là phòng của ngươi. Trừ ngươi ra còn một người nữa ở chung. Thôi nghỉ sớm đi, mai bắt đầu công việc.”

Nàng tiếp nhận chìa khóa rồi kéo hành lý về phòng của mình. Cửa vừa mở ra liền thấy ngay người bạn cùng phòng của nàng từ nay về sau. Đó là một nữ hài rất trẻ tuổi, thấy nàng bước vào liền sửa sang lại đầu tóc, mỉm cười hỏi: “Bạn cũng ở gian phòng này sao?”

“Đúng vậy. Nhĩ hảo.”

Nghe câu trả lời của nàng xong nàng ta liền lập tức chạy đến phái Y Nhu, lúi lúi kéo kéo cánh tay nàng: “Thật tốt quá. Nguyên bản mình còn lo sẽ phải ở cùng một bà cô phiền toái. Thấy bạn cũng trẻ như vậy, mình liền an tâm phần nào. Mình gọi là Diệp Lan, cứ gọi mình là Tiểu Diệp được rồi.”

“Còn mình là Lý Y Nhu.” Nguyên lai không chỉ có mình trẻ như vậy đã nhận làm công việc này. Xem thái độ của cô bạn, nàng thầm nghĩ nàng và cô bạn mới này sẽ sống với nhau rất hòa hợp đây.

“Bạn cũng được nhận vào làm trong đợt tuyển dụng vừa rồi sao? Mình còn tưởng chỉ có các bà cô, bà bác trung niên mới nhận làm công việc này nữa cơ. Thấy bạn mình yên tâm nhiều rồi. Hãy sống hòa thuận với nhau nhé!”

Y Nhu mỉm cười, cô bạn này cũng khiến nàng an tâm không ít, sau này có bạn đồng lứa cùng tán gẫu lúc rảnh rỗi, cùng bầu bạn trong công việc. Nghĩ đến đây liền cảm thấy rất vui vẻ.

Hôm sau, Y Nhu bắt đầu bước vào ngày đầu tiên của công việc. Dọn dẹp vệ sinh đối với nàng mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Trước đây khi còn ở nhà, mọi việc lớn bé trong nhà đều do nàng một tay quán xuyến hết tất cả. Công việc này dù khó đến đâu cũng không gây được nhiều khó khăn cho nàng. Vất vả? Nàng chịu được, miễn sao bản thân được tự do, tồn tại cũng không bị tổn hại. Mỗi ngày làm việc hơn mười hai tiếng, quả thực rất vất vả, nhưng nàng có lòng tin, mình sẽ mau chóng thích nghi được.

Ngoài những hôm đi học, Y Nhu có thể hoàn thành công việc sớm một chút, dành thời gian để nghỉ ngơi, nhưng đến những hôm có tiết học ở trường, nàng phải làm cật lực đến gần 10 h mới tạm xong xuôi. Chu quản sự là người thích soi mói, bới móc lỗi lầm của người khác để phê bình. Đối những nữ hài trẻ như nàng thì phi thường soi mói nhiều hơn.

“Bà cô kia hình như bước vào tuổi mãn kinh rồi hay sao mà lại thích chỉ trích người khác quá đáng như vậy? Chuyện gì cũng sấm soi, bới lông tìm vết.” Tiểu Diệp tức giận bắt bình ai oán.

“Tính bà ấy đã vậy rồi có phải mình với bạn mới biết bà ấy ngày một ngày hai đâu. Đừng gây chuyện với bà ấy làm gì.”

“Cậu nhện được chứ mình thì không. Trước nay mình ghét nhất là bị người khác ý thế hiếp đáp.” Đến làm việc cũng đã được hơn nửa tháng, đối những hành vi bới lông tìm vết của Chu mẹ nàng hết lần này đến lần khác đều phải cắn răng nhịn xuống, nhưng hôm nay thì quá lắm rồi.

Y Nhu thì không quan tâm lắm, nàng chỉ là cố gắng làm thật tốt công việc, không muốn vì bị Chu mẹ áp bức một chút mà lên tiếng tố khổ, như vậy tên Đường Hoàng kia sẽ được dịp hả hê. Vô luận thế nào nàng cũng sẽ cố gắng làm chủ cảm xúc của mình.

Hôm nay nàng thấy trong người không được thoải mái, nhưng vẫn cố nhịn xuống để tiếp tục công việc. Tiểu Diệp ở bên cạnh thấy nàng sắc mặt nàng có

điểm tái nhọt, không giống mọi khi, tựa hồ cơ thể không được khỏe.

“Mình thấy mặt bạn tái lấm, có phải trong người cảm thấy không khỏe hay không?”

“Không có gì đâu.” Nàng lắc đầu, hôm nay là ngày đầu nguyệt sự, cơ thể có chút mệt mỏi cùng đau nhức, nhưng là vẫn chịu đựng được, không đến nỗi phải nghỉ làm.

Tiểu Diệp dường như đoán được nguyên nhân, liền giặt khăn lau trong tay nàng nói: “Để mình giúp bạn, mặt bạn đã tái nhọt thế kia còn nói mình không sao, tốt nhất là nghỉ ngơi một chút.”

“Không được, công việc chưa làm còn rất nhiều, hơn nữa Chu mẹ mà biết hẳn cũng không để yên cho mình đâu.” Vạn nhất chuyện đến tai Đường Hoàng, chẳng phải thời gian ‘ngồi tù’ của nàng sẽ dài hơn sao!

“Yên tâm, mình không nói, bạn không nói, làm sao mà Chu mẹ biết được. Đừng suy nghĩ nhiều quá, cùng lắm mình làm phần hai người là được.”

“Thế sao được, như vậy bạn sẽ rất mệt mỏi.”

“Ngốc ạ, đã là bằng hữu còn so đo tính toán nhiều vậy sao? Nhìn bạn kia, thôi để mình đỡ bạn về nghỉ. Nếu bạn còn tiếp tục ngang bướng, mình sẽ không bao giờ thêm đề ý tới bạn nữa.”

“Cảm ơn bạn.”

Tiểu Diệp đỡ nàng về phòng, đưa nàng mấy viên thuốc giảm đau rồi rời đi. Có lẽ do tác dụng của thuốc, cũng như sự mệt mỏi mà nàng nằm nghỉ không lâu liền nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra một lần nữa, người bước vào cố gắng bước đi thật nhẹ tránh để người đang ngủ thức giấc.

Tiểu Diệp quay về? Không, người đó chính là Đường Hoàng.

Tiến đến bên giường, yên lặng ngồi xuống, trầm ngâm ngắm nhìn khuôn mặt đang chìm trong giấc ngủ. Đôi tay theo đôi gò má, trượt theo những sợi tóc vương trên mặt khẽ vuốt ve dọc theo khuôn mặt tái nhọt, trong lòng bất giác trào lên một nỗi thương tâm, đau xót vô hạn. Nàng nhỏ bé, nàng yếu ớt, nhưng nàng mạnh mẽ, rõ ràng thân thể không khỏe, vẫn không chịu nhượng bộ xin nghỉ, kiên quyết muốn cùng hắn chống chọi. Nhưng nàng càng như vậy, hắn càng không thể buông tay với nàng được. Đôi tay vờn nhẹ khắp khuôn mặt cuối cùng dừng lại trên đôi môi cánh hoa xinh đẹp. Hắn nhìn không được cúi xuống đậu một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn điểm nước trên môi nàng.

Thận trọng cùng nhẹ nhàng kéo chặn lại cẩn thận cho nàng rồi lặng yên ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ xinh đẹp ấy cho đến hừng đông...

-...-...-...-...-...-...-

”Tiểu Diệp, mình ăn không nổi nhiều như vậy đâu.”

”Không nên kiêng ăn. Cơ thể bạn đã không tốt như vậy nên một chút đau đớn kia mới làm khó bạn. Nhân cơ hội này hãy hảo hảo tắm rửa đi.”

”Tất cả những thứ này đều là bạn mua sao?”

”Đúng vậy.”

”Mình sao lại có thể không biết ngại mà ăn hết được.”

”Lại nữa, bạn với mình thì còn có gì mà phải khách khí, sau này đến lúc thân mình mình không khỏe thì tất cả không phải còn trông chờ ở bạn, không phải sao?”

”Lúc ấy, nhất định mình sẽ chiều cổ bạn.”

”Cho nên bạn đừng đắn đo gì nữa, ngoan ngoãn uống hết bát canh gà cùng thức ăn trên bàn đi.”

Y Nhu không từ chối được đành ngoan ngoãn thuận theo. Nàng cần có sức khỏe, tuyệt đối không được ngã xuống, thỏa ước nguyện của tên ác ma kia, có chết, nàng cũng sẽ không cầu xin hắn. Nghĩ đến đây nàng lại có sức ăn thêm, hiện tại điều quan trọng nhất là phải bảo hộ được thân thể.

Buổi chiều Chu quản sự sai người đến tìm nàng, Tiểu Diệp ở một bên vội vàng nhắc nhở: ”Mặc kệ lần này nàng có nói cái gì, cũng đừng để ý, cứ coi như gió thoảng bên tai đi.”

”Ừm.” Nàng cười đáp, Tiểu Diệp thế nhưng lại xem so Chu mẹ như ma quỷ đáng sợ.

Buông công việc đang làm dở, Y Nhu bước vào phòng quản lý gặp Chu mẹ.

”Chu quản sự, ngài tìm ta.”

”Ngươi tới thật đúng lúc, hãy đến quét dọn bộ phận nghiệp vụ cùng sửa sang lại phòng chủ tịch đi. “

”Dạ ? ” Y Nhu đối với mệnh lệnh của Chu mẹ dường như phản ứng có chút ngốc lảng.

”Hôm nay ngươi phụ trách dọn dẹp phòng chủ tịch là Trương tẩu xin nghỉ phép . Ngươi hãy đi thay thế nàng.”

”Nhưng còn công việc của ta ...”

”Ta sẽ giao cho những người khác làm nốt, ngươi không cần phải lo lắng gì hết. “

Mệnh lệnh bất ngờ của Chu mẹ khiến nàng đứng yên tại chỗ, do dự không biết phải làm thế nào.

” Còn chuyện gì sao ? ” Chu mẹ thấy nàng vẫn còn đứng đó chưa đi liền hỏi.

” Không thể tìm người khác được sao ... Ta còn việc phải phụ trách ... ”

” Mới đến được chưa lâu mà liền muốn tự chọn công tác theo ý mình, ngươi nghĩ ngươi là ai? Không nhiều lời nữa, đây là lệnh của cấp trên muốn đích thân ngươi đi thay thế. Còn không mau đi ! Nếu có một chút gì sai sót, trở về ta liền hỏi tội ngươi. “

Y Nhu không cam tâm tình nguyện cầm dụng cụ dọn dẹp hướng văn phòng chủ tịch đi tới. Dừng đầu gối suy nghĩ cũng biết đây là lệnh của Đường Hoàng. Hắn hẳn là muốn gây khó dễ cho nàng đây mà !

Đứng ở trước cửa văn phòng, Y Nhu hít một hơi thật sâu lấy dũng khí, đưa tay mở cửa phòng. Mặc kệ hắn có suy tính gì, nàng chỉ cần mau chóng làm cho xong công việc của mình là được. May mắn thay ước nguyện của nàng đã được đáp ứng, hắn hiện không có mặt trong văn phòng. Trong khung cảnh bốn bề vắng lặng, nàng thầm cầu mong Đường Hoàng có thể quay về khi nàng hoàn thành xong xuôi công việc.

Nhưng là trời lại phụ lòng người. Chốc lát sau, hắn liền từ cửa ngoài đi vào. Nhìn thấy hắn Y Nhu đột nhiên cảm thấy rất sững sốt. [Ta k hiểu tỳ tại sao lại sững sốt, vp của a ý, a ý muốn về lúc nào thì về =3=, đáng lẽ tỳ phải hoảng hốt mới đúng]

Nhìn biểu tình của hắn nàng thầm nhủ :

Đường Hoàng nhìn quanh văn phòng một hồi hướng nàng hỏi: ” Trương tẩu đâu? “

”Giả dối ! ” Nàng lạnh lùng đáp lại hắn, đã biết trước còn đi hỏi những câu vô nghĩa như vậy.

Đường Hoàng không nói gì thêm, yên lặng bước đến bàn làm việc. Y Nhu cất lực lau dọn ngăn tủ, nhưng là không lúc nào không cảm thấy đôi mắt nóng bỏng của người kia nhìn chằm chằm vào mình. Phải bình tĩnh ! Nàng tự nhủ với lòng, không được chịu thua trước cái nhìn nóng rực kia. Nhưng dù nàng có tận lực cố gắng làm bộ không quan tâm nhưng lại không thể ngăn cản hai mớ đồ ửng như rang chiều.

Hắn không có việc gì làm hay sao mà lại ngồi nhìn chằm chằm nàng? Y Nhu tự giận mình định lực không tốt, hẳn là kẻ thù của nàng, thế nhưng nàng lại sợ hãi ánh mắt hắn.

Đúng lúc Y Nhu cảm thấy khó xử, cửa liền mở ra, một vị thiếu nữ xinh đẹp, mỹ lệ động lòng người bước vào, vui vẻ bước tới, thân thiết gọi tên hắn.

Nàng kia là con gái của Lưu Đồng- chủ tịch một công ty có quan hệ chặt chẽ trong việc hợp tác làm ăn với Hào Quốc xí nghiệp, Lưu Nhân Nhân.[nghe như Lưu Nhon Nhon ý =3=] Bộ trang phục hàng hiệu, thời trang ôm lấy những đường cong mị nhãn, dáng người thon thả, cân đối Từ lời nói cùng bộ dáng thân thiết như vậy, Y Nhu có thể khẳng định chắc chắn mối quan hệ thân thiết giữa hai người này.

” Em tới có chuyện gì? ” Lúc này đây hẳn thực sự không muốn gặp Lưu Nhân Nhân.

” A, hảo vô tình nha, người ta có ý tốt đến để đưa anh phần văn kiện thừa mà. ” [Hào sến]

Đường Hoàng liếc mắt nhìn đến bản kế hoạch thi công dưới sự hợp tác giữa Lưu thị và Hào Quốc xí nghiệp.

” Để người khác đưa đến là được rồi. “

” Nhưng mà em muốn đến để gặp anh nữa a ~ ” Vừa nói vừa quán lấy vai hắn làm nũng [S..t.o..p.. sến muốn ói...]

” Đừng như vậy.” Đem nàng đẩy ra, hắn không muốn Y Nhu nhìn thấy cảnh tượng mờ ám này. Lưu Nhân Nhân từng là người mà hắn tiếp cận để kết hôn. Hôn sự này không đơn giản là để sự gắn bó giữa 2 công ty thêm chặt chẽ, mà còn vì một nguyên do khác. Lưu thị ở trong giới chính Đảng quan hệ tương đối tốt, có nhiều chỗ quen biết đối với kế hoạch khai phá Đại Lục của hắn giúp ích rất lớn, huống hồ Lưu Nhân Nhân là một người có khả năng giao tiếp, thủ đoạn cao siêu, lại thức thời, đối với hắn càng thêm có ích. Bất quá đó là những suy nghĩ của hắn trước khi gặp Y Nhu.

Lưu Nhân Nhân thậm chí không quan tâm đến phản ứng của Đường Hoàng, mà lại chú ý đến ánh nhìn của hắn tới nữ lao công đang dọn dẹp trong góc.

” Có sao đâu, chỉ là một cái hạ nhân thôi à, anh không cần giả đứng đắn a ~ ” Nàng kia cười duyên, làm một bộ dáng lơ đãng ra lệnh :” Uy, không cần lau dọn nữa đâu. Ngươi có thể ra ngoài được rồi. “

Y Nhu đem khăn lau để vào xô, đứng lên vỗ vỗ tạp dề, không ỏi lời nào lảng lạng xách xô hướng cửa rồi đi.

Đường Hoàng nhìn chăm chăm vào bóng lưng nàng. Bất chấp Lưu Nhân Nhân cùng hẳn thuyết minh kế hoạch thiết kế khai thác thị trường đại lục, hẳn một chút cũng không nghe lọt tai câu nào, một lòng chỉ nghĩ đến Y Nhu. Vừa rồi thấy nàng sắc mặt đã không còn tái nhợt hẳn liền cũng cảm thấy an tâm hơn.

”Hoàng, anh cảm thấy bản kế hoạch này thế nào.” Sau một tràng thuyết minh, nàng kia hướng hẳn hỏi.

”Văn bản cứ để đó, chờ ta xem xét kĩ càng một lượt rồi chúng ta sẽ bàn bạc sau.”

”Vậy thôi, không nói chuyện này nữa, nói chuyện của chúng ta đi...”

”Có chuyện gì cần nói sao?”

”Chán ghét.” Đường Nhân Nhân hờn dỗi hướng hẳn nói: ”Nam nhân thường thích giả bộ a~ Đương nhiên là chuyện hôn sự của chúng ta rồi.” [Ai nói cho ta biết tại sao lại có cái nữ nhân nhõng nhẽo ổng eo đến mức này * lật bàn*]

”Không phải anh đã sớm nói rõ quan điểm hay sao?”

”Nhưng là trên đời này ai lại có thể kháng được mệnh lực của Đường Hoàng anh. Em không yêu cầu anh phải yêu em, chỉ cần cho em theo anh là được. Chẳng lẽ anh không nhận thức được lấy em, anh sẽ có được bao nhiêu lợi ích sao?”

”Nói sau đi.” Hẳn đứng lên, đi đến quầy rượu, rót lấy một ly, một hơi uống cạn sạch.

Không hiểu hôm nay Đường Hoàng ăn nhầm phải thuốc gì nữa, Đường Nhân Nhân chợt thấy biểu hiện của hẳn hôm nay có điểm không đúng.

”Biết vậy chứ sao...”

”Em đi đi.”

Thấy hẳn một câu muốn đem nàng đuổi đi không chút khách khí, chứng tỏ hẳn đang không vui. Lưu Nhân Nhân là kẻ thức thời liền lập tức rời khỏi, lúc này ở lại chỉ có chộc giận hẳn thôi.

”Được rồi! Những lời vừa rồi người cũng nên nghĩ qua đi, lúc nào cần đến ta thì cứ đến tìm, ta chờ người. Bai!”

Nói xong liền lập tức rời khỏi. Thời gian còn nhiều mà, không nên bức bách hẳn.

Thời gian trước ở Mỹ khi nghe tin Đường Hoàng muốn kết hôn, nàng đã thật sự hoảng sợ, lập tức mua vé máy bay về nước, hoàn hảo tất cả chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió. Tuy rằng đám cưới đột nhiên bị hủy bỏ không rõ nguyên nhân, nhưng nàng chắc đến tám phần là nữ nhân kia đã chọc Đường Hoàng mất hứng, nếu không thì cũng là đối phương đã hết giá trị lợi dụng. Nghĩ đến đây trong lòng nàng không khỏi có một trận thổ phào nhẹ nhõm, nam nhân mà chỉ yêu những nữ nhân gia đình danh giá, có giá trị lợi dụng, căn bản sẽ không kết hôn vì yêu. [Py: Lắm to r' ba' thím!!! ĐNN: Người gọi ai là bà thím!!! Py: Ở đây ngoài ta vs người thì còn ai * huyết sáo * ĐNN: * giậm chân bành bạch * Người... người...]

Lưu Nhân Nhân đối với phán đoán của mình thập phần tin tưởng. Nàng so với nữ nhân kia chắc chắn sẽ có lợi cho Đường Hoàng hơn. Nếu hẳn muốn chọn đối tượng kết hôn, thì nàng chính là người tốt nhất. Bất quá, tuổi trẻ của nữ nhân dù sao cũng có hạn, không thể cứ chờ đợi mãi được.

Y Nhu từ sau khi từ phòng chủ tịch đi ra, biểu hiện có chút khác thường. Tiểu Diệp vội trộm quan sát thái độ Y Nhu, khối thủy tinh trên cửa kia tựa hồ có cừu oán sâu đậm với nàng, mới rồi nàng dùng hết sức chà sát nó.

Cách đó không xa, Chu mẹ đang hướng các nàng đi tới, soi mói xem các nàng có hoàn tất công việc đúng thời gian hay không. Chu mẹ nhìn chăm chăm vào Y Nhu.

Nữ hài này thật không biết lễ phép, cư nhiên thấy nàng mà không chào hỏi gì. Phải dạy dỗ nàng một chút mới được.

Theo ngón tay đang chà lau kính hướng đến góc chết của cửa sổ, cố ý nói: ”Vì sao lại không lau đến chỗ này? Nếu người không làm việc cẩn thận như thế này một lần nữa, ta sẽ trừ lương người.” Chu mẹ cố ý quở trách, gây khó dễ nhằm cho Y Nhu thấy được quyền uy của một quản sự như mình.

Y Nhu – Ánh mắt sắc bén nhìn về phía Chu quản sự. Tâm tình của nàng hiện giờ không được tốt lắm, người phụ nữ này còn muốn cố tình gây rắc rối cho nàng. Ngầm lại người khiến tâm trạng nàng khó chịu như lúc này không ai khác chính là Chu mẹ. Nếu bà ấy không sai nàng đi dọn dẹp cái phòng quái quỷ kia thì tâm trạng nàng đâu có như bây giờ. Vừa nghĩ đến đây trong lòng lại trào lên một cổ tức giận cùng bất mãn. [Py: Tỷ tức giận gì thế * cười âm hiểm * Nhu tỷ: Py à, e càng ngày càng giống tên kia rồi đấy !!! * lườm*]

”Người... bất mãn với ta sao?” Bị ánh mắt sắc bén của nàng dọa cho một phen sợ hãi, lần đầu tiên thấy nàng không nghe lời đến vậy. Như thế nào một nữ hài lúc bình thường luôn dịu dàng ngoan ngoãn như nàng, hôm nay lại có thái độ khác thường thế kia?

”Ta không có làm việc không cẩn thận, chỉ là chưa lau đến mà thôi. Ta muốn lau phía trước thỉnh lão nhân ngài lui sang một bên, tránh quấy rầy ta làm việc.”

Ngữ khí tự nhiên, không gượng mà uy kìa tạo cho người khác một loại cảm giác bức bách, Chu mẹ nhất thời á khẩu, không thốt được ra lời nào. Cô gái này giỏi, cũng không giống như mọi khi chịu bị mình khi dễ. Nghĩ đến đây Chu quản sự mặc dù tức giận nhưng cũng không tìm được lí do gì để quở trách nàng thêm nên đành lui sang một bên. [Py: Ai giống tên kia hơn ta * huyết sáo * Nhu tỳ: * thẹn quá hóa giận * Em ... em ... Đường ca: * cười thầm *]

Y Nhu tiếp tục làm việc của mình, mặc kệ Chu mẹ đứng bên cạnh. Tên Đường Hoàng kia thật đáng giận ! Có ý lợi dụng nữ nhân khác đến vũ nhục nàng mà ! Rõ ràng là có nàng ở đó vậy mà còn cố ý biểu diễn một màn thân thiết, anh em em em ngọt xót, quả thực hết sức nhảm chán [Py: Hũ dấm ở đâu mà chua thế k biết ...]. Bởi thế nên lúc này đây nàng đang rất tức giận. Nàng cần phát tiết ra hết nỗi bức tức này.

Lúc này Tiểu Trương của bên Nghiệp vụ đi qua, thấy Y Nhu đang rất cao hứng làm việc. Y Nhu là một cô gái rất chăm chỉ làm việc, bộ dáng lại thanh tú, dịu dàng, sớm đã được rất nhiều nam nhân làm việc trong công ty chú ý đến. Một người độc thân như hân cũng không ngoại lệ. Nhìn thấy cơ hội đang bày rành rành trước mắt, hân vội rào bước đi tới, tính bắt chuyện tiếp cận dần với nàng.

” Y Nhu ! Đối diện công ty mới mở một quán ăn, tôi lại có hai phiếu chiêu đãi của quán đó. Sau khi tan tầm cô có thể đi ăn cùng với tôi, được chứ ? “

Đối với lời mời của vị đồng nghiệp kia, Y Nhu có chút ngốc lảng. Tuy là trước đây cũng từng nói chuyện qua vài lần, nhưng cũng không phải là quen thân gì lắm, bắt quá cũng không phải là không thể nhận lời. Đang chuẩn bị nhận lời đề nghị kia, đã có người thay nàng nói tiếp : ” Trong thời gian làm việc hình như công ty có quy định là nam viên chức không được đến gần nữ công nhân phải không ? “

Sự xuất hiện của Thạch Đồng khiến hai người cùng chột sững người.

” A ... Thạch tiên sinh, nhĩ hảo. ” Thạch Đồng là thân tín của Đường Hoàng, trong công ty quyền cao chức trọng thế nào ai cũng biết, hơn nữa thái độ cùng lời nói vừa rồi có vẻ không giống như là lời nói đùa làm cho hân một phen kinh hãi.

” Nếu đề cập trên biết người có ý định tiếp cận nữ công nhân, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến thành tích trong công việc. “

” Di. Sự việc không có nghiêm trọng như vậy, tôi chỉ là muốn mời nàng dùng một bữa cơm tối mà thôi, Thạch tiên sinh cứ coi như hành động vừa rồi chỉ là đùa cho vui thôi. Ha ha ! “

” Biểu tình của ta giống như đang nói giỡn sao ? ” Bị nét mặt nghiêm nghị, lãnh khốc, cùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào người làm cho vị tiểu Trương kia nghẹn họng trân trối, có muốn cười cũng không thể tiếp tục.

” Vâng ... vâng ... tôi hiểu rồi. Tôi xin phép quay trở về làm tiếp công việc. ” Nói xong hân nhanh như chớp rời khỏi hiện trường.

Y Nhu tức giận, lên án : ” Xin đừng có can thiệp vào chuyện tư của ta, chuyện ta muốn đi hay không ta tự có quyết định. “

” Chỉ sợ có người không coi đó là chuyện tư, người hân là nên hiểu chứ ! ”

” Người giám sát ta ? “

” Ta chỉ là muốn tránh cho một nhân tài của công ty bởi vì những lí do hết sức không đâu bị cách chức. Đối với sự tổn thất này của công ty, hân người biết rõ nguyên do là tại sao chứ ! “

Nàng thiếu chút quên mất, phàm là nam nhân có ý định tiếp cận nàng, tất cả đến cuối cùng cũng đều gặp phải kết cục không tốt. Vũ Phạm chính là minh chứng rõ ràng nhất. Nàng cẩn cẩn môi dưới, không nói gì nữa, nàng thế nhưng lại quên mất điềm này.

” Tất cả đều chỉ vì muốn tốt cho cô thôi, hy vọng cô có thể hiểu. ” Nói rồi Thạch Đồng lập tức xoay người rời đi.

5 tháng đã trôi qua, mùa đông đang dần đến.

Hôm nay sau khi kết thúc công việc dọn dẹp toilet cũng đã là bảy giờ tối. Mau chóng cất đồ dùng, dụng cụ vào kho, nàng nhanh chóng trở về kí túc támm rửa sạch sẽ, hôm nay nàng với Tiểu Diệp hẹn nhau ra ngoài ăn tối.

Hai người thong thả dạo bước trên đường, vừa ngắm cảnh vừa nghĩ xem nên ăn cái gì. Đãi khí tượng thông báo, ngày mai trời sẽ trở lạnh, thế nhưng lúc này không khí se se lạnh đã bắt đầu xuất hiện. Bỗng nhìn thấy một gia đình đang vui vẻ quây quần quanh nồi lẩu nóng hổi, nàng trong lòng bàn thần nhớ đến thời điểm này năm ngoái. Khi ấy cha vẫn còn sống và ở cùng với tỷ đệ nàng, khi đó cả nhà ba người thường tề tựu vui vẻ bên nồi lẩu trong những ngày thời tiết se se lạnh như thế này. Trong ngôi nhà nhỏ ấm cúng, bên nồi lẩu bốc hơi nghi ngút, có một người cha hiền lành đang ngắm nhìn hai người con đang tranh giành đồ ăn. Khung cảnh ấy sao mà thân thương đến thế, vậy nhưng những ngày tháng yên ả, hạnh phúc đó, nay còn đâu.

Không biết qua bao lâu sau, nàng đang quanh quẩn trong dòng suy nghĩ bỗng bị tiếng gọi của Tiểu Diệp lôi trở lại với thực tại.

” Suy nghĩ gì mà bàn thần này giờ thế ? ” Tiểu Diệp lo lắng hỏi.

” Aiz ... Một lời khó có thể nói hết được ... ” Nàng lắc đầu, tiếp tục bước tiếp.

” Không biết tối nay nên ăn gì đây ! Xem nào, hay chúng ta ăn lẩu đi, hôm nay tiết trời se se lạnh thế này, món lẩu là sự lựa chọn tuyệt vời nhất. ”

” Mình xin lỗi, hôm nay không thể đi ăn với cậu được, mình thực sự ăn không vô. Cậu đi một mình đi, mình về trước. “

”Chờ chút, tại sao cậu lại ... “

”Không có gì đâu, đừng lo lắng cho mình. Chỉ là trưa nay ăn nhiều sủi cảo quá, đến giờ vẫn cảm thấy no. Cậu đi ăn đi, cũng muộn rồi, mình về trước. Bai ! “

Nói xong nàng nhanh chóng hoà vào dòng người rời đi, tránh để Tiểu Diệp vì nàng mà lo lắng.

Xuyên qua dòng người đông đúc, bước đi một cách vô định, bất giác nhìn lại, không biết đã đến khu nhà trước đây từ bao giờ.

Khu nhà trước đây đã không, cửa hàng tiện lợi cũng không còn, cha nàng cũng không còn ... Bây giờ chỉ còn lại một bãi đất hoang vắng, lạnh lẽo.

Nàng nhìn ngó xung quanh im lặng một chỗ, lặng lẽ gồi nhìn bãi đất trống trước mắt, trong lòng miên man suy nghĩ về những tháng ngày đã xa.

Chẳng biết bao lâu sau, tiếng bước chân tiến lại gần đem nàng trở lại với hiện thực. Nhìn người đàn ông trung niên xa lạ trước mắt đang quan sát nàng một cách chăm chú, nàng bật hỏi : ” Xin hỏi, ông có chuyện gì sao ? “

” Cô có phải là Lý Y Nhu tiểu thư ? “

Vị lão tiên sinh này cư nhiên lại biết tên nàng, thật kì lạ. Lục lợi trong trí nhớ nhằm tìm kiếm bóng dáng người đàn ông trước mặt, nhưng là dù có cố gắng thế nào cũng không nhớ ra là mình và người đàn ông này có quen biết.

” Ông là ... ”

” Quả thật là Lý Y Nhu tiểu thư, rất hân hạnh gặp mặt, tôi đã mong chờ được mặt cô bấy lâu nay. “

” Gặp tôi ? Nhưng tôi không biết ông là ai. “

” Ta đối với chuyện của cô lại biết rất rõ, bao gồm cả chuyện phụ thân cô chịu đả kích nặng nề mà qua đời, tôi cũng biết. “

” Rốt cuộc ông là ai ? “

” Tôi là ai, điều này cũng không quan trọng, quan trọng là tôi có thể giúp cô hoàn thành tâm nguyện. “

” Tâm nguyện của tôi ? “

” Đúng vậy ! Tâm nguyện báo thù. “

” Ông là ai ? Và tại sao lại muốn giúp tôi ? “

” Ta và cô giống nhau, đều bị Đường Hoàng hại đến thiếu chút một xu dính túi cũng không còn. Ta may mắn hơn có cơ hội đứng dậy được, tạo lập xí nghiệp mới. Ta vẫn luôn muốn tìm cơ hội trừng trị hạng tiểu nhân như Đường Hoàng Mạo muội điều tra hấn thì biết được chuyện của cô và gia đình, thực sự ta thấy rất tức giận. Nếu không trừng trị cái loại người như hấn thì không biết sẽ có bao nhiêu người vô tội nữa bị hấn hãm hại. “

” Hấn thực là đáng giận đến cực điểm ... ” Đối với sự hận thù bấy lâu vẫn đè nặng trong lòng, nàng không giám chống trả, vì tiểu đệ. Không nghĩ trên đời này còn nhiều người bị Đường Hoàng hại như vậy. ” Nhưng là tôi có thể giúp gì được cho ông ? “

” Sở dĩ Đường Hoàng có thể hoành hành ngang ngược bấy lâu nay cũng bởi hấn đã xây dựng được một hệ thống công ty, xí nghiệp lớn, làm ăn cực kì phát đạt. Nếu có thể lấy được những tài liệu cơ mật của công ty hấn thì chuyện chúng ta lật đổ Đường Hoàng sẽ dễ như trở bàn tay. “

” Ông muốn tôi trộm tư liệu của Đường Hoàn ? Không được đâu, tôi chỉ là một nhân viên vệ sinh nho nhỏ, sao có thể trộm được những thông tin cơ mật kia ? “

” Đơn giản giản thôi, cô hãy trở thành nữ nhân của hấn ! “

” Không thể được ! ” Nàng hoảng sợ lắc đầu.

” Chỉ có làm nữ nhân của hấn mới có cơ hội lật đổ hấn. “

” Tôi không làm được. “

” Cô làm được. Bởi hấn trong lòng chỉ nghĩ đến cô. Hãy nhớ lại xem phụ thân của cô đã phải qua đời một cách ảm ức như thế nào. Ông ấy vất vả cả một đời làm lụng vất vả, kết quả thì sao ? “

” Chính vì vậy nên ta càng không thể gả cho Đường Hoàng. “

” Gả cho hấn chỉ là kế tạm thời. Nếu cô cứ chỉ là một nữ công nhỏ bé như bây giờ thì căn bản là sẽ không bao giờ có thể tiếp cận được hấn. Chỉ có làm người của hấn cô mới có cơ hội đánh cắp tư liệu mật của công ty hấn. Ta biết làm như vậy là thiệt thòi cùng uỷ khuất cho cô, nhưng đây là cách duy nhất để đánh bại hấn. Hy vọng cô có thể suy nghĩ thêm về vấn đề này. Nếu thay đổi suy nghĩ, hãy liên lạc với ta. Đây là danh thiếp của ta. Chuyện hôm

nay tốt nhất đừng để người ngoài biết được, đối với cả ta và cô đều có lợi.”

Người đàn ông đó nói xong liền lên xe rời đi. Y Nhu ngẩn người nhìn tấm danh thiếp trong tay. Mọi chuyện vừa rồi xảy ra hết sức đột ngột. Những lời ông ta nói khiến nàng không thể bình tĩnh được.

Đem danh thiếp hảo hảo cất đi mới phát hiện trời đã khá khuya rồi. Nhiệt độ không khí cũng theo đó mà trở nên lạnh lẽo hơn. Nàng chà nhẹ hai bàn tay lạnh băng với nhau, thở dài, rảo bước vội trở về.

“Y Nhu ! Bạn đi đâu về vậy ? Làm mình lo chết đi được. ” Tiểu Diệp quan tâm hỏi.

“ Không có gì, mình chỉ đi dạo quanh đây thôi. ”

“Đã ăn gì chưa ? Mình nghĩ cậu chưa ăn nên mua bánh bao rồi đó. Đang hấp trong nồi ý, cậu lấy ra mà ăn cho nóng. ”

“ Cảm ơn cậu, nhưng mình không ăn đâu. Hôm nay mình thấy trong người hơi mệt nên đi ngủ trước. Chúc cậu ngủ ngon. ”

“Ừm, ngủ ngon. ”

Có lẽ là do trúng gió nên đầu nàng có điểm ần ần đau. Trùm kín chăn, chui vào bên trong, Y Nhu hồi tưởng về lời nói của người đàn ông kia. Nàng hiểu được nếu muốn báo thù cho phụ thân, bằng năng lực của bản thân e rằng cả đời cũng không thể trả được mối thù này. Nếu có thể mượn tay người kia ...

Không ... không được ... Nghĩ đến việc gả cho Đường Hoàng tâm nàng lại một trận một trận gào thét. Muốn đoạt cơ mật của công ty thì phải tiếp cận được Đường Hoàng, mà cách tốt nhất để tiếp cận Đường Hoàng chính là gả cho hắn ... Nhưng là nàng thật sự không thể làm được.

-.-.-.-.-

[Văn phòng của Đường Hoàng]

Cốc ... cốc ... cốc ...

“ Vào đi. ”

“Đường tiên sinh ! ” Tiểu Diệp cung kính cúi đầu chào.

“ Có chuyện gì sao ? ”

“Đổi thủ một mắt một còn của chúng ta, lão bản xí nghiệp Nhật Dương mới hôm qua đã tìm gặp Y Nhu tiểu thư. ”

“ Họ nói những chuyện gì ? ”

“ Theo như tôi quan sát được, hình như họ muốn lợi dụng Y Nhu tiểu thư để gây khó dễ cho lão bản. ”

“ Vậy ư . ” Hắn mặt không chút biểu tình, hỏi tiếp : “ Vậy nàng trả lời sao ? ” Đây mới chính là điều mà hắn thầm quan tâm.

“ Hình như là tiểu thư đã đồng ý rồi. ”

Sớm biết rõ câu trả lời, nhưng là lòng vẫn ôm một tia hy vọng nhỏ nhoi. Nhưng nghe xong câu nói kia, tâm lại trào lên một cỗ ưu thương.

“ Ngài có muốn tôi ra tay giải quyết chuyện này không ? ”

“ Trước mắt cứ án binh bất động xem tình hình như thế nào đã. Cô hãy cứ lo bảo vệ cho tốt Y Nhu là được rồi, những chuyện này ta ắt sẽ có sự sắp xếp hợp lý. ”

“ Dạ, lão bản. ” Nói xong nàng quay đầu định bước đi, lại bị hắn một câu gọi quay trở lại.

“ Tiểu Diệp. ”

“ Dạ. ” Nàng một lần nữa quay đầu lại, cẩn trọng nghe cấp trên phân phó.

“ Cô làm rất tốt. ”

“ Cảm ơn Đường tiên sinh đã khen ngợi. ”

Lúc sau nàng rời đi, kết quả vừa bước ra khỏi phòng liền thấy một dáng hình cao gầy thon thả bước đến. Hai người ánh mắt sắc bén âm thầm giao nhau.

“Đã lâu không gặp, cô vẫn xinh đẹp như xưa. ”

“ Anh cũng vậy, dầu có trăm năm không gặp này cái biểu tình cứng nhắc trên khuôn mặt vẫn là ngàn năm không đổi đi. ”

“ Quá khen. ” Chưa bao giờ thực sự chấp nhận những lời nói châm chọc của tiểu nữ nhân kia, Thạch Đồng mắt nâu tình xảo, nhanh nhẹn đánh giá toàn cảnh nữ nhân trước mắt. Bộ đồng phục lao công bạc màu, mái tóc búi cao cùng với chiếc tạp dề của lao công mang trên người, xét về tổng thể mà nói, hết sức quê mùa, trông nàng không khác nào một cô nông dân lần đầu ra thành phố kiếm việc. Cùng với vẻ mỹ lệ cùng sự giỏi giang ban đầu, hoàn toàn bất đồng.

“ Có vấn đề gì sao ? ” Tiểu Diệp nhưn mi trừng trừng nhìn hấn.

“ Có thể tưởng tượng được đáng về sau này, khi cô đã lấy chồng, cùng bộ đáng bây giờ chắc cũng không quá khác biệt. rất cá tính. ”

“ Thật xin lỗi, ngài thật mau quên, tôi là người theo chủ nghĩa độc thân, vậy nên sẽ không bao giờ có cái bộ đáng này về sau. ”

“ Nga. Cô vẫn chưa thay đổi ý kiến sao, thật đáng tiếc. ”

“ Không có gì to tát để ngài đây phải nhọc công thương tiếc. ”

Lúc này đột nhiên có một nhóm nữ nhân viên từ phòng bên đi ra, hai người lập tức trở lại đáng về nữ lao công cùng quản lý cấp cao ban đầu. Nhóm nữ nhân vừa trông thấy Thạch Đồng thì tâm tình phấn khích, trái tim thiếu nữ tựa như những chú nai con chạy loạn trong lồng ngực, nhất tề tiến tới mượn việc hỏi han công việc, tìm cơ tiếp cận soái ca.

Tiểu Diệp khinh thường nhìn thoáng qua tình cảnh trước mắt. Vốn biết người này lúc thường cũng rất được nữ nhân hoan nghênh, chỉ là nàng không nghĩ, nữ nhân bình thường lại thích ái mộ cái loại nam nhân tâm cơ thâm trầm như hấn.

Nàng tranh thủ nhiều người ở đó, nghiêng người tính rồi đi.

“ Chờ đã ! ” Thạch Đồng ánh mắt sắc bén chợt lóe, đem nàng một phen gọi lại.

Tiểu Diệp chậm rãi quay đầu, tặng hấn một nụ cười cứng ngắc, cung kính hỏi : “ Thạch tiên sinh, ngài còn điều gì cần phân phó sao ? ” Tên này muốn giờ trò gì đây ?

Anh phá lệ nở ra một nụ cười trước nay hiếm gặp, nói : “ Tiện có cô ở đây, trong phòng ta có một bọc rác, phiền cô mang ra ngoài vứt hộ. ”

“ Dạ, vâng. ” Hấn thực con mẹ nó cơ hội mà ! Cái tên thừa nước đục thả câu nhà nguoi, hãy đợi đấy ! Nàng phẫn nộ rồi đi.

Chờ nàng rời đi hấn, Thạch Đồng thoáng chốc khôi phục lại vẻ nghiêm nghị ban đầu, chỉ thấy đám nữ nhân trước mắt biểu tình si ngốc, nhìn chăm chăm mình.

“ Còn có vấn đề gì sao ? ”

“ Dạ ... Không ... Hết rồi ạ. ”

Thạch Đồng mặt không đổi sắc xoay người rồi đi, để lại đằng sau đám nữ nhân si ngốc nhìn theo. lát sau, như sự tĩnh lại, họ túm tụm lại với nhau nhỏ giọng đàm luận.

“ Mới rồi có phải là sự thật chẳng !!! ”

“ Là thật mà. Lần đầu tiên ... lần đầu tiên đó. ” Nữ nhân Giáp kích động nói.

Nữ nhân Át kích động không kém bỏ sung: “Đúng rồi, đây là lần đầu tiên ta trông thấy Thạch tiên sinh cười đó, vẫn tưởng anh ấy là người lãnh đạm, không bao giờ biết nở nụ cười nữa cơ. ”

“ Hào mê người a ~ ” Nữ nhân Bính một biểu cảm si mê, mắt long lanh hồi tưởng lại một bộ đáng vừa rồi, bồi thêm một câu : “ Thực muốn làm nữ nhân của anh ấy !!! ”

Nữ nhân Ất biểu tình hết sức bi ai nói: “ Đừng có nằm mơ nữa. Anh ấy là ai chứ ? Sao có thể để mắt đến dạng nữ nhân bình thường như chúng ta. ”

Nữ nhân Giáp đồng tình thờ dài, nói : “ Thực không biết anh ấy thích dạng nữ nhân như thế nào ~ ” [Py : Gần ngay trước mắt, xa tựa chân trời. Các người mới gặp người ta đó thôi * cười thần bí *]

.....

Cầm bọc rác đem ra ngoài vứt xong, Tiểu Diệp một bộ giáng tức giận hằm hằm trở về, trong bụng không ngừng mắng chửi ai kia.

Chính là ôm một bụng tức giận như vậy nên nàng không phát hiện ra, ở xa xa kia, trên tầng lầu, Thạch Đồng một thân bất động, dựa vào cửa sổ ngắm nhìn nàng. Miệng anh khẽ nhếch lên hiện lộ một ý cười thâm sâu, e là, người không qua được mỹ nhân quan, chính là anh đi .

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Y Nhu, nàng lo lắng hỏi : “ Cậu thấy trong người không khỏe sao ? ”

“ Minh không sao. ” Y Nhu cảm thấy đầu ần ần đau. Tồi qua một phen khó ngủ càng khiến cho cơn đau đầu càng thêm nghiêm trọng.

Hiện nội tâm của nàng vẫn không ngừng giao chiến, một bên thì muốn trả thù Đường Hoàng, một bên lại không thể tiếp thu chuyện gả cho hắn.

Chỉ có trộm tư liệu bí mật kinh doanh mới có thể phá hủy Đường Hoàng, làm cho hắn nếm thử mùi vị mất đi tất cả là như thế nào. Nếu có thể trả thù Đường Hoàng, nàng liền khôi phục lại được tự do, từ nay về sau vĩnh viễn thoát khỏi lòng bàn tay hắn. Đó là cơ hội duy nhất mà nếu bỏ qua, chỉ e nàng cả đời cũng không thoát khỏi sự khống chế của hắn, cũng vĩnh viễn không trả được thù. Đồng ý gả cho hắn, nàng liền có cơ hội chiến thắng. Lòng nàng lúc này tràn ngập sự mâu thuẫn cùng bất an.

Đạo gần đây Chu mẹ phi thường khó tính, kiểm tra gắt gao hơn trước. Từ sau lần bị Y Nhu dọa cho sợ hãi kia, bà thường nghĩ nữ hài kia càng ngày càng không đem bà để vào mắt. Tính tình quật cường kia thật khác xa với bộ dáng khúm núm, dè dặt của quá khứ. Hôm nay bà quyết tâm tìm cơ hội giáo huấn nàng một trận.

Y Nhu vẫn đắm chìm trong dòng suy nghĩ riêng, không để ý thấy Chu mẹ đang gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Suy nghĩ miên man cùng cơn đau như búa bổ khiến nàng cảm thấy vô cùng đau đớn. Y Nhu không chút nghĩ ngợi hướng tường bên đập đầu tới, hy vọng có thể giảm bớt sự đau đớn, cùng đem bản thân thanh tịnh lại.

Sau khi đập vài cái vào tường, nàng thấy tình hình có vẻ tốt lên đôi chút. Lát sau quay đầu lại mới để ý Chu mẹ đang ngốc lảng trông trừng trừng nhìn nàng.

“ Chu mẹ, có chuyện gì muốn phân phó cho ta sao ? ”

“ Không ... Không có gì. ” Chu mẹ nhanh chóng xoay người rồi đi, trong đầu thầm nghĩ, nữ hài này điên rồi sao ? Cư nhiên lại đem đầu đập vào vách tường, xem ra nàng đang rất kích động, lúc này không cần đi chọc tức nàng, nếu không hậu quả là gì, ai mà biết được chứ. Nghĩ đến đây những lời soi mói trong miệng liền bị nuốt trở lại.

Đợi chút, Chẳng lẽ đây là chiêu bài mới của cô ta, này là cố ý dọa bà để bà phải thoái lui ?

Chu mẹ càng nghĩ càng thấy không phải, lẽ nào bà lại bị một nữ hài dễ dàng dọa cho sợ hãi hay sao. Bà thế nhưng cũng là người có thâm niên làm quản sự lâu nhất trong công ty, nếu ngay cả một người trẻ tuổi như vậy cũng không dạy dỗ được, những người khác làm sao có thể nghe theo sự phân phó của bà nữa. Lần này bất luận thế nào, bà nhất định cũng phải cho nàng một đòn phủ đầu trước.

Bà hướng về Y Nhu, bắt chập tất cả mắng té tát : “ Y Nhu ! Tốc độ làm việc của cô chậm quá đấy. Một chút khí lực cũng không có. ”

Y Nhu im lặng kéo lê thân mình lau lau cửa gỗ, trong đầu bị một cỗ đau đớn liên tục dày vò thành ra không nghe được lời của Chu mẹ.

Thấy nàng không phản ứng gì, Chu mẹ lại nghĩ nàng là đang coi thường lời nói của bà.

“ Uy ! Cô có nghe thấy ta nói gì không đấy ! ” Chu mẹ không khách khí vỗ bả vai nàng một cái.

Mọi người đều bị hành vi ra uy của Chu mẹ lôi kéo sự chú ý, bất quá, bàn tay mới vỗ xuống bả vai một cái, chỉ thấy Y Nhu liền ngã xuống, nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Lần này Chu mẹ thực sự bị một phen hoảng sợ, vội ngồi sụp xuống lay lay thân mình Y Nhu.

“ Y Nhu ! Cô đừng làm ta sợ. Ta sai rồi, cô hãy mau tỉnh lại đi. ”

Bất luận Chu mẹ có gọi khản cổ họng nàng cũng không tỉnh lại. Sắc mặt nàng trắng bệch, trán thì lấm tấm mồ hôi.

Chuyện này rất nhanh rơi vào tai của Đường Hoàng.

Trong cuộc đời này, hắn lần đầu tiên trong văn phòng bắt chập hình tượng mà chạy như bay khỏi văn phòng, mọi nhân viên xung quanh đều ngạc nhiên, họ lần đầu tiên thấy ông chủ của họ kích động như vậy.

Y Nhu sốt đến 40 o thể nhưng bà còn để nàng tiếp tục làm việc. Chu mẹ một phen nước mắt nước mũi tèm lem. Bà là người vô tội, chuyện này hoàn toàn không có chút liên quan đến bà nha ! Nữ hài kia trong người thấy không khỏe cũng không thấy nàng nói qua với bà, bà sao biết được nên mới vỗ nhẹ một cái bả vai nàng. Không nghĩ nàng sẽ cứ như vậy mà lăn ra bất tỉnh, thật là xui xẻo mà.

Thạch Đồng một bên xem xét sự tình, anh là người hiểu rất rõ tính cách của lão bản, chỉ sợ nhất thời kích động mà đưa ra quyết định xử phạt vậy nên anh an bài cho Chu mẹ trở về nghỉ ngơi 3 – 4 ngày, sau đó quay trở lại công ty tiếp tục làm việc.

Trong khi Bác sĩ đang tiêm cho nàng một mũi, Đường Hoàng đã đến bệnh viện, ngồi một bên giường nắm chặt tay nàng. Nhìn khuôn mặt gầy gò, nhợt nhạt đang chìm trong hôn mê kia, hắn thật sự thương tâm. Khi nghe tin nàng ngã xỉu, hắn trong lòng một phen hoảng hốt, lòng nóng như bị lửa thiêu vội vàng chạy ngay đến đây. Hắn chưa bao giờ mất kiểm chế cùng thất thố như thế này bao giờ.

Y Nhu dần dần hạ sốt, thần trí cũng theo đó mà từ từ thanh tịnh lại, mi mắt giật giật, chậm rãi mở mắt. Không nghĩ đến hình ảnh đầu tiên nhìn thấy lại là

gương mặt của Đường Hoàng, nhìn xuống thấp hơn lại thấy tay nàng đang bị tay hắn nắm chặt.

“Đừng có đụng vào người tôi.” Thân thể của nàng vẫn còn rất hư nhược, một lời phun ra hoàn toàn không có một chút uy hiếp nào.

Đường Hoàng sắc mặt mới rồi còn vô cùng lo lắng chợt trầm xuống. Nàng vẫn ngoan cường như vậy, mặc dù bệnh đến như thế, vẫn là muốn cùng hắn đối co. Hắn cắn răng lạnh nhạt nói:

“Cô đem sức khỏe bản thân phá hư như vậy, lấy gì trả tiền cho ta?”

“Người không phải là người, người là ác quỷ.”

Hắn cười lạnh: “Đã bệnh thành ra như thế này, lấy gì để đấu với ta đây?”

“Người cứ chờ coi.”

“Đợi người khỏe lại đã rồi tính sau.” Hắn quay người rời đi, nàng đã yếu như vậy, hắn cũng không muốn cùng nàng đấu võ mồm hơn nữa. Vừa rồi cũng chỉ khích tướng một chút, để nàng có tinh thần hơn thôi, chứ như bây giờ, trông nàng tiều tụy đi nhiều.

Hắn bất lực đập mạnh tay lên vách tường. Đầu khớp tay đã có điểm chảy máu, nhưng là nỗi đau thể xác này có thấm gì với nỗi đau trong lòng hắn lúc này.

Nghỉ ngơi cả một ngày, Y Nhu cảm thấy trong người cũng dần đỡ hơn. Đường Hoàng đã mời một vị y tá riêng đặc biệt tới chiếu cố nàng.

Y Nhu về sau mới biết nguyên lai bản thân sốt cao, đến 40 o, sốt đến chút nữa là mất cả mạng, thế mà bản thân vẫn không hay biết, lại còn té xỉu ở công ty, trước mặt bao nhiêu người nữa, hảo mất mặt a ~

Nàng thầm mắng bản thân mình yếu đuối, nhu nhược, vô dụng, có chút bệnh nho nhỏ thôi cũng để đến mức suýt mất mạng.

Có lẽ là vừa mới đỡ hơn được chút ít nên cả cơ thể vẫn cảm thấy trong người có chút vô lực.

“Cô cảm thấy sao rồi?” Y tá hỏi.

“Toàn thân vô lực.”

“Đó là lẽ đương nhiên, chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi, tâm bỏ điều độ là sẽ mau chóng khỏe lại thôi. Cô thật hạnh phúc, Đường tiên sinh cả đêm qua vì trông nom cô mà đã ngồi bên giường suốt cả đêm.”

Bạn đang đọc truyện *Lòng Bất Tim Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

“Anh ta tới hôm qua ở đây ư?”

“Đúng vậy, biết cô hôn mê vì phát sốt, anh ấy phi thường sốt ruột, trắng đêm không ngủ chăm sóc cô. Ta là lần đầu mới nhìn thấy một nam nhân si tình đến vậy, thực là cảm động.”

Nàng không nói gì nữa. Hừ, bất luận hắn có đối nàng ôn nhu cùng quan tâm thế nào cũng không thể bù đắp được những lỗi lầm mà hắn gây ra cho nàng.

Đột nhiên những lời nói của chủ tịch công ty Nhật Dương lại vang vọng trong đầu nàng. Nàng hiện đang ở trong phòng Đường Hoàng, đây đúng là cơ hội tốt để tiếp cận hắn, e rằng nàng chỉ có thể lợi dụng cơ hội này ...

Mới nghĩ đến đây, một nam nhân cao lớn, dung mạo tuấn lãng xuất hiện ở ngạch cửa liền đánh gãy dòng suy nghĩ của nàng. Y Nhu trong lòng có chút không tự giác mà căng thẳng, toàn thân cũng theo đó mà cứng đờ ra.

“Nàng bệnh tình sao rồi?” Hắn hướng y tá hỏi.

“Đã tốt hơn nhiều rồi, chỉ cần ăn uống nghỉ dưỡng tầm hai, ba ngày nữa là có thể xuống giường sinh hoạt bình thường.”

“Vậy sao. Cô có thể ra ngoài rồi.”

Y tá gật gù đầu, mỉm cười rồi đi, lưu lại không gian cho hai người.

Một hồi trầm mặc cũng theo những bước chân nữ y tá lan tỏa trong phòng. Đường Hoàng đến bên cửa sổ, lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm lắng ấy. “Xem ra loại công tác vất vả này cũng không thích hợp với cô. Cho dù cô có thể chịu được nhưng là cơ thể cô cũng không chịu được. 10 năm kỳ hạn xem ra cũng khó để cô hoàn đủ nợ ?”

Vốn tưởng nàng nhất định sẽ kiên cường biện hộ, nhưng thay vào đó là một sự trầm mặc, không một lời hồi đáp.

Đường Hoàng tiếp tục nói : “Này cũng đủ chứng minh sức chịu đựng của cô cũng chỉ có hạn, dù có cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua.”

Đáp lại lời Đường Hoàng vẫn là thái độ trầm lặng của nàng.

Đường Hoàng lúc này mới chú ý đến sự khác thường ở nàng, chẳng lẽ sốt cao quá đến đầu óc cũng bị hỏng luôn rồi sao ? Hay là nàng không muốn nói chuyện với hắn ?

Hắn cười nhạt, quả là một cô gái quật cường !

Hắn vén rèm cửa sổ lên sau đó quay người định rời đi.

“Ta ...” Nàng cố gắng thu nhặt chút dũng khí, nhỏ giọng khó khăn mở miệng : “Ta nguyện ý chấp nhận lời đề nghị của ngươi.”

“Cái gì ?” Đường Hoàng cước bộ đột ngột dừng lại, hắn quay đầu nhìn nàng, sững sờ mất mấy giây. Hắn ngỡ rằng mình vừa nghe lầm, trong mắt cũng không lóe lên một chút tia sáng tin tưởng.

“Ta nguyện ý gả cho ngươi.” Cũng chẳng biết điều gì đã tiếp thêm dũng khí cho nàng, khiến nàng có thể nói ra những lời này.

Trong nháy mắt, hơi thở của Đường Hoàng đã tới gần sát bên nàng, khiến nàng không thể không nhìn vào mắt hắn.

“Cô có biết mình đang nói gì không ?” Não của nàng thật sự bị hỏng rồi sao ? Hay là vẫn đang sốt ?

“Ta biết.” Nàng cơ hồ hồ có thể nghe được tiếng tim đập loạn nhịp trong lồng ngực.

Đường Hoàng nhíu mày nhìn kỹ nàng, “Điều gì khiến cô đổi ý ?”

“Vì đệ đệ ta. Qua chuyện này ta hiểu được dù có mất cả đời cũng không thể trả hết nợ cho ngươi, cho nên để nó có được một cuộc sống tốt hơn, ta quyết định tiếp nhận điều kiện của ngươi.

“Chỉ có vậy thôi sao ?” Ánh mắt sắc bén kia lộ ra một cổ biến hóa kỳ lạ, khí thế bức ngoài tỏa ra từ đôi lãnh mâu khiến nàng kinh hãi, Y Nhu cố ép mình không được trốn tránh cái nhìn kia.

“Ta biết sự chịu đựng của ta đã đến cực hạn, không thể tiếp tục cố gắng chống đỡ. Bây giờ ta đáp ứng chuyện kia, liệu có còn kịp ?” Nàng tim đập thật nhanh, đôi mắt của hắn dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng, điều này khiến nàng không khỏi có phần lo lắng.

Bàn tay hắn đột nhiên khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Chỉ cần cô đáp ứng gả cho ta, ta liền cho hai tỷ đệ cô một cuộc sống tốt đẹp nhất.”

Nàng nuốt nước miếng, cố nặn ra một nụ cười.

Đối với sự chuyển biến bất ngờ này, hắn vẫn không dám tin tưởng, vì để chứng minh những lời nàng nói là thật, hắn vờn người lại gần cúi xuống muốn hôn nàng.

Y Nhu không có cự tuyệt hắn, hai mắt nhắm chặt lại. Nhưng là hơi thở kia gần ngay trong gang tấc khiến nàng hoảng loạn, nhẹn không được mở mắt ra, ấp úng nói : “Ta thấy hơi nhức đầu, thỉnh ngươi ...”

Nhẹn xuống cảm xúc muốn hôn trụ nàng, hắn nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt thanh tú, nhột nhạt kia. Hắn không muốn gượng ép nàng.

Kéo chân cho nàng xong, hắn đứng lên, thấp giọng nói : “Hảo hảo nghỉ ngơi, ta sẽ thay cô chuẩn bị mọi thứ. Hôn lễ là hai tuần sau, được chứ ?”

“Ân.” Nàng khe khẽ gật đầu.

“Ngày mai ta sẽ lại đến thăm cô.” Hắn nhẹ nhàng đóng cửa lại để nàng có thể hảo hảo nghỉ ngơi.

Y Nhu nhắm chặt mắt lại, vỗ vỗ ngực. Nàng còn tưởng hắn đã nhìn ra ý đồ của mình. Ông trời ơi, rốt cuộc nàng cũng đã làm được, nhưng vì sao trong lòng lại có một dự cảm bất an ?

Nàng không có sai, người sai chính là Đường Hoàng. Nàng muốn lợi dụng hắn để trả lại cho hắn tư vị bị mất đi mọi thứ là như thế nào. Nếu đã quyết định thì dầu có hối hận, cũng đã không kịp để lui bước nữa rồi.

Y Nhu ngây thơ nghĩ rằng có thể nói dối qua mắt được Đường Hoàng, không nghĩ rằng hắn đã sớm nhìn ra hết thảy. Đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, Đường Hoàng vỗ vỗ mi tâm, khẽ cười nhạo mình ! Nàng sợ đi là có tư tâm, muốn gả cho hắn là giả, muốn báo thù hắn là thật. [Py : Haiz, tuy rằng bình thường anh đối xử với em k tốt, nhưng là em vẫn rất thương cảm đối với tình cảnh của anh. Đường ca : * khôi phục lại như thường k thêm liếc mắt nhìn Py một cái liền rời đi* Py : * dậm dậm chân *]

Biết rõ là như vậy nhưng hắn vẫn muốn lấy nàng. Trước nàng dù có chết cũng không nguyện gả cho hắn, bây giờ lại ngoan ngoãn đồng ý như vậy, hiển nhiên cho thấy, nàng đối với hắn, hận ý sâu đậm tới nhường nào.

Lừa gạt cũng được, giả bộ cũng tốt, hắn sẽ không bao giờ buông tay . Nếu nàng muốn báo thù, hắn sẽ hảo hảo chờ đợi sự báo thù kia ! Chỉ cần có được nàng, hắn dù phải mất đi mọi thứ, cũng sẵn lòng cam nguyện.

.....

[Từ giờ Đường ca đã là lão công của Y Nhu tử, vậy nên cũng nên thay đổi cách xưng hô nhỉ ...]

Rốt cuộc Y Nhu cũng được gả cho Đường Hoàng. Hôn lễ nghi thức đơn giản mà long trọng. Y Nhu lúc này đã thay đồ cưới cùng tẩy trang xong, đang ngồi ở trước gương.

Rốt cuộc nàng cũng đã gả cho hắn. Ông trời ơi, nàng thật sự đã không thể quay đầu được nữa rồi.

“ Phu nhân, áo ngủ của ngài đã chuẩn bị tốt, không biết ngài còn chuyện gì cần phân phó hay không ? ”

“ Các người lui hết ra ngoài đi. ”

“ Phu nhân ... ”

“ Ta nói ra ngoài hết đi. ”

“ Dạ ! Dạ ! ” Những người hầu gái bị nàng dọa cho sợ hãi, vội vã lui ra ngoài.

Y Nhu cả người run rẩy. Một khi đã chấp nhận gả cho hắn, không phải nàng đã xác nhận một điều rằng từ nay nàng phải cùng hắn đồng giường cộng chăn hay sao, vì lẽ gì đến lúc này rồi, cơ thể lại run như vậy ?

Nàng trốn vào trong chăn bông, đem mình từ đầu đến chân bao chặt trong cái chăn ấm áp. Sớm biết thế này, nàng đã lén mua 1 viên thuốc ngủ, chuốc cho hắn ngủ thẳng cho đến lúc bình minh. Đối với loại chuyện nam nữ phải làm, đối mặt với buổi tối, nàng phi thường sợ hãi.

Nếu hắn ôm nàng, nàng phải làm thế nào ? Nàng sợ sẽ không thể kiên trì được đến cùng mà lộ ra mọi thứ. Ai có thể tới cứu nàng trong lúc này ?

Nhẹ nhàng mở cửa bước vào, không ngoài ý muốn thấy nàng đem mình bao kín trong chiếc chăn bông, Đường Hoàng kéo hạ caravat, ngồi ở mép giường nhìn nàng.

Hai mắt nhắm chặt không tự nhiên tổ cáo chủ nhân của nó đang giả bộ ngủ ! Giai nhân gần trong gang tấc châm ngòi dục hòa cùng sự tức giận trong anh. Đôi mắt thoáng chốc trở nên âm trầm, lạnh lẽo.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, tiếp theo anh cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú của nàng. Hai tay dọc theo bên hông nàng vờn quanh, điểm dừng cuối cùng là trong vạt áo nàng.

“ Đợi chút đã. ” Xem ra nàng không thể tiếp tục giả bộ ngủ nữa rồi, hai tay nắm chặt lấy bàn tay xấu xa đang thâm nhập trong vạt áo.

“ Em tỉnh rồi sao ? ” Trong giọng nói mang theo một chút ý cười cùng một chút tà khí như thể anh đã sớm nhìn rõ nàng giả bộ ngủ.

“ Bị anh đè như thế, không tỉnh mới lạ. ” Nàng thẹn quá hóa giận, mặt đỏ ửng như trái cà chua chín.

“ Tỉnh rồi thì tốt. ” Trong lúc vỗ về hai gò má nàng, hơi thở nam tính của anh dần bao trùm xung quanh nàng, để nàng thâm hiểu anh định làm gì, Anh cúi mặt thấp xuống.

“ Không được ! ” Nàng vươn tay ngăn trở hành động của anh, bất ngờ bị tay anh kéo lại gần đặt lên một nụ hôn.

Xúc cảm từ tay mãnh liệt truyền đến, trực tiếp nện một cú vào tuyến phòng ngự trong trái tim nàng.

Anh nhìn nàng không dời mắt, cái nhìn như thể xuyên thấu tâm can nàng.

Không ... Không thể ... nàng không thể để bị hắn nhìn thấu suy nghĩ.

Nghĩ tới đây nàng vội vàng lên tiếng giải thích : “ Em ... Em chỉ là có chút khản trương ... Cho nên ... Cho nên ... ”

“ Em đã là thê tử của ta, đừng lo nghĩ gì nhiều, nhắm mắt lại để ta hảo hảo yêu em. ” Giọng nói của anh trầm trầm mà đầy từ tính như muốn mê hoặc nàng

làm theo.

Y Nhu khẽ nhắm mắt lại, có gì đáng sợ đâu chứ ? Nhắm mắt lại một lúc, rất nhanh thôi, trời sẽ sáng không phải sao ?

Môi anh nhẹ nhàng niết trụ phiến môi cánh hoa xinh đẹp, dụ hoặc của nàng, nụ hôn nhẹ nhàng mà mê hoặc tựa như một loại ma túy khiến người ta không dứt ra được. Nàng thế nhưng lại bị rung động.

Những lời lẽ thân mật cùng nụ hôn dịu dàng say đắm lòng người khiến trái tim người con gái không ngừng gia tốc nhịp đập.

Đường Hoàng ôn nhu hôn nàng, dục vọng gào thét được giải phóng không ngừng tra tấn anh, nhưng là anh không thể để nàng phải sợ hãi. Nhưng là dục hỏa đốt người nhưng không thể làm gì khiến anh chuyển từ một nụ hôn nhẹ nhàng sang một nụ hôn khác nồng nhiệt, táo bạo hơn. Y Nhu theo nụ hôn sâu của anh mà khẽ bật ra những thanh âm rên rỉ sâu nơi cuống họng. Anh chính là muốn nhờ nụ hôn này đánh thức dục vọng của nàng.

Không biết từ lúc nào một tay anh đã đặt trên ngực nàng, Y Nhu đột nhiên như bị điện giật, thần trí đột nhiên thăng thốt mà trở lại.

Không được. Nàng vẫn là không thể tiếp thu được chuyện này, nàng không muốn cùng nam nhân bên cạnh kề cận thân mật hơn nữa.

Nàng bắt đầu giãy dụa ra khỏi ngực anh, nhưng là khí lực không đủ, không thể dứt khỏi ngực anh.

Lúc sau nàng hơi thở dồn dập, hai má phồng hồng dứt ra khỏi vòng ôm của anh, khẽ thốt nói : “ Chờ ... Chờ một chút ... ”

Nhưng là dù có trốn được khỏi vòng ôm của anh nhưng lại không ngăn được ngực anh dịch chuyển dần xuống gần cổ tuyết trắng của mình. Y Nhu cả người nhuyển xuống, khí lực của anh khiến nàng sợ hãi, cánh tay đẩy chiếm hữu vậy lấy nàng, không chừa cho nàng một con đường lui.

Mất thấy cơ thể mình sắp không giữ được nữa nàng dùng hết sức bình sinh đẩy anh ra.

“ Không cần như vậy ! ” Đầu nàng hồng mặt thôi, nàng ... nàng không làm được chuyện này.

Đường Hoàng dùng tay lại, Y Nhu ở trong ngực ở trong lòng hân hoan nức nở, thân mình khẽ run rẩy cùng với tiếng cầu xin mỏng manh mà vô lực : “ Em xin lỗi ... đêm nay không được ... ”

Nàng quả thực làm không được, nhưng là nam nhân bá đạo đầy dã tâm kia, hẳn sẽ làm theo ý nàng sao ?

Đường Hoàng nhin xuống xúc động, nhắm chặt hai mắt, điều hòa lại nhịp thở. Được một lúc anh chậm rãi mở mắt, cũng không ép buộc nàng phải làm gì, còn chỉnh trang lại quần áo cho nàng, đem chăn trùm lên thân mình hai người, vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ở tại lưng nàng ôn nhu vỗ về an ủi.

Y Nhu cảm giác được anh đang vỗ về trên lưng mình, kinh ngạc không thôi. Nam nhân này như thế nào lại cứ như vậy mà buông tay, chẳng lẽ là có mục đích khác ?

Anh lặng lẽ thở dài, chỉ cần anh muốn, liền có thể có được nàng ngay lúc này, nhưng là anh không muốn làm như vậy. Cho dù dục hỏa đốt người, nhưng là hẳn vẫn hội buông tay. Chỉ vì trong vòng tay anh, nàng hơi thở tràn ngập sự kháng cự cùng sợ hãi, anh tuy rằng khát vọng cơ thể nàng, nhưng là anh cũng quan tâm đến suy nghĩ của nàng. Anh không muốn nàng ghét anh thêm nữa. Anh cũng đã tổn thương nàng quá nhiều.

Cưỡng chế cơ thể dục hỏa trong người, anh không nói gì, chỉ ôm chặt nàng ngủ cả đêm như biểu thị sự bất mãn của bản thân. Ít ra nàng rốt cục cũng nằm trong vòng tay anh, trở thành thê tử của anh.

Y Nhu nằm bên thì lại không hiểu lòng anh, cứ lo lắng mà mất ngủ. Được một lúc, nghĩ anh đã ngủ say, liền vụng trộm di chuyển thân mình, ý định rời xa vòng ôm của anh, Nhưng là nàng không nghĩ tới, bàn tay mạnh mẽ của anh ôm nàng càng thêm chặt khiến cho lưng của nàng cùng ngực của anh dán sát vào nhau càng thêm thân mật.

Nàng buồn rầu gờ hai tay đầu hàng, ngoan ngoãn nằm im trong vòng tay anh, một chút cũng không dám cử động, nà biết người đằng sau khỏe mẽ khỏe nhếch lên như đạt được ý đồ.

Nàng vốn tưởng rằng bản thân nhất định sẽ mất ngủ, không nghĩ tới mấy ngày nay do khẩn trương quá độ khiến cơ thể mệt mỏi, lúc này hai mí mắt nàng nặng như đeo chì, Chung quy Y Nhu cũng bị cơn buồn ngủ chinh phục, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Say sưa ngắm nhìn thiên hạ đang say ngủ, không biết đã bao nhiêu đêm, trong giấc mơ anh nhìn thấy khuôn mặt nàng, Cho đến hôm nay rốt cuộc giấc mơ cũng trở thành hiện thực. Một đêm dài anh thức trắng , chỉ để si mê ngắm nhìn gương mặt say ngủ của người anh yêu.

Khuôn mặt thà lỏng khi ngủ khiến bao nhiêu sầu muộn, lo lắng của nàng ban ngày ném đầu không biết, nhường lại đó là một bộ dáng ôn nhu, mềm mại, nhuyển ngọc ôn hương.

Anh thực may mắn mới có thể cưới nàng làm vợ, biết rõ nàng là mang theo mục đích khác mà trở thành vợ anh, nhưng anh vẫn muốn nàng . Cho dù có vì nàng mà mất đi tất cả mọi thứ, anh cũng sẵn lòng, không hối tiếc.

Trên khuôn mặt một ý cười dịu nhẹ thoảng qua như làn gió, nàng đã ký hạ khế ước chung thân này, cả đời đừng nghĩ rời khỏi vòng tay anh. Anh sẽ dùng mọi biện pháp để bước chân vào trái tim nàng, để nàng thực sự là của anh.

.....

Văn phòng chủ tịch Nhật Dương xí nghiệp.

Nhìn nội dung những tờ báo trước mắt, một người đàn ông trung niên bộ dáng thập phần cao hứng, nói : “ Lý Y Nhu quả thực đã gả cho Đường Hoàng,,

“ Dạ, đúng vậy. Mấy ngày nay báo chí đưa tin lớn lắm ạ. ” Tên thuộc hạ đứng một bên nhanh chóng phụ họa theo.

“ Tốt lắm ! Tốt lắm ! Xem ra nữ hài kia quả thực đối Đường Hoàng hận thù sâu sắc , chắc chắn cô ta sẽ đồng ý tham gia vào kế hoạch của ta. ”

“ Chủ tịch, hết thấy đều như ngài mong muốn. ”

“ Phải tìm một người âm thầm giúp cô ta, Đường Hoàng là một con cáo già xảo quyệt, con nhóc kia tuyệt không phải đối thủ của hắn. ”

“ Dạ, theo ý ngài, người kia là ai ạ ? ”

“ Chuyện này chỉ có một người có thể làm tốt nhất. ”

“ Người ngài muốn nói đến là Lâm Vũ Phàm ? ”

“ Trừ bỏ hắn ra, không ai có thể đảm nhiệm nhiệm vụ này. Hắn là người yêu cũ của Y Nhu, lại đối Đường Hoàng cực kỳ oán hận, hai người đều có khả năng lợi dụng được. ”

“ Phải chăng đây chính là lý do lúc trước ngài trọng dụng hắn. ”

Lão già cười lớn, gật đầu nói : “ Cái gọi là nuôi quân ba năm dùng một giờ chính là đây. Ta âm thầm giúp đỡ hắn sở dĩ là vì không muốn đích thân xuất mã. Nếu hắn có thể thành công hủy hoại Đường Hoàng thì tốt, còn không hắn sẽ thay ta trở thành con tốt thí mạng. Cả hai trường hợp chúng ta đều ngư ông đắc lợi. [Py : Ta khinh, Hoàng ca nhà ta dễ bị qua mắt thế sao, hừ ... lão già đợi ngày bại dưới ống quần Đường ca đi !!! Bất quá phải đợi hơi lâu * buồn *] ”

“ Chủ tịch quả thực là cao minh, cho dù mọi chuyện có bị lộ ra, cũng có người chết thay.”

“ Chúng ta chỉ cần ngồi một bên lặng lẽ ban sát, chờ thời cơ tới. ” Tiếng cười đắc ý tràn ngập căn phòng, sự tình đã tiến triển theo đúng ý họ, có lý do gì để họ không vui mừng ?

.....

Trong ánh nắng ấm áp của một ngày mới, Y Nhu rút cuộc cũng tỉnh lại từ giấc ngủ say, nhìn trần nhà xa lạ, ý thức của nàng có chút hỗn loạn, bất quá một lúc sau, khi đã tỉnh táo hơn, nàng liền ngộ ra. Kể từ lúc này, cuộc sống của nàng sẽ quanh quẩn trong cái nhà giam này.

Trải qua một đêm như hôm qua, nàng lại thống hận bản thân mình vô dụng. Ngay cả một chút thủ đoạn chiều chuộng, hầu hạ đàn ông mà cũng làm không xong, nàng thực mất hứng a~

Vốn định học theo Tv, dùng những thủ đoạn này dụ hoặc nam nhân, kết quả vẫn là chưa lâm trận đã vội bỏ chạy. Cứ như vậy nàng làm sao có cơ hội trộm đi bí mật kinh doanh của Đường Hoàng ?

Rửa mặt, chải đầu xong, nàng thay đổi một kiện váy dài cho thoải mái hướng dưới nhà đi xuống. Gia nhân lúc này có vào nhắn, bữa sáng đã chuẩn bị tốt, Đường Hoàng đang ở nhà ăn chờ nàng xuống cùng dùng cơm.

Hắn tựa hồ có thói quen dậy sớm ?

Vừa bước vào nhà ăn, ánh mắt anh đã dễ dàng khóa trụ nàng, “ Lão bà, chào buổi sáng. ”

“ Sáng ... Chào buổi sáng. ” Đột nhiên xưng hô thân mật như vậy khiến nàng cảm thấy phi thường không thích ứng được, hai má bất chợt phồng hồng.

Gia nhân thấy nàng xuất hiện liền mau chóng đi tới kéo ghế cho nàng. Thực là chẳng quen với lối sống của những người có tiền.

“ Phu nhân, đây là món canh mà nhà bếp đặc biệt chuẩn bị cho ngài. ”

“ Cảm ơn. ” Liền ngay cả xưng hô nàng cũng không có quen, cẩn thận quan sát xung quanh, từng cái người hầu có mặt trong phòng đều đang vụng trộm nhìn chằm chằm nàng.

Đối với bọn họ mà nói, vị nữ chủ nhân mới như nàng, xem ra rất trẻ đi ! Nhắc đến đây mới nhớ, không biết Đường Hoàng hắn bao nhiêu tuổi ? Nhìn bộ dáng hắn như vậy xem ra cũng phải hơn 30 tuổi.

Thình lình Đường Hoàng ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng. Nàng ánh mắt không tự nhiên, vội vàng dời đi, trong lòng thầm mắng bản thân, chẳng biết sao lại ngây ra ngẩn ngơ.

Khóe môi kia khẽ nhếch khởi, như là đoán được suy nghĩ của nàng vậy, thực là có chút oán hận a~

Thời gian dùng bữa buổi sáng cũng thực ngắn ngủi, không có nhiều thời gian để trò chuyện, ngược lại có tiếng những người hầu nói chuyện thu xếp công việc với nhau nên không khí cũng không có nhiều điểm ngưng ngập.

Bình thường buổi sáng nàng cũng không có quá thèm ăn, cộng thêm với phải đối mặt với nam nhân mình ghét nhất, thành ra cũng không ăn được nhiều, mỗi món chỉ đảo qua một chút gọi là, sau đó liền buông đũa.

“Như thế nào lại không ăn nữa ? ”

“Em ăn no rồi. ” Cùng hán ở một chỗ, nuốt trôi mới lạ.

Nàng cơ hồ mới chỉ ăn có mấy miếng, như thế nào mà đã no ? Anh khẽ nhếch khởi khóe mi, nói : “ Ăn ít là không tốt. ”

“Nhưng là em không muốn ăn. ” Nàng đáp trả, hoàn toàn không xem lời lẽ quan tâm của anh để vào tai.

Đường Hoàng lại cười, không nói gì, đứng dậy đi đến ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Anh làm gì vậy ? ” Nàng trừng mắt nhìn hán, nghĩ ra hành động của hán là không có cái hảo ý gì. [Py : ... Tỷ là cầu sao ? Y Nhu tỷ : ...]

“Em ăn ít như vậy đối sức khỏe thật không tốt, cơ thể em bây giờ còn yếu, nếu không chịu ăn gì, hội dễ sinh bệnh, không bằng ... Anh uy em ăn, được chứ ? ” Vừa nói xong liền cầm lấy đôi đũa của nàng, gấp lên một chút rau tính uy nàng thật.

Hành động này khiến nàng thực sự không đỡ được, vội vàng nói : “Đợi chút, vẫn là em tự ăn thì tốt hơn. ” Nàng biết người đàn ông trước mắt là người nói được, làm được vậy nên tốt nhất là không nên cự lại hán làm gì.

“Thật sự ? ”

“Em ăn ... Em ăn mà ... Anh không cần quá lo lắng thế đâu. ”

Nam nhân này quả thực bá đạo đến đáng sợ ! Nàng thật nhanh cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm. Dùng tốc độ nhanh nhất, ăn xong liền chạy về phòng, trong bụng không nghĩ sẽ tiếp tục tái kiến hán. Hán tốt nhất là nhanh nhanh ra ngoài làm việc, tránh nàng càng xa càng tốt.

Một vị hầu gái đột nhiên vào phòng hỏi ý kiến nàng : “Phu nhân! Hành lí của ngài đã được chuẩn bị đâu vào vào đấy rồi, bất quá ở đây có 3 kiện áo ngủ mới, phu nhân ngài muốn mang theo kiện nào đi ? ”

“Hành lí ? Vì sao lại phải sửa soạn hành lí ? ”

“Ngài cùng lão gia chẳng phải đi hưởng tuần trăng mật ở châu Âu sao ? Hành lí này là chuẩn bị cho chuyến đi đó ạ. ”

“Ta như thế nào lại không biết chuyện này ? ” Nàng thật kinh ngạc nha, Đường Hoàng đã có bao giờ nhắc qua chuyện này với nàng đâu ?

“Có thể là tiên sinh muốn dành tặng phu nhân một sự kinh hi, áo ngủ này là kiểu mới nhất hiện nay, mới được đưa tới Đường trạch để cho phu nhân chọn lựa. ”

“Ta chính là không cần. ”

“Lấy bộ áo ngủ phấn hồng kia mang theo.” Đường Hoàng từ phía sau đột ngột xuất hiện, đem nàng ôm vào trong ngực. “Nàng có nước da trắng mịn, bộ đó vừa hay phù hợp với nước da nàng. ”

Gia nhân theo ý Đường Hoàng chọn lấy bộ áo ngủ phấn hồng, sau đó thức thòi mà rời đi.

“Chúng ta sẽ đi Châu Âu ? ”

“Đúng vậy, không thích ? ”

“Em chỉ là có chút bất ngờ mà thôi, vậy đi bao lâu ? ”

“20 ngày, chỉ có 2 chúng ta. ” Hai chữ “chúng ta ” kia được nói với một ngữ điệu hết sức trầm thấp, khàn khàn mà từ tính như thể ám dụ, khiêu khích, vừa nói môi của anh vừa nhẹ nhàng vờn quanh cổ nàng.

Theo nụ hôn khiêu khích của anh, Y Nhu thân mình đột ngột trở nên cứng ngắc, trong lòng một cỗ áp lực cũng theo khoảng cách đang dần rút ngắn mà tăng lên.

“Vậy ... Vậy thì để em đi chuẩn bị một chút xem còn có gì cần phải mang theo không. ” Nàng muốn mượn cớ né tránh, nhưng mới quay người lại đã bị anh mạnh mẽ kéo ngã xuống giường, ở môi nàng lạc hạ một nụ hôn sâu, triển miên vô cùng nồng nhiệt, bừa bãi ném thử quyền lợi chính đáng của một người chồng.

Nguy rồi ! Hắn không phải sẽ làm chuyện “ đó ” bây giờ chứ ?

Y Nhu hốt hoảng, không biết làm sao cho phải, tuy rằng đây là chuyện sớm muộn gì cũng phải làm nhưng là trước mắt nàng vẫn chưa sẵn sàng chuẩn bị tốt tâm lý.

Bất quá sự tình cũng không phát triển theo hướng nàng sợ hãi, sau nụ hôn nồng nhiệt kia, anh bắt chợt dừng lại.

Chỉ vì xung quanh nàng ngập tràn hơi thở bài xích, cơ thể cũng cứng ngắc như gỗ đá, điều này khiến hắn cảm thấy bất lực. Trong mắt thoáng hiện lên chút tức giận, quay đầu nói : “ Thay quần áo, chuẩn bị xuất phát. ”

Nói rồi anh buông hắn ra, đứng dậy ly khai khỏi phòng.

Đây là chuyện gì a ? Nàng cũng không rõ nữa, tuy rằng mình may mắn “ Tránh được một kiếp ”, bất quá chuyển biến của anh khiến nàng càng không hiểu được anh đang suy nghĩ cái gì. Thái độ lãnh đạm kia có thể thấy được, anh đang không được vui , nàng trước sau xem xét thật cẩn thận nét mặt anh.

Từ nhà đến sân bay, thái độ của Đường Hoàng vẫn là lạnh lùng cùng thản nhiên, làm Y Nhu như cũ không hiểu được vì sao tâm lại có điểm bất an. Đợi bọn họ vừa lên máy bay, thái độ Đường Hoàng liền khôi phục nguyên dạng, cứ như chưa hề có bất cứ chuyện gì phát sinh, đem nàng ôm trong ngực.

Bọn họ ngồi khoang tốt nhất trên máy bay, vì vậy nơi đây khá yên tĩnh và ảm đạm. Tay nàng bị anh nắm trong bàn tay mình, sau đó anh cúi đầu hôn lên tay nàng. Y Nhu hết mực nhu thuận, không nghĩ sẽ làm trái ý anh. Nhưng là dường như anh đọc thấu suy nghĩ cùng sự ảm đạm trong lòng nàng, có ý ngậm lấy đầu ngón tay nàng, chọc cho nàng gai ngứa mà muốn rút tay về. Anh lại xấu xa không buông, muốn nhìn xem biểu tình của nàng thế nào.

“ Rất ngứa nha, anh buông tay em ra đi. ” Nàng khinh mi kháng nghị.

Anh mỉm cười, đáp án khỏi nói cũng biết là chẳng có chút hảo tâm nào. “ Không buông. ” Tiếp tục nâng tay nàng cọ vào cằm.

Y Nhu bị những cái râu nhỏ dưới cằm anh cọ cho ngứa ngứa, mà khí lực của anh lại lớn, nàng càng giãy dụa anh lại càng nắm chặt, ý định căn bản là muốn dụ dỗ nàng.

Dưới sự bất đắc dĩ, nàng thả lỏng thanh âm “ Cầu anh ... ”

Ánh mắt anh trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, đối với sự cầu xin của nàng có chút rung động, nhưng lại được một tác lại muốn tiến một thước, ngang ngạnh yêu cầu : “ Hôn anh một cái, anh liền thả tay em ra. ”

Y Nhu cắn cắn môi dưới, người này thực đáng giận mà. Nhưng nàng cũng không thể để anh nhìn thấu suy nghĩ của bản thân, nếu không anh sẽ hoài nghi động cơ gả cho anh của nàng. Bất đắc dĩ, nàng di chuyển thân mình, chậm rãi tiến đến, ở môi anh nhẹ nhàng ấn hạ một nụ hôn.

Trong phút chốc bị anh ôm lấy, hôn càng thêm sâu, thẳng đến khi nàng thấy thực khó thở mới dừng lại. Nàng nhướn mi, hướng ánh mắt kháng nghị đến sự bá đạo của anh, nàng cảm thấy mình bị lừa. Lại nhìn thấy anh đáp lại bằng một nụ cười.

“ Anh nói chỉ cần hôn một cái. ”

“ Xin lỗi lão bà, là anh kim lòng không đậu. ”

Nàng quay đầu không thèm nhìn đến anh. Nam nhân bá đạo này thế nhưng lại ở trước mặt bao tiếp viên hàng không hôn nàng, tuyệt không có chút ngưng ngừng nào. Vì để bản thân không chú ý đến anh, nàng quay đầu ngắm nhìn những đám mây ngoài cửa kính.

Đường Hoàng sau đó tâm tình cũng trở nên tốt hơn hẳn, nàng đã là thê tử của anh. Anh có thể đường đường chính chính giữa ban ngày ban mặt, trước bao nhiêu người cả gan hôn nàng. Cảm giác khi ôm nàng quả thực rất tốt.

Y Nhu ngồi bên tâm tình lại không có tốt như vậy, từ sau cái hôn kia, nàng thập phần đối anh cảnh giác cao độ, đề phòng có người đánh lén. Nhưng là nàng có cái tật xấu, cứ hề ngồi xuống phương tiện giao thông nào là liền rất nhanh buồn ngủ. Một lúc sau nàng bất tri bất giác đi vào giấc ngủ, còn dựa vào trong lòng Đường Hoàng nữa.

Khi tới Pháp, trời đã tối muộn, hai người liền đi thẳng đến một khách sạn lớn, thuần Âu, kiến trúc thập phần thanh lịch, cao quý mà thanh nhã. Phục vụ phòng đưa hai người đến trước phòng mà hai người sẽ ở trong những ngày hưởng tuần trăng mật. Khi cửa mở ra, Y Nhu không khỏi nhìn căn phòng đến ngốc lảng mất mấy giây. Khắp phòng được bài trí hết sức tinh xảo với hoa hồng [Py: Em là em không rõ Đường ca hay Y Nhu tỷ thích hoa hồng nữa ?], bố trí đồ đạc hết sức thanh nhã cùng với một chiếc giường ngoại cỡ.

Nàng thong thả nhìn xung quanh một vòng. Bên giường có một cái hòm rất tinh xảo.

Nàng không tự nhiên đối anh tán hươu tán vượn nhằm tránh đi sự chú ý của anh. Phát hiện nàng từ lúc vào phòng cứ nói không ngừng, lại như ý thức được vị trí nàng đang đứng, anh lập tức đưa mắt nhìn tới chiếc hòm bạc kia, khóa miệng cắt cao một tia cười tà ác, một tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, đôi mắt nhìn thật sâu, khóa trụ ánh mắt nàng.

“ Kia là cái gì vậy ? ”

Mặt của anh ngày càng tiến lại gần.

“Không biết.” Anh quay sang nhìn nàng, đôi mắt thâm trầm lóe lên những tia sáng rực, đục hóa cũng khó mà che giấu được trong đôi mắt anh.

“Em thật đáng yêu.”

Đem nàng ngồi trên đùi mình, anh nhẹ nhàng cúi xuống hôn trụ phiến môi cánh hoa xinh đẹp kia, nụ hôn kéo dài tưởng chừng như không bao giờ dừng lại. Một lúc sau anh mới lưu luyến buông thân thể thoang thoang thơm ngát kia ra.

Trong cả quá trình nàng cũng không hề có giây dựa, chỉ là trong lòng bối rối, bất an, bắt đầu lo lắng chuyện buổi tối.

[Nói thật cái đoạn nói về cái hôn bạc này ta chả hiểu gì sất >0

Dùng qua bữa tối xong, anh đem nàng thưởng ngoạn cảnh sông nước ban đêm. Nguyên bản một bụng đầy lo lắng lập tức bị quang cảnh lãng mạn của sông nước xung quanh làm cho tiêu thất không dấu vết. Trước đây nàng chỉ có thể ngắm cảnh đẹp như thế này thông qua các bức ảnh trên tạp chí, không nghĩ có ngày được tận mắt thưởng ngoạn như thế này.

Hai người theo một chiếc thuyền nhỏ du ngoạn trên sông. Ngay từ đầu nàng đã muốn tự mình bảo trì thăng bằng của cơ thể, bất quá chưa đến mười phút nàng liền buông vũ khí đầu hàng vô điều kiện, thăng đến khi Đường Hoàng đem nàng ôm vào trong ngực, nàng mới tìm được chút cảm giác thăng bằng.

Nàng chân khí vô lực, ngược nhìn Đường Hoàng một bộ dáng thực cao hứng, khoe môi giương cao tựa hồ như muốn nói: “Nữ hài quật cường.”

Nàng hờn giận quay mặt nhìn sang hướng khác, anh dường như hiểu thấu suy nghĩ của nàng, cái gì cũng không nói chỉ yên lặng ôm nàng. Mà nàng thì lại tổng không đoán được suy nghĩ của anh, nàng bắt đầu hoài nghi liệu mình có thể có hay không phần thắng khi đối đầu với một kẻ thù lợi hại như anh.

Lúc này chợt có một chiếc thuyền hoa đến gần thuyền bọn họ. Phu thuyền người Pháp hướng nàng nói mấy câu, nhưng là nàng một chút cũng không hiểu được !!! Chỉ có thể giương mắt cầu cứu Đường Hoàng.

“Người ta đang hỏi, cô nương xinh đẹp, cô có nguyện ý nghe một tiểu khúc lãng mạn của Pháp quốc không?”

Nguyên lai là như vậy. Chỉ thấy Đường Hoàng nói vài câu gì đó với họ, một lát sau, những người Pháp kia liền rút violin ra vì bọn họ mà tấu nhạc hát vang.

Nguyên lai anh ta biết tiếng Pháp. Nàng ngoài ý muốn thầm khen anh đa tài. Nhưng lại thầm mắng sự ngạc nhiên của mình, người ta là ông chủ lớn, đề tiện cho thương thảo buôn bán thì biết một hai ngoại ngữ có là gì. Ở Đài Loan cũng có rất nhiều người biết tiếng Pháp nha!

Bất quá, Pháp không hổ danh là một đất nước nổi tiếng bởi sự lãng mạn, nàng cơ hồ như bị không khí lãng mạn cùng điệu nhạc du dương kia mê hoặc, thả hồn trong đó mà quên hết mọi suy tư trong đầu.

Ở Pháp mấy ngày nay, Đường Hoàng dường như trở thành một người khác. Ở trước mặt nàng bày ra những mặt mà bình thường chẳng mấy khi nhìn thấy, như là đa tình, ôn nhu hay như lúc tình tình thoải mái cùng với những người Pháp quốc hợp xướng, có khi lại như hài tử, cao hứng mà cười to... Làm nàng mê hoặc trong một mặt khác này của anh, đôi mắt nhu tình mà thâm thúy thì thoang thoang nhìn sâu vào đôi mắt nàng, khiến nàng thăng thốt mà quay mặt trốn tránh, mọi người khi đến những đất nước khác, tính tình đều biến chuyển lớn như vậy sao? Càng nghĩ nàng càng thấy buồn bực.

Ở Pháp được chừng bốn ngày, nàng lại cùng anh đi tới Australia. Không thể phủ nhận một điều là nàng thực sự bị đất nước này mê hoặc. Tâm tình của nàng cũng vì thế mà rất thoải mái cùng vui vẻ, nhưng là nàng tuyệt không thừa nhận chuyện nàng vui vẻ như vậy có liên quan tới Đường Hoàng. Bất luận anh ta có đối nàng ôn nhu săn sóc thế nào cũng không ngăn được hận ý của nàng với anh ta.

Trong 20 ngày của tuần trăng mật, mỗi ngày Y Nhu đều thủy chung lo lắng chuyện hai người đồng giường ban đêm, bất quá sự việc cũng không như nàng lo lắng. Đường Hoàng vẫn như trước không đụng chạm gì đến nàng, chỉ là có đôi khi đùa giỡn nàng một chút, mỗi lần như vậy lại dọa nàng tím đệp thình thịch.

Mỗi đêm anh đều đem nàng ôm vào trong ngực, mở đầu luôn là anh tham lam hôn trụ nàng nhưng là ngay sau đó nụ hôn cũng dần trở nên ôn nhu tình tế hơn, như là muốn khơi mào nhiệt tình của nàng.

Mới đầu đối với những nụ hôn cùng cử chỉ thân mật của anh nàng còn cảm thấy chán ghét cùng địch ý trong lòng, nhưng sau vài ngày, đối với nụ hôn của anh nàng không còn thấy xa lạ nữa. Ngược lại dường như là bị trúng phải thuật thôi miên cơ thể dần dần đối với anh không còn có chút địch ý khó chịu cùng cứng nhắc nào nữa, mà đã mềm mại, thả lỏng hơn. Có vài lần nàng đã dường như hoàn toàn bị lạc trong nụ hôn của anh, nụ hôn ý như là có phép thuật khiến nàng không ngừng si luyến. Những lúc như vậy hồi chuông báo động trong nàng không ngừng vang lên như đem nàng cảnh tỉnh lại. Lại khiến nàng ở trong trạng thái phòng vệ như cũ. Thấy biểu hiện của nàng như vậy anh cũng không nói gì nhiều chỉ định chỉ mọi động tác, ôm nàng cùng ngủ, điều này khiến nàng hoang mang không ngừng, cũng không có chống đỡ.

Cứ như vậy, trong 20 ngày của tuần trăng mật an an ổn ổn trôi qua, không có bất cứ chuyện gì phát sinh.

Y Nhu bây giờ thân mang hai loại thân phận, Ban ngày là sinh viên đại học, sau khi tan học liền trở lại Đường Trạch làm Đường phu nhân.

Tin tức nàng đột nhiên kết hôn chấn động cả khối học của nàng. Hơn nữa nàng còn gả cho đại phú thương nằm trong top 10 những người giàu có cùng nổi tiếng nhất Đài Loan khiến nàng trở thành đối tượng trung tâm của các câu chuyện bát quái. Ngay cả đồng học cũng đều đối nàng hết sức lễ độ, loại

chuyển biến bất ngờ này làm cho nàng cảm thấy không được quen lẫm.

Từ sau sự kiện đó, nàng cùng Tú Khanh đã không còn qua lại thân thiết như trước, mỗi lần gặp mặt hai người vẫn hội gặt đầu chào hỏi nhưng là tình cảm vẫn không thể nào giống như trước được.

Ở trường nàng rất ít cùng đồng học giao tiếp, ngoại trừ Tú Khanh, nàng căn bản cũng không nhớ ra mình có vị bằng hữu nào nữa.

Đồng học từ lúc biết tin nàng kết hôn với Đường Hoàng liền vô cùng tò mò, bắt quá đối với chuyện của nàng và Đường Hoàng nàng cũng không thích nói nhiều đến, hơn nữa nàng thường tìm nơi thanh tĩnh ở trường học mà tìm đến, thành ra mọi người dần hiểu lầm nàng là một người khó gần, dần dần cũng không có đồng học nào tiếp cận nàng, nàng lại một mình đến một mình đi.

Hôm nay cũng như thường lệ, chuông tan học reo lên, nàng lại một mình đi theo con đường nhỏ ra phía cổng trường, giờ này chắc tài xế cũng đã đợi sẵn ở ngoài đó. Khi đi ngang qua một khoảng sân trống, vắng vẻ, cây cối um tùm, đột nhiên có người ở trong bụi cỏ phả trước nhảy ra chặn trước mặt nàng, đôi tay hữu lực mạnh mẽ đem nàng kéo đến một góc khuất khác.

Hiểu được tình huống đang xảy ra, Y Nhu liền mạng giấy dựa khỏi. Tên cướp thấy nàng chống cự quyết liệt liền hung tợn đe dọa nàng : “ Ngoãn ngoãn không chống cự, nếu không ta liền giết ngươi. ” Nói xong hắn kẻ ngay một con dao nhỏ lên cổ nàng.

Tên còn lại thập phần cao hứng nói : “ Mau đem cô ta lên xe. Xong vụ này chúng ta ít nhất cũng kiếm được hơn năm trăm ngàn a~ ”

Bọn chúng là cướp ! Y Nhu lập tức hiểu ra vấn đề thông qua lời đối thoại của bọn cướp. Chưa bao giờ nghĩ sự tình trên sẽ xảy ra đối với bản thân mình, trong lòng nàng tràn ngập sợ hãi cùng hoang mang, hơn nữa cổ nàng cũng bị con dao kẻ sát đến khó thở.

Ngay tại lúc nàng tưởng cái mạng nhỏ của mình coi như xong, liền có một bóng dáng nhỏ nhắn từ sau lưng bọn bắt cóc đánh đến, chỉ với hai ba chiêu đã đem bọn bắt cóc giải quyết sạch sẽ. Dưới tình thế cấp bách, hai tên bắt cóc đảo mắt nhìn nhau 1 lượt sau đó đem nàng đẩy về phía người kia còn bản thân thì tranh thủ tình thế mà chạy trốn chết.

Y Nhu không hiểu rốt cuộc là đã phát sinh thêm chuyện gì, chỉ thấy bản thân vốn là sẽ thân ái mà tiếp xúc với mặt đất, nhưng lạ là một điểm đau cũng không có ! Hình như có người đỡ được nàng.

“ Bạn không sao chứ ? ” Tiểu Diệp một bên đỡ nàng, một bên ân cần hỏi thăm.

“ Tiểu Diệp ? Cậu như thế nào lại ở đây lúc này ? ” Nàng tròn mắt ngạc nhiên nhìn thân ảnh nữ hài trước mắt.

“ Mình đến tìm người, vừa vặn đi qua chỗ này. Bạn có bị thương ở đâu không ? ”

Nàng thu lại hồn vía vừa bị một phen kinh hách, sờ sờ gáy nói : “ Mình không sao. ”

“ Đi thôi, chúng ta phải mau mau rời khỏi nơi này. ”

Chuyện Y Nhu thiếu chút nữa là bị bắt cóc khiến Đường Hoàng hết sức tức giận. Vừa nghe tin đó, anh liền lập tức lái xe về nhà. Thạch Đồng sớm đã cử người đến thông tri cục cảnh sát, Đường Hoàng ngay lập tức phân phó Thạch Đồng kiếm một thám tử tư giỏi nhất bí mật tra xét manh mối bọn bắt cóc.

Đường Trạch.

“ Phu nhân đâu. ”

“ Phu nhân mới ăn xong bát cháo, hiện đang nghỉ ngơi trong phòng. ”

Đường Hoàng thẳng hướng phòng ngủ đi tới, nhìn đến sắc mặt nhợt nhạt, xanh mét của Y Nhu, khuôn mặt anh lập tức trở nên thâm trầm, băng lãnh.

“ Không bị thương ở đâu chứ ? ” Anh ngồi xuống bên giường ôn nhu vuốt ve gương mặt nàng hỏi thăm.

Chưa bao giờ thấy qua thần sắc lo lắng như vậy của anh, Y Nhu có điểm không quen trả lời qua loa sau đó cúi đầu lảng tránh ánh mắt nhu tình của anh. “ Không có việc gì. ” Sự ôn nhu của anh ta không liên quan gì đến nàng, nàng mới không bị sự ôn nhu, quan tâm kia lừa gạt.

“ Về phía trường học anh đã phái người đi thông báo, từ mai em sẽ tạm thời không đi học một thời gian. ”

“ Không đi học ? Vì sao ? ” Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

“ Sự việc bắt cóc lần này e là một kế hoạch được chuẩn bị từ trước, anh không muốn em một lần nữa rơi vào tình cảnh nguy hiểm. ”

“ Không được, em muốn đi học ! Em sẽ cố gắng chú ý an toàn ! ”

“ Anh sẽ không bao giờ để cho thể tử mình ở trong cảnh nguy hiểm. ” Đối việc này anh phi thường kiên trì, không có cho phép thương lượng gì hết.

“ Anh không thể quyết định như vậy được. ” Lại tới nữa, người này sao mà bá đạo thế không biết, ngay cả chuyện hành cũng không để cho nàng được tự chủ.

“Không nói là em sẽ nghỉ học luôn, chỉ là sau một thời gian nữa, khi đã điều tra mọi việc thực rõ ràng, em có thể quay lại trường học như bình thường.” Theo ánh mắt quật cường kia, anh đã phần nào nhìn thấu suy nghĩ của nàng, cắn răng thấp giọng nói: “Đừng nghĩ có thể vụng trộm lên ra ngoài, anh sẽ phái người giám hộ em nếu không cũng sẽ đem em giam lỏng lại, em nghĩ xem chính mình nên làm gì cho tốt.”

Y Nhu mím chặt môi không nói thêm gì nữa, hẩn độc tài như vậy, há lại có thể làm theo ý nàng được.

“Em muốn nghỉ ngơi.” Nàng trùm kín chăn qua đầu, chán nản nói.

Đường Hoàng thờ dài, lưu luyến rồi đi.

Ánh mắt bi thương của nàng khiến anh không đành lòng, nhưng là cứ nghĩ đến nàng thiếu chút là lọt vào tay bọn bắt cóc, anh lại thêm kiên trì với quyết định này. Bọn bắt cóc kia quả là đã ăn gan gấu, dám đụng đến nữ nhân của Đường Hoàng anh, anh nhất định sẽ không tha cho bọn chúng.

Ra đến cửa, Đường Hoàng hướng Thạch Đồng hỏi: “Tiểu Diệp đâu?”

“Tôi ở trong này.” Sớm đã đợi mệnh ở gần đó, Tiểu Diệp từ phía ngoài cửa chính đi vào. “Đường tiên sinh có gì chỉ thị?”

“Cô đã làm rất tốt.”

“Âm thầm bảo hộ phu nhân đó là chức trách của tôi.”

“Trong giai đoạn này phiền cô tiếp tục chiếu cố nàng.”

“Tôi biết.”

Thạch Đồng đi qua bên cạnh nàng, hai người đứng đối diện nhau, mặt đối mặt, mắt đối mắt, Thạch Đồng cười khê, ánh mắt của nàng một chút cũng không lưu tình, sắc bén đảo qua gương mặt Thạch Đồng.

Anh đối nàng thấp giọng ca ngợi: “Cô lại lập công lớn, nói vậy lần này bọn bắt cóc bị xử không nhẹ?”

Nàng mỉm cười, lợi hại đáp lại: “Đối nam nhân, ta đều không chút lưu tình.”

“Kia, thật ra...”

Nàng xoay người rồi đi, không để cho Thạch Đồng nói hết câu, cũng bởi vậy mà nàng cũng bỏ qua một tia nhu tình trong mắt ai kia.

-.-.-.-.-

Đường Hoàng sau khi xử lý tốt thương vụ làm ăn với nước ngoài cùng chuyện điều tra nhóm bắt cóc Y Nhu lần trước, lúc trở về Đường trạch, trời cũng đã nhá nhem tối, nhưng so với bình thường thì vẫn là sớm hơn một chút. Nhớ đến nét mặt bi thương của nàng lúc ban ngày, anh cả ngày cố gắng hoàn thành sớm công việc để trở về an ủi tiểu thê tử. [Py: * ngưỡng mộ * Ước gì em kiếm được lão công tốt như Đường ca a ~ Y Nhu tỷ: Em thích tỷ nhường. Py: * háo hức * Thật à? Đường ca: * nhìn Py cười dịu dàng * Py: * ...*]

“Phu nhân đâu?” Hường gia nhân hỏi.

“Dạ, phu nhân ở phía sau viện.”

Rảo bước đi tới sau đình viện, anh liền nhìn thấy ngay bóng dáng yêu kiều, nhỏ nhắn của nàng đang ngồi cạnh hồ nước.

Phát hiện anh đã trở về, nhưng nàng vẫn cố ý không thèm nhìn đến anh.

Đường Hoàng hướng bên cạnh nàng ngồi xuống.

“Vẫn giận anh sao?”

“Không có.” Nàng đứng lên định rồi đi nhưng lại bị Đường Hoàng ôm giữ trở lại.

“Miệng còn lắm bầm như vậy, rõ ràng là vẫn còn đang giận đối, còn nói không?”

“Em không có tức giận thật.” Không muốn cùng anh ta tiếp tục nói chuyện. Sự chuyên quyền độc đoán đó, nàng đâu chỉ mới chứng kiến có ngày một ngày hai.

“Không cần đối anh phụng phịu như vậy. Em cũng biết rõ là anh chỉ muốn tốt cho em thôi.” Điều mà anh không muốn nhìn thấy nhất chính là vẻ lạnh lùng của nàng.

“Anh muốn em cười sao? Được thôi.” Nàng cười một cái nụ cười thập phần giả dối, xong ngẩng đầu hướng hẩn nói: “Anh đã vừa lòng chưa?”

Đường Hoàng trong cơn giận dữ, cúi đầu cường hãn chế trụ hai phiến môi nàng, hung hăng hôn trụ thẳng đến khi nàng đầu hàng mới thôi. Nàng chính là người duy nhất trên thế giới có khả năng dễ dàng chọc tức anh, Cùng nàng giận dữ cũng đã mấy lần, anh cũng ít nhiều tìm được một số biện pháp trừng phạt nàng. Thương tổn nàng sao ? Không ! Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng hơn nữa. Bất quá cách hữu hiệu lúc này chỉ có là nghịch hướng trả thù mà đoạt lấy phiến môi tú sắc anh đào xinh đẹp kia.

“Đừng như vậy, gia nhân trong nhà đều đang nhìn. ” Nàng thực nhanh đầu hàng, xin tha. Nhược điểm lớn nhất của nàng chính là sống quá bảo thủ, không thể chịu được trước mặt người khác biểu diễn một màn xấu hổ như vậy.

Y Nhu thực tức giận a ~ Cái người này quả thực là vô liêm sỉ, ngay cả một chút thẹn tâm cũng không có.

Nhìn đến phiến môi vừa bị mình hôn trụ mà trở nên đỏ mọng, mềm mại cùng ướt át, Đường Hoàng tâm tình tốt hẳn lên, ôm nàng chậm rãi trở về phòng.

Nàng ngay đến cả bộ dáng bĩu môi, ngượng ngùng cũng thật mê người. Cho dù chỉ ôm nàng thế này, một câu cũng không nói ra nhưng là trong lòng anh thấp phần cao hứng, hạnh phúc không gì so sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Lòng Bất Tim Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tạm thời nghỉ học khiến Y Nhu nhàn rỗi đến không có chuyện gì để làm. Những phu nhân bình thường lúc nhàn rỗi nếu không phải thích tiêu xài phóng túng, coi tiền như rác mà phung phí, thì cũng suốt ngày đến những thẩm mỹ viện, spa bảo dưỡng nhan sắc, hưởng thụ khoái hoạt do đồng tiền đem đến nhưng Y Nhu thì không. Nàng tuyệt không muốn đụng đến một xu nào của Đường Hoàng nên suốt ngày chỉ loanh quanh trong nhà hoặc đến phòng đọc tìm sách. Ít ra thời gian này nàng cũng có thể được thanh tĩnh chút ít.

Chán ghét nhất đối với nàng chính là Chủ Nhật, bởi lẽ hôm ý Đường Hoàng không phải đến công ty. Những lúc như vậy nàng sẽ tìm mọi cách để ứng phó.

Hôm nay lại là một ngày Chủ Nhật, nàng cố ý làm như bận đọc sách, không rảnh mà khi Đường Hoàng tìm được nàng, anh hứng thú đánh giá trên dưới bộ dáng chăm chú của nàng. Nàng lúc này chăm chú đến mức chỉ thiếu cái biển treo trên mặt ghi rõ “Đang rất bận rộn, cảm phiền chờ” nữa thôi. Bất quá cái chiêu này đối với anh cũng vô ích thôi.

“Không chán hay sao ? ” Từ phía sau ôm lấy nàng nhẹ nhàng hỏi.

“Sẽ không. ”

“Đi dạo phố, thẩm mỹ viện, đến câu lạc bộ em đều không có hứng thú, mà chỉ luôn đọc sách, như vậy đối thân mình sẽ không tốt. ” Trong giọng nói ngập tràn sự thất vọng.

“Không đâu, đọc sách rất tốt cho sức khỏe và tinh thần, từ trong sách có thể lĩnh hội được nhiều tri thức. ” Nàng hiện tại vẫn luôn tùy lúc kháng nghị sự bá đạo cùng độc tài của anh. Nhất định là gia nhân trong nhà đã báo cáo hết hành động của nàng cho anh ta, nếu không sao anh ta biết được lúc nào mình nghỉ ngơi, lúc nào thì đọc sách. Thật đáng giận! Nàng như thế này khác nào một tù nhân a ~

“Cũng có thể, nhưng là em đã đọc sách cả một tuần rồi, cũng nên thay đổi hoạt động một chút. Đi thôi ! ” Anh đoạt lấy quyển sách trong tay nàng vứt sang một bên, nắm tay nàng kéo đi.

“Đi đâu vậy ? ” Tên gia hỏa này lại giờ chứng rồi.

Anh cười đến quỷ dị, thông thả nói : “Đi bơi. ”

Những kẻ có tiền thì thường thích xây một cái bể bơi trong nhà để tiện cho thư giãn, giải trí. Đường Hoàng tự nhiên cũng chẳng dè tâm ý kiến của nàng, một đường kéo nàng thẳng đến hồ bơi, nàng chỉ có thể tâm không cam lòng không nguyện mà đi theo anh.

Chủ nhân đã muốn đi bơi, gia nhân liền lập tức tản ra chuẩn bị. Chỉ chốc lát sau áo tắm cùng một số đồ vật gì đó liền ở ngay trước mắt Y Nhu.

“Tôi phải mặc cái áo tắm đó ? ” Nàng ngốc lảng đứng trong phòng thay đồ nhìn cái áo bơi trên tay, trong bụng thầm tính toán độ thiếu vải của chiếc áo tắm đó.

“Đúng vậy, thưa phu nhân. Đây là một áo tắm mới nhất, đang rất thịnh hành ở Paris, phu nhân mặc vào sẽ rất đẹp. ”

“Không còn bộ nào khác ? ”

“Dạ, không có. ”

Y Nhu một phen choáng váng. Đùa hay sao ? Mặc bộ đồ thiếu vải này vào, chẳng phải cái gì cần lộ đều lộ hết sao ? Đường Hoàng nhất định là cố ý ! Nàng có chết cũng không chịu mặc cái mảnh vải bé xíu này.

“Đi nói với anh ta , ta đau đầu, trước phải đi nghỉ ngơi đã. ”

“Nhưng là ... ” Nhìn không thôi cũng biết nàng giả vờ mệt, hầu gái khó xử nói : “Tiên sinh sẽ không tin đâu ạ. ”

“Ta mặc kệ, ta tuyệt sẽ không xuống nước. ”

“Tại sao lại không xuống nước ? ” Chẳng biết từ khi nào Đường Hoàng đã đứng lù lù ở trước cửa phòng, mỉm cười hướng nàng đi tới.

Y Nhu cảnh giác, chăm chăm nhìn anh.

“Sao vẫn chưa thay quần áo ? ”

“Em ... Em ... đau đầu ... muốn nghỉ ngơi. ” Nàng khẽ day day thái dương, làm bộ mệt mỏi.

“Phải không ? ” Nụ cười của anh càng thêm phần quý dị, khiến người ta khiếp đảm. “Nếu em đã cảm thấy không thoải mái, vậy chúng ta trở về phòng ‘ làm chuyện khác ’ được không ? ”

Lời nói này muốn ái muội bao nhiêu liền có bấy nhiêu, thực sự đem nàng dọa đến sợ hãi, vội vàng nói : “Quên đi, xem ra vẫn nên đi bơi thôi. Anh ra ngoài đi để em thay đồ. ”

“Anh chờ em bên ngoài. ” Anh mỉm cười, nói.

Vận bất đắc dĩ nàng đành chọn bộ nhiều vải nhất trong số những bộ đồ trước mắt, bất quá vẫn lộ ra không ít những đường cong mê người. Sau khi mặc vào kiện áo tắm hai mảnh màu phấn hồng, nàng quần mình rong một chiếc khăn tắm lớn ngượng ngùng đi ra.

Một khối thân thể khỏe mạnh, nam tính đang ở trong nước tự do bơi lội. Thì ra anh ta cũng là cao thủ trong lĩnh vực này.

Y Nhu do dự đứng bên cạnh bờ bơi, Đường Hoàng rất nhanh nhìn đến nàng.

Anh túm lấy thành bể , leo lên, rời khỏi mặt nước.

Đây là lần đầu nàng nhìn thấy anh ở trần nửa người như vậy. Không thể phủ nhận một điều, anh ta chăm lo bảo dưỡng cơ thể rất tốt , vùng bụng sáu múi với những cơ bắp rắn chắc lộ bên dưới những giọt nước thập phần nam tính và mạnh mẽ, cùng với thái độ tự tin trên gương mặt, trông anh lúc này quả thực vô cùng mỹ hoặc, quyến rũ.

Ngượng ngùng tránh phải nhìn lâu hơn vào cơ thể đối phương, nàng thực không quen đối mặt với anh ta những lúc như thế này.

Đang băn khoăn không biết phải làm gì, nàng không lưu ý mà kinh hô một tiếng “Nha !”

Khăn tắm đột nhiên bị mở ra, thân thể cũng bị anh đột ngột ôm vào trong ngực.

“Thả em xuống. ” Nàng kháng nghị, da thịt kề cận thân mật thể này khiến tâm can nàng rối bời.

“Em thật đẹp. ” Thương thức làn da tuyết trắng, ửng ửng hồng lộ ra bên dưới chiếc khăn tắm, anh nhin không được buột miệng tán thưởng.

“Mau buông em xuống. ”

“Ở trong này sao ? Em chắc chắn chứ ? ”

“Đương nhiên a! Mau buông em ra. ” Chẳng biết từ lúc nào họ đã ở trong nước, nàng sợ tới mức ôm chặt lấy anh. [Py: tỷ nắm body anh ấy đến hôn phi phách tán thế kia làm rỳ biết anh ấy cho xuống nước từ bao giờ =3=]

“Ôm chặt như vậy, bảo anh làm thế nào buông ? ”

“Đợi chút ... ” Chú vịt cạn Y Nhu sợ bị chìm xuống, bất tri bất giác ôm thật chặt lấy anh.

Đường Hoàng thoáng buông tay, nàng liền lập tức ôm anh chặt hơn nữa. Nguyên lai chỉ có làm như vậy nàng mới không bài xích gì mà để anh ôm.

Anh vui mừng vì sự ỷ lại kia của nàng, niềm vui cùng sự luyến tiếc, không bao giờ muốn buông người trong lòng ra.

“Em ... Em muốn đi lên ... ”

“Không được.” Không nhân cơ hội này ôm lấy nàng, còn định để đến cơ hội nào nữa cơ chứ ?

Y Nhu mím mím môi, khuôn mặt lộ rõ vẻ ủy khuất, chăm chăm nhìn Đường Hoàng.

Anh trầm tĩnh trấn an nàng: “Ôm chặt lấy anh thì sẽ không sao hết.”

Biết rõ ý định của anh, nàng mà ngoan cố chống đối, cái mạng nhỏ của nàng không biết sẽ bị đùa giỡn như thế nào nữa.

Gặp phải loại tình huống này, nàng không thể không ôm anh ta. Mà thân thể hai người kề cận như vậy, cho dù nàng có nỗ lực làm mặt lạnh với anh cũng không giấu được hai gò má đã sớm ửng hồng.

Anh thuận thể ôm chặt lấy cơ thể mảnh mai của nàng, đương nhiên là quang minh chính đại ăn đậu hũ của nàng, khinh mút vành tai cùng cằm cổ trắng nõn của nàng.

Y Nhu không thể kháng cự anh như lúc bình thường, nước ở xung quanh khiến nàng bị phân tâm, nếu lúc này mà giãy dụa kịch liệt, đảm bảo nàng sẽ chìm ngấm trong cái hồ bơi này mất. Nghĩ vậy, nàng đành phải để anh tùy tiện hôn môi cùng ôm ấp mà không thể làm gì.

Từ hôm đó trở đi, Đường Hoàng yêu bơi lội đến chết đi được, còn nàng, nàng lại hận nó thấu xương. [Cái tình tiết này giống với tình cảnh của anh Tiêu Nại và chị Bối Bối a ~]

.....

“Tiểu Diệp, sao bạn lại ở chỗ này ?” Tiểu Diệp xuất hiện ở Đường Trạch, trước mặt nàng trong bộ quần áo lao động khiến nàng kinh ngạc không thôi.

“Từ hôm nay trở đi, mình chính thức đến đây làm người giúp việc. Thịnh phu nhân chỉ giáo nhiều.” Tiểu Diệp mỉm cười, nháy nháy mắt về phía nàng.

Nguyên lai Đường Hoàng sợ nàng tịch tịch nên đã chuyển công tác của Tiểu Diệp, cho cô ấy đến Đường Trạch làm nữ giúp việc tiện bầu bạn với nàng. Có Tiểu Diệp ở bên bầu bạn khiến cho nàng cực kỳ cao hứng. Lôi kéo Tiểu Diệp đến hậu đình ngồi xuống, nàng ân cần hỏi thăm cô bạn lâu ngày không gặp. Tiểu Diệp chính là ân nhân cứu mạng của nàng ! Hiện cô ấy lại cùng bầu bạn với nàng, điều này làm cho tâm tình Y Nhu tốt lên không ít.

“Bạn đến đây làm, điều này khiến mình thực cao hứng nha !”

“Mình cũng vậy. Lúc trước nghe được tin bạn gả cho chủ tịch, thật sự làm mình cảm thấy kinh ngạc cùng hoảng sợ. Nguyên lai vị hôn thê của chủ tịch lại là bạn, thực là ngoài ý nghĩ của mình. Chuyện cứ như đùa ấy, phu nhân của chủ tịch cư nhiên lại làm nữ lao công ở công ty. May mà mình không có đắc tội qua với bạn, hiện tại mới có thể thăng quan phát tài như vậy. Ngược lại Chu mẹ kia, vừa mới nghe đến bạn là vị hôn thê của chủ tịch, biểu tình cùng với lúc bị phán tử hình giống hệt nhau, nghĩ đến lại thấy thực buồn cười.”

“Thực xin lỗi, không phải mình cố ý lừa gạt bạn ... Chuyện này nói ra dài lắm ...”

“Mình không có trách bạn nha, ngược lại mình thấy cao hứng còn chưa kịp ý chứ ! Chủ tịch là người tốt, bạn gả cho chủ tịch là chuyện tốt.”

Lúc này bốn bề vắng lặng, Y Nhu nhìn không được bèn tâm sự với Tiểu Diệp : “Mọi người đều chỉ nhìn thấy vẻ ngoài của anh ta mà thôi ... Kỳ thực anh ta là một nam nhân bá đạo, cực kỳ ngang ngược không phân rõ phải trái, lãnh huyết ma mãnh !!!”

“Di ? Sao có thể ?”

“Là thật, chỉ là mọi người không biết được sự thật này mà thôi.”

“Bạn có vẻ chán ghét chủ tịch ?”

“Đương nhiên.”

“Kỳ quái nha ! Nam nhân như lão bản hần là đối tượng trong mộng của nhiều nữ nhân chứ ? Vừa anh tuấn vừa tài giỏi, giàu có. Ta thấy lão bản đối bạn cũng thực quan tâm, vì sao bạn lại chán ghét chủ tịch như vậy ?”

“Bởi vì anh ta là người lãnh huyết vô tình, chẳng bao giờ nghĩ đến suy nghĩ, cảm nhận của người khác.”

“Phải vậy không ? Nhưng là mình thấy chủ tịch rất đề ý bạn nha ! Nếu không giờ phút này ta sao lại có thể ngồi đây với nhau.”

“Đó là do anh ta có mục đích khác. Anh là là cái nguy quân tử không hơn không kém.”

“Vậy tại sao bạn lại còn gả cho anh ta ?”

“Mình ... mình có chuyện khổ tâm.”

Tiểu Diệp cầm tay nàng an ủi : “Mình nghĩ bạn có sự hiểu lầm sâu sắc với lão bản. Ở trong công ty, mọi người đều thực khâm phục cùng ngưỡng mộ lão bản. Anh ấy luôn coi mọi người như người một nhà, không bao giờ bạc đãi bất kỳ một ai. Trong công ty có rất nhiều nữ nhân có tình ý với lão bản nhưng bạn là người duy nhất lão bản muốn kết hôn, mình nghĩ lão bản hẳn là rất yêu bạn.”

“Không phải, kỳ thực bạn không hiểu đâu Tiểu Diệp! Đường Hoàng, anh ta là cái...”

“Hình như lão bản đã trở về.” Từ tiền viện truyền đến thanh âm của Đường Hoàng.

“Mình phải làm việc đây, cũng không thể để mới ngày đầu tiên đi làm đã bị khai trừ.”

“Tiểu Diệp, bạn đừng đi.” Nàng biết Đường Hoàng rất nhanh sẽ tìm đến nàng mà nàng chỉ hy vọng mượn cớ nói chuyện với bạn mà tránh né, liền nín kéo Tiểu Diệp.

“Yên tâm, còn nhiều thời gian mà. Mình không muốn làm cái bóng đèn a~”

“Không sao mà, mình sẽ không để ý đâu.”

“Nhưng là có người để ý nha! Vừa nói thì đã có người đến kia.”

Tiểu Diệp vừa dứt lời, Đường Hoàng đã hướng phía hai người đi đến, Tiểu Diệp hướng anh cúi chào một tiếng, sau đó thức thò trở lại đứng cương vị công tác.

Đường Hoàng nhìn đến Y Nhu, nói: “Lão bà, anh đã về!” Hôm nay trông anh thoát nhìn có vẻ rất cao hứng.

Y Nhu chẳng biết đối phó thế nào đành cố thần nhiên cười. Đã nhiều ngày như vậy, mới thấy anh ta được một hôm về sớm như hôm nay, chẳng biết anh ta lại có cái chủ ý chết bầm nào nữa?

Không phải lại chuyện bôi lòi đó chứ? Lần này có đánh chết, nàng cũng tuyệt không bôi với anh ta. Một tuần nay dùng Nguyệt sự hảo hảo tránh được một phen, tuy rằng nàng tổng cảm thấy bôi lòi cũng rất thú vị, nhưng là nếu không có anh ta ở đây.

“Ăn cơm xong, anh đưa em ra ngoài ngao du.”

“Ân... Kỳ thực ở nhà rất tốt.” Nàng thực lo lắng tới cái chủ ý đặc biệt bất ngờ này.

“Phải ra ngoài một chút, đối với sức khỏe của em mới thực có lợi. Chốc nữa đưa em đến một nơi, đảm bảo em sẽ thích.”

Dùng cơm xong, gia nhân vì bọn họ đã chuẩn bị mọi thứ đâu vào đó, Đường Hoàng ở một bên liên tục thúc giục. Y Nhu không thể không đi theo anh ra ngoài.

Bọn họ đi về phía Nam, ở trên xe, Y Nhu liền ngủ gục một lát. Nàng hướng chính mình mà ảo não. Cái tật xấu vừa lên xe là đã mê man của nàng quả là luôn hại nàng, bởi vì kết quả là Đường Hoàng luôn tranh thủ hôn nàng một cái để... [Py: ...để đánh thức tỷ ấy dậy=)] Cách gọi dậy của anh thực sáng tạo a~]

Nhìn cung cảnh trước mắt, ánh mắt nàng bắt chợt bùng sáng. Bãi cỏ xanh tươi kéo dài đến tận chân trời, hoang dại mà thực đẹp. Con gió đầu xuân mát mẻ mang đến cho nàng một loại cảm xúc thanh thản mới mẻ, cùng bãi cỏ trước mắt thực khiến nàng say mê.

Nhìn đến dáng bộ sững sờ say mê của nàng Đường Hoàng thực vui vẻ. Mọi sở thích của nàng anh đều rõ như lòng bàn tay. Biết nàng yêu thiên nhiên, chán ghét cuộc sống đô thị ồn ào, xô bồ, đem nàng đến đây quả nhiên là đúng.

Chưa bao giờ lại biết ở Đài Loan lại có một nơi như vậy. Bãi cỏ vừa rộng vừa tươi tốt, lại có cả rừng, không có bất kỳ phòng ốc hay kiến trúc nào làm hỗn loạn cái không gian tự nhiên này, tựa hồ như là có ý bảo trì về hoang sơ, tự nhiên của nơi này vậy.

Lúc bọn họ bước trên thảm cỏ, thi thoảng cũng có mấy chú chim nhỏ hoặc côn trùng bay ngang qua, mỗi lần như vậy nàng lại say mê nhìn theo, đến Đường Hoàng nắm tay nàng lúc nào cũng không biết.

“Đây là đâu vậy?” Nàng nhin không được quay sang nhìn Đường Hoàng hỏi.

“Chốn bồng lai tiên cảnh, trừ em ra anh chưa từng dẫn bất kỳ một ai tới.”

Nàng tròn mắt giả ngu, những lời ngon tiếng ngọt này, nàng nghe nhiều rồi, nhưng lúc này chẳng hiểu sao trong lúc này nàng lại cảm giác tim mình như đang đập loạn nhịp? Nàng thăm mắng bản thân mình thực đơn thuần, nhất định là bị cảnh đẹp làm cho như vậy.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Đến tòa lâu đài của công chúa Bạch Tuyết.”

“Thật sự?” Nàng tròn mắt ngạc nhiên. Nhưng lại thấy Đường Hoàng đột nhiên cười, nàng mới giật mình về sự ngây thơ của bản thân, ngượng ngùng chu miệng không thêm để ý đến anh nữa.

Đường Hoàng dỗ nàng: “Tuy rằng không có nàng Bạch Tuyết nhưng vẫn còn có bạch mã vương tử.”

Một lời nói ra đối lại là cái hừ thiếu thiện chí từ nàng, anh nhướn cao tuần mi hỏi : “ Không tin ? ”

Nói xong lập tức đưa tay chỉ cho nàng xem. Nhìn theo hướng tay anh chỉ, biểu tình lãnh đạm lúc trước của Y Nhu lập tức chuyển hết sang ngạc nhiên.

Một đoàn tuần mã xinh đẹp xuất hiện trên thảm cỏ xanh mượt, nhân nhả gặm cỏ. Nàng không phải là đang nằm mơ chứ ?

Một vị mã phu tiến đến cung kính chào hỏi bọn họ. Đường Hoàng hướng mã phu nói vài câu gì đó sau liền rời đi, mã phu dẫn Y Nhu lại gần phía chú ngựa gần nhất xem.

“ Những chú ngựa này thực đẹp. ” Nàng không khỏi ngạc nhiên mà thốt ra.

Mã phu ở một bên hào hạo giải thích : “ Đây là một giống ngựa tốt, được nuôi thả từ nhỏ, bởi vì cùng người sống lâu nên khi có người tiếp cận cũng sẽ không khiến chúng kinh hãi. ”

“ Có thể sờ sao ? ” Nàng thực chờ mong nhìn mã phu hỏi. [Py : K đc sờ Đường ca cũng đề nó ra cho tỳ sờ a~ Đường ca : Em hiểu anh đấy. Py : Chuyện !!! * hất mặt kiêu ngạo*]

“ Mời ! Con có màu rậm nắng này tên Elise hay Ái Lệ Ti. ”

“ Elise/ Ái Lệ Ti, nhĩ hảo ! ” Nhẹ nhàng vỗ về, vuốt ve chú ngựa đang nhân nhả ăn cỏ trên tay mã phu, lưng ngựa cách nàng gần hai cái đầu, Y Nhu không khỏi buột miệng tán thưởng. “ Nó thực đẹp. ”

“ Còn có con khác đẹp hơn. ”

“ Vậy ư ? Ở đâu vậy ? ”

[Tên tên ten ... Hoàng tử Bạch mã xuất hiện ...]

Lúc này một con tuần mã màu trắng bắt chợt lọt vào trong tầm mắt nàng, Y Nhu thoáng sửng sốt.

Đường Hoàng đang cười một chú ngựa trắng, nhân nhả phi tới. Phong thái vương giả khiến toàn thân anh toát lên khí độ của một nhà quý tộc, tư thế oai hùng mà tuấn lãng, anh tuấn ngồi ngời. Khí độ kia như thể sinh ra đã có thực kinh động đến hồn phách con người ta.

Trong lúc nàng ngẩn ngơ, thất thần, anh đã cười bạch mã lại gần, dưới ánh mặt trời rực rỡ, cả người anh như tỏa ra một vầng hào quang sáng rỡ, trang nghiêm tôn quý như thể một Vương tử thực thụ.

Anh hướng nàng chìa tay ra. “ Đến đây đi, công chúa của anh. ”

“ Vâng. ” Thanh âm của nàng thốt ra nhỏ như muỗi vậy.

Đường Hoàng dễ dàng ôm nàng lên ngựa, động tác phi thường nhanh nhẹn, gọn gàng mà vững chãi. Lên đến lưng ngựa nàng mới phát hiện, so với tưởng tượng của nàng thì con ngựa này còn cao hơn nhiều. Lại không báo động gì trước Đường Hoàng đã thúc ngựa chạy đi, khiến nàng sợ tới mức không nghĩ ngợi nhiều mà ôm chặt lấy anh.

Một tay vững vàng khống chế con ngựa, tay kia kiên định bảo hộ nàng trong ngực mà đi. Loại cảm giác được bảo hộ thể này khiến cảm xúc trong nàng trở nên thực phức tạp. Nàng cũng không rõ loại cảm xúc trong lòng mình lúc này là rung động do khẩn trương hay do anh mà ra nữa.

Nàng rất nhanh thích ứng với lưng ngựa, lúc đầu còn có chút sợ hãi, giờ nàng đã có thể nhân nhả thưởng thức phong cảnh hai bên đường. Nguyên bản vốn chỉ có một cỏ xanh non tươi mát, nhưng sau một quãng đường trên nền cỏ đã điểm thêm một chút màu sắc rực rỡ của các loài hoa. Trong không khí ngập tràn một cỗ hương khí nồng đậm của tự nhiên khiến con người ta cảm thấy khoan khoái.

Chợt nàng trông thấy một ngôi nhà nhỏ trắng muốt như tuyết lọt mái ngói đỏ hồng. Bãi cỏ xanh mượt, những chú bạch mã tuyệt đẹp lại thêm căn nhà này nữa, mọi thứ tưởng chừng như chỉ xuất hiện trên phim ảnh thế nhưng giờ phút này lại hiển lộ rõ ràng trước mắt nàng.

Dừng con ngựa lại, Đường Hoàng nhẹ nhàng ôm nàng xuống ngựa. Tuy rằng nhất quyết không thừa nhận chính mình đối anh động tâm, nhưng là cảnh tượng trước mặt một lần nữa khiến tâm trí nàng lung động.

Nơi này thật sự rất đẹp ! Tựa như hồi còn trung học, có một lần nàng nhìn thấy một tấm ảnh phong cảnh rất đẹp và thơ mộng, nàng còn nói với đồng học là hy vọng mình được sống ở một nơi như thế này, nhưng là loại sự tình này làm sao có thể thực hiện ? Chẳng lẽ là ...

Nàng quay sang nhìn Đường Hoàng, chỉ thấy anh nhìn xa xa, lấy tay huýt một tiếng dài, sau đó cũng quay sang nhìn nàng, cười đến thần bí và nói : “ Hướng em giới thiệu hai cái bằng hữu. ”

Y Nhu mới thực buồn bực nhìn ra xa chợt thấy hai cái bóng đang lao tới.

Là chó, nàng biết vì nàng rất yêu chó. Nhìn hai thân ảnh ấy nàng không khỏi giấu được nụ cười nơi khóe miệng. Nhưng là nàng lập tức nhận ra điểm không đúng ở đây. Hai con chó theo gió mà chạy tới, chẳng những khí thế rào rạt, mà thân mình càng tới gần càng thêm to lớn. Không, căn bản là lớn đến khoa trương !

“Nha !” Nàng sợ tới mức lập tức trốn ra sau lưng Đường Hoàng. Hai chú chó to lớn như đập núi rẽ biển mà hướng họ bỏ nhào tới, đem hai người ngã nhào xuống trên mặt cỏ. Đường Hoàng ôm lấy nàng nằm trên cỏ. Căn bản nàng nghĩ chắc mình chết rồi nên sợ đến hai mắt nhắm tịt lại, đến khi nghe thấy tiếng cười của Đường Hoàng, nàng mới tò mò vùng trộm hé mắt, nhìn. Hai cái đôi mắt to lớn chăm chú nhìn nàng, đôi lông dài ở trước mắt nàng lay động. Y Nhu một lần nữa vòng tay ôm chặt lấy Đường Hoàng, một lần nữa rúc sâu vào trong vòm ngực an toàn, vững chãi của anh. Nàng đời này chưa từng thấy qua những chú chó lớn đến vậy !

Đường Hoàng ôm lấy tiểu thê thể từ bị dọa đến sợ hãi vào lòng, ôn nhu trấn an: “Đó là Angel cùng Robin, chúng rất hiền lành, em đừng sợ. ”

“Nhưng mà chúng mới đẻ lên em ... ”

“Chúng nó là tò mò nên mới vậy, lần đầu mới có khách đến chơi chúng hưng phấn là phải, em làm quen với chúng đi ! ”

Nhìn hai vật lớn một trước một sau, nàng quả thực sợ đến không dám vươn tay ra, vẫn là chỉ cố gắng bám chặt lấy vạt áo Đường Hoàng mà lắc đầu, hai mắt thì chăm chăm nhìn theo nhất cử nhất động của hai cái đại cầu.

Đường Hoàng nhìn không được mà cuống tiểu, thâm trầm đỡ lấy nàng mà thở dài : “Vật nhỏ đáng thương, có anh ở đây, đừng sợ ! ”

Anh đem nàng ôm lấy rồi hướng gian phòng nhỏ đi tới, Robin cùng Angel cũng lặng lẽ theo sau. Trong phòng bài trí rất giản dị nhưng trang trọng, gần gũi với thiên nhiên khiến người xem không khỏi một phen kinh hi.

“Phải không ? ” Nàng nuốt nuốt nước miếng.

“Nếu em vuốt ve chúng, chúng sẽ rất vui vẻ. ”

“Nhưng là em tổng cảm thấy chúng sẽ đem tay mình như cái Hamburger mà ăn mất. ”

Đường Hoàng nghe nàng nói vậy cũng không nhìn được mà cười lớn. “Em thực sự rất đáng yêu ! ”

Nụ cười thoải mái đầy sáng khoái không hề mang một cổ bức bách khiến người ta thoải mái, trong tiếng cười còn hàm chứa một chút ôn nhu cùng nuông chiều. Nàng nghĩ nếu bản thân không chú ý, không biết lúc nào tuyến phòng ngự trong trái tim sẽ bị anh công phá mất. Đây nhất định là thủ đoạn của anh ta, nàng nhất định phải cẩn thận.

-...-...-...-

Bọn họ ở trong phòng nhỏ dùng cơm. Y Nhu cũng dần dần có thể thích ứng được với sự nhiệt tình của Angel và Robin. Hai chú chó được nàng vuốt ve tán thưởng, ngoan ngoãn ghé sát đầu vào lòng nàng làm nũng. Nhìn bọn chúng thân thể to lớn nhưng tính cách thì thực sự bướng bỉnh, đáng yêu. Robin gối đầu lên đùi nàng, hai mắt nhìn chuyên chú vào mắt nàng, biểu tình thập phần thú vị cùng buồn cười. Nàng nhìn không được mà bắt đầu cười đùa vui vẻ chơi với bọn chúng.

Đồ ăn đã ngoại thoát nhìn thì chỉ là Sandwich bình thường nhưng hương vị lại phi thường ngon lành. Có lẽ là do lâu ngày mới vui vẻ như vậy, cảnh thiên nhiên tươi đẹp cùng đám động vật dễ thương đã ảnh hưởng đến khẩu vị của nàng đi !

Đường Hoàng đưa cho nàng một phần Sandwich, Y Nhu cầm lấy, vừa ăn vừa nhìn hai cái đại cầu nô đùa.

“Mặt của em dính đồ ăn kìa. ” Anh nhẹ nhàng nhắc nhở nàng.

“Vậy ư ? ” Nàng đưa tay lên quẹt quẹt má phải.

“Không phải, bên này cơ, ngốc ạ ! ” Anh dùng ngón trỏ lau đi miếng thức ăn trên má nàng, sau liền liếm nhập trong miệng. Cử chỉ lơ đãng như vậy khiến nàng đột nhiên cảm thấy không biết nên phải xử sự thế nào cho phải.

“Di. Hình như phần Sandwich của em to hơn. ”

“Có sao ? Di, thật sự nha. ” Đây là loại nàng thích ăn nhất.

“Cho anh. ”

“Hào. ”

Đến lúc nàng ý thức được mình không nên như vậy, Đường Hoàng đã một ngum cắn xuống, sau liền thốt ra một tiếng thở dài đầy thỏa mãn : “Ngon quá ! ” Trông anh vui vẻ chẳng khác nào một cái tiểu hài tử cả.

Đây rốt cuộc là cái dạng không khí gì a ? Không nên như vậy.

Y Nhu yên lặng ăn , trông bọn họ lúc này như một cặp vợ chồng bình thường, vô ưu vô lo bình thản mà sống, không màng thế sự, không tranh đoạt với bất kỳ ai. Đây – Không phải là chuyện nàng luôn mong ước và hy vọng sao ?

Lắc lắc đầu, nàng thế nhưng đã thiếu chút lạc trong cạm bẫy ôn nhu của anh ta. Nàng trăm ngàn lần tự nhủ không được để bị lừa, tất cả – nhất định đều là thủ đoạn của Đường Hoàng.

Ăn uống xong xuôi, Đường Hoàng thoải mái đuổi người nằm xuống mặt cỏ, bên cạnh nàng, nhắm mắt lại tính ngủ trưa.

Người này cũng thực hưởng thụ nha ! Nàng hừ lạnh, không thèm nhìn đến anh mà quay mặt nhìn sang chỗ khác. Nhưng chỉ chốc lát sau, lại nhin không được mà lên quay đầu lại chăm chú nhìn anh.

Kỳ thực khuôn mặt lúc ngủ của anh đẹp lắm. Đôi hàng mi thế nhưng rất dài, cái mũi thẳng tắp, đôi môi tuyệt đẹp, kẻ cong lên đầy tự tin. Không thể phủ nhận, anh có thừa điều kiện khiến người khác phải yêu thích cùng ngưỡng mộ. Nếu không phải anh dùng thủ đoạn đoạt lấy nàng, không chừng nàng sẽ thật sự yêu nam nhân này.

Đường Hoàng bỗng dung mở mắt nhìn nàng, trong đôi mắt ngập tràn ý cười vui vẻ, ấm áp khiến đôi gò má nàng bất chợt ửng đỏ như ráng chiều, trong lòng thầm tự hỏi, mình đang làm cái gì.

Theo cái nhìn triu mến của anh, nàng chật vật muốn trốn chạy, Đường Hoàng rất nhanh tay bắt lấy tay nàng hướng mình kéo xuống. “Em cũng nằm xuống đi, đừng cô phụ khung cảnh tự nhiên tươi đẹp thế này.”

Nàng bị cánh tay anh gắt gao ôm vào trong lồng ngực, cũng chẳng chống cự nữa, thân nhiên đem cánh tay anh làm gối, nhắm mắt hưởng thụ. Mùi cỏ thơm thoang thoảng trong không khí, những tia nắng đầu xuân ấm áp nhẹ nhàng bao phủ lên thân hình đôi vợ chồng nhỏ. Bọn họ cứ nằm như vậy, không tranh chấp, chỉ yên lặng hưởng thụ mà quên mất cả thời gian đang âm thầm trôi.

“Thích sống những ngày như vậy sao ?” Anh khinh nhu hỏi.

Nàng trăm mặc trong chốc lát, sau đó chậm rãi trả lời: “Cùng thế sự vô tranh, bình thản sống qua ngày là giấc mộng cả đời của mỗi người.”

“Này không phải là giấc mộng. Chúng ta có thể cùng nhau thực hiện.”

“Hiện tại không phải là như vậy sao ?”

“Không, anh muốn em chân chính mà hưởng thụ, chứ không phải đối phó.”

“Đây không phải là ứng phó, chỉ là nhận mệnh mà thôi.”

“Anh không cần em phải nhận mệnh, mà là sự nguyện ý từ đáy lòng. Anh phải làm gì em mới có thể tiếp nhận tình cảm của anh ?”

Nàng cười đáp: “Tiếp nhận tình cảm của anh ? Đây không phải là chuyện muốn là có thể tiếp nhận.”

“Nếu như anh là thực lòng ?”

Nàng trong lòng chợt run rẩy. Đây là ám chỉ điều gì ? Thực là như anh nói sao ?

Nàng không nói gì, hai người, hai tâm sự bình thản trở về.

...-...-...-

Cũng từ đó quan hệ giữa hai người có bước chuyển biến lớn.

Y Nhu ngày càng chán ghét bản thân mình. Nàng bắt đầu đề ý mọi chuyện có liên quan đến Đường Hoàng. Cùng với, điều nàng thực sự sợ hãi nhất là, cơ thể nàng bắt đầu đối với những cử chỉ thân mật của anh mà có phản ứng. Cho dù có cố buộc mình phải xem nhẹ chuyện hai người thân mật lúc cùng giường, nhưng sự đụng chạm của Đường Hoàng dần dần chạm đến từng tác sợ dây cảm xúc của nàng. Cũng có đôi khi nàng bất giác lạc trong vòm ngực ấm áp, ôn nhu của anh.

Trong quá khứ, mỗi khi nàng dùng những lời nói lạnh nhạt đối phó anh, Đường Hoàng nhất định sẽ tức giận, từ đó hai người xảy ra tranh chấp, cãi vã. Nhưng là dần dần anh cũng không so đo cùng nàng. Đêm đến ôn nhu cùng tình ý của anh cùng phối hợp lại mà tiến công, mượn cơ trả thù sự lãnh đạm ban ngày của nàng mà khơi mào nhiệt tình trong nàng.

Nàng bắt đầu lo lắng, cùng sợ hãi. Lạc trong sự ôn nhu lâu ngày như vậy, nàng nhất định sẽ quên đi nguyên do ban đầu nàng chấp nhận gả cho anh. Nếu nàng yêu anh, nàng sẽ phản bội lại hận ý trong lòng bấy lâu nay. Nàng không thể tha thứ được cho mình nên càng cố ép buộc bản thân tỏ ra lãnh đạm đến cực điểm. Nhưng Đường Hoàng lại không cho tuyến phòng ngự trong lòng nàng cơ hội, anh thường thừa dịp nàng lơ lửng đánh lén lòng của nàng, chọc nàng một lần lại một lần luân hãm trong ôn nhu cùng ấm áp của anh.

Càng ngày nàng càng hiểu rõ lòng anh, biết anh muốn trộm tâm ý của nàng, chính là trong lòng đã có điểm dao động. Có đôi khi nàng vụng trộm chìm đắm trong ôn nhu mà anh mang đến, tuy là mặt ngoài biểu lộ như không thêm đề ý đến anh.

Ở trước nàng, anh liền hoàn toàn buông lỏng bản thân, bộc lộ ra hài hước cùng đa tình ẩn sâu bên trong. Ôn nhu, quan tâm của anh luôn một lần lại một lần dễ dàng hóa giải tranh chấp giữa hai người, làm cho nàng không thể nào mượn cớ mà tức giận cho được. Nàng thực sự bị anh mê hoặc rồi. Mọi chuyện không nên tiến triển thành ra như vậy.

“Ta muốn ra ngoài.” Nàng hướng lái xe ra lệnh.

“Nhưng là... tiên sinh sẽ sớm trở về.” Mọi gia nhân trong nhà đều biết, lúc ông chủ đi làm về, chuyện đầu tiên mà ngài mong muốn luôn là được nhìn thấy phu nhân, lúc này mà ra ngoài, quả thực không phải là thời điểm thích hợp.

Mọi người đối với Đường Hoàng luôn luôn kính sợ, đã sớm tách ra, bất quá nàng không nghĩ sẽ chờ ở nhà bởi vậy liền sửa lại lời nói “Trước khi lão công ta về ta muốn mua một cái gì đó coi như là lễ vật tặng anh ấy, cũng không mất quá nhiều thời gian đâu.” Nàng vô hại, ngây thơ cười hướng lái xe nói.

“Nhưng là Đường tiên sinh có bận rộn qua, bọn bắt cóc hôm nọ còn chưa bắt được, vì an toàn của phu nhân, tốt nhất là...”

Lại nữa, nàng thực sự là muốn đi hết cả đầu đây. Chẳng lẽ nếu một ngày còn chưa bắt được bọn cướp, nàng nhất định không được rời nhà hay sao?

Trên mặt nàng hiển lộ rõ ràng sự không vui, điều này khiến lái xe vô cùng khiếp đảm, lúc này Tiểu Diệp thực “vô tình” xuất hiện.

“Để tôi bồi phu nhân cùng đi, như vậy tiên sinh cũng sẽ yên tâm hơn, vậy được chứ?”

“Nếu có cô cùng đi, liền không có vấn đề gì!”

Vì thế mà lái xe đưa các nàng tới khu phố trung tâm. Đến nơi hai người vừa tản bộ vừa trò chuyện chẳng mấy chốc đã đến khu mua sắm.

“Tiểu Diệp, cảm ơn bạn đã theo giúp mình, may mắn có bạn làm bạn nếu không ở trong cái lồng giam kia chắc mình buồn chết được.”

“Đừng nói như vậy, người phải thấy thoải mái cùng vui vẻ phải là mình mới đúng! Mà bạn muốn mua tặng Đường tiên sinh cái gì?”

Mua này nọ chỉ là cái có, nàng mới không vì cái đáng ghét kia mà mua cái gì nha!

Nhằm chán đạo bên khu chuyên bán quần áo nam, nàng đột nhiên chú ý tới một kiện tây trang phi thường cao quý. Không biết thế nào nhưng nàng thầm nghĩ, bộ quần áo kia nếu được mặc trên người Đường Hoàng so với manocanh kia dĩ nhiên là anh tuấn gấp trăm lần.

“Kiện tây trang này tuyệt quá, cứ như là chuyên vì Đường tiên sinh mà làm ra.”

“Tuyệt không thích hợp.” Nàng nhanh chóng chuyển tầm mắt sang hướng khác, không muốn thừa nhận cái ý tưởng này.

Đạo đến quầy vật phẩm trang sức nam, kẹp caravat, thắt lưng da... đều thiết kế tương đối tinh xảo, nhìn thế nào nàng cũng tổng cảm thấy đều rất hợp với Đường Hoàng.

Kết quả là không hiểu sao nàng lại chọn mua một cái kẹp caravat bạc, đường nét trạm trổ tuy đơn giản nhưng không kém phần tinh xảo cùng cao quý, tựa khí chất của anh vô cùng giống nhau.

“Rất đẹp nha! Đường tiên sinh nhất định sẽ thích đến không thể buông tay” Tiểu Diệp ở bên cạnh ca ngợi.

“Không phải là mua cho anh ta.” Nàng thực sự hối hận a ~ Không có chuyện gì lại đi mua loại nàu loại nọ. Đều do vị tiểu thư tiếp thị kia miệng lưỡi khéo léo khiến nàng không cẩn thận mua hạ cái kẹp này.

“Không phải mua tặng lão bản, vậy là mua cho ai?”

Nàng nghĩ không ra lý do. Tiểu Diệp không hiểu sự tình giữa nàng và Đường Hoàng nên dù có nói gì cũng vô dụng.

Trong lòng hảo hảo lo lắng, nàng đứng lên nói: “Mình đi toilet chút.” Nàng muốn rửa mặt cho thanh tỉnh chút ít.

Ngau lúc chuẩn bị bước vào toilet, có người từ đằng sau chạy lại nắm lấy cánh tay nàng. Nàng sững sờ ngẩng đầu nhìn người nọ. Không ai khác, đó chính là Lâm Vũ Phàm.

“Rất cuộc cũng nhìn thấy em!” Anh mang theo nụ cười tuần lãng, đột ngột xuất hiện trước mắt nàng.

“Thực khéo, không nghĩ hôm nay đến nơi này lại gặp được anh. Hôm nay anh không phải đi làm sao?”

“Ta là vì em nên mới tới nơi này.”

“Vì tôi?” Nàng không rõ lắm câu nói của Vũ Phàm, tâm không tự giác mà nảy mạnh một cái, lời nói này, có hay không còn bao hàm một ý nghĩa khác?

“Ta từng nói qua, ta lần này là vì Đường Hoàng mà quay trở về Đài Loan.”

Nàng quên mất, Vũ Phàm cũng là người bị Đường Hoàng hại. “Ý anh là...”

“Ba năm trước hấn cướp hết của ta hết thấy mọi thứ, hiện tại ta trở về là để cướp lại tất cả, trong đó bao gồm cả em.”

Lời nói của anh khiến tim nàng đập thình thịch, anh rốt cuộc là đang nói cái gì ?

“Tôi không hiểu ý tứ của anh.” Đột nhiên được tỏ lộ khiến nàng cảm thấy vô cùng khó xử.

“Em biết. Hấn em vẫn còn nhớ chủ tịch Nhật Dương xí nghiệp ? Ông ấy chính là đối tác của ta.”

“Nguyên lai anh cũng là ...” Nàng chợt bừng tỉnh đại ngộ.

“Đúng vậy. Ta cũng đã gia nhập vào kế hoạch hủy hoại Đường Hoàng. Ta biết em gả cho Đường Hoàng cũng vì bất đắc dĩ. Hôm nay tới đây là muốn nói cho em, tôi sẽ ở trong tối cố gắng giúp đỡ em, tất cả là vì tương lai của tất cả chúng ta.”

“Vũ Phàm ...” Việc này tới thực đột nhiên nàng còn chưa có chuẩn bị tâm lý, khiến tim cứ đập thình thịch.

“Thời gian cấp bách, ta không thể ở đây lâu hơn được. Trước em hãy cầm tạm lấy cái này.” Anh giao cho nàng một cái gói nhỏ. “Bên trong là những thứ cần thiết để em có thể dễ dàng trốn cơ mật. Nhớ kỹ, đem những thứ này cất giữ thật kín đáo, trăm phương ngàn kế chớ để người khác thấy được, ta sẽ liên lạc với em sau.”

Y Nhu đem bọc này nọ cất vào trong túi xách, hành động của nàng có chút khẩn trương. Còn muốn biết chi tiết kế hoạch của họ, không nghĩ Tiểu Diệp lại bất thành linh xuất hiện ở phía sau nàng.

“Y Nhu, bạn gặp được bằng hữu à ?” Tiểu Diệp đi tới kéo kéo tay nàng hỏi.

“À, đây là bạn đồng học thời trung học với mình.” Nàng vội vàng giải thích.

“Nhĩ hảo, ta cùng Y Nhu nhiều năm không gặp, không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp nhau như thế này.”

“Đúng vậy.” Y Nhu cố tình cười phụ họa.

Vũ Phàm nhìn xuống đồng hồ đeo tay nói : “Ta hôm nay còn có hẹn với khách hàng, không quấy rầy hai người tiếp tục dạo phố nữa, cáo từ.” Nhả nhận điểm điểm cái đầu chào từ biệt, sau liền ung dung rời đi.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Y Nhu một tay kéo Tiểu Diệp, một tay nắm chặt lấy túi xách, cũng không biết tại sao lại có chút lo lắng trong lòng. Những lời vừa rồi của Vũ Phàm khiến nàng thực hết sức quan tâm.

Khi hai người trở lại Đường Trạch, Đường Hoàng cũng đã trở về được một lúc, đang cùng Thạch Đồng ngồi ở phòng khách nói chuyện. Nhìn thấy nàng đi tới, trên mặt anh liền lộ ra một nét tươi cười gọi cảm.

“Nghe gia nhân nói, em đi dạo phố mua sắm này nọ ?”

“Nàng lập tức nhớ đến cái chuyện khiến nàng thực hối hận lúc trước, không kịp đem hộp đựng chiếc kẹp caravat giấu hẩn đi, nàng hiện không biết nên cất chỗ nào cho phải.

Tiểu Diệp chưa gì đã nhanh nhẩu hướng lão bản nhà mình báo cáo việc phu nhân mới mua một cái lễ vật, cố ý xem nhẹ hành động níu kéo góc áo vì xấu hổ của cô gái bên cạnh.

“Nga ! Là muốn tặng ai vậy ?”

Tiểu Diệp còn chưa kịp nhanh nhẩu báo cáo, Y Nhu đã kích động giành lời trước, dưới tình thế cấp bách, nàng thốt ra : “Thạch Đồng, này là lễ vật ta muốn tặng cho Thạch Đồng.” Nàng vừa nói vừa vội vã nâng chiếc hộp đến trước mặt Thạch Đồng.

Trong phút chốc, cả bốn người ở tại hiện trường đều chết sững tại chỗ, mà mỗi người lại mang trên mặt một loại biểu tình khác nhau. Thạch Đồng là vẻ mặt ngoài ý muốn, Tiểu Diệp là dở khóc dở cười, Đường Hoàng thì lại giận tím mặt lại, còn Y Nhu thì chung quy liếc chết nhìn chăm chăm vào Thạch Đồng.

Mặc kệ bọn họ có nghĩ cái gì, có đánh chết nàng cũng không thừa nhận cái kẹp caravat kia nàng mua là để tặng Đường Hoàng.

Tạm thời nghỉ học khiến Y Nhu nhàn rỗi đến không có chuyện gì để làm. Những phu nhân bình thường lúc nhàn rỗi nếu không phải thích tiêu xài phóng túng, coi tiền như rác mà phung phí, thì cũng suốt ngày đến những thẩm mỹ viện, spa bảo dưỡng nhan sắc, hưởng thụ khoái hoạt do đồng tiền đem đến nhưng Y Nhu thì không. Nàng tuyệt không muốn đụng đến một xu nào của Đường Hoàng nên suốt ngày chỉ loanh quanh trong nhà hoặc đến phòng đọc tìm sách. Ít ra thời gian này nàng cũng có thể được thanh tĩnh chút ít.

Chán ghét nhất đối với nàng chính là Chủ Nhật, bởi lẽ hôm ý Đường Hoàng không phải đến công ty. Những lúc như vậy nàng sẽ tìm mọi cách để ứng phó.

Hôm nay lại là một ngày Chủ Nhật, nàng cố ý làm như bận đọc sách, không rảnh mà khi Đường Hoàng tìm được nàng, anh hứng thú đánh giá trên dưới bộ dáng chăm chú của nàng. Nàng lúc này chăm chú đến mức chỉ thiếu cái biển treo trên mặt ghi rõ “Đang rất bận rộn, cảm quấy rầy” nữa thôi. Bất quá

cái chiều này đối với anh cũng vô ích thôi.

“Không chán hay sao ? ” Từ phía sau ôm lấy nàng nhẹ nhàng hỏi.

“Sẽ không. ”

“Đi dạo phố, thăm mỹ viện, đến câu lạc bộ em đều không có hứng thú, mà chỉ luôn đọc sách, như vậy đối thân mình sẽ không tốt. ” Trong giọng nói ngập tràn sự thất vọng.

“Không đâu, đọc sách rất tốt cho sức khỏe và tinh thần, từ trong sách có thể lĩnh hội được nhiều tri thức. ” Nàng hiện tại vẫn luôn tùy lúc kháng nghị sự bá đạo cùng độc tài của anh. Nhất định là gia nhân trong nhà đã báo cáo hết hành động của nàng cho anh ta, nếu không sao anh ta biết được lúc nào mình nghỉ ngơi, lúc nào thì đọc sách. Thật đáng giận! Nàng như thế này khác nào một tù nhân a ~

“Cũng có thể, nhưng là em đã đọc sách cả một tuần rồi, cũng nên thay đổi hoạt động một chút. Đi thôi ! ” Anh đoạt lấy quyển sách trong tay nàng vứt sang một bên, nắm tay nàng kéo đi.

“Đi đâu vậy ? ” Tên gia hỏa này lại giờ chứng rồi.

Anh cười đến quý dị, thông thả nói : “Đi bơi. ”

Những kẻ có tiền thì thường thích xây một cái bể bơi trong nhà để tiện cho thư giãn, giải trí. Đường Hoàng tự nhiên cũng chẳng để tâm ý kiến của nàng, một đường kéo nàng thẳng đến hồ bơi, nàng chỉ có thể tâm không cam lòng không nguyện mà đi theo anh.

Chủ nhân đã muốn đi bơi, gia nhân liền lập tức tản ra chuẩn bị. Chỉ chốc lát sau áo tắm cùng một số đồ vật gì đó liền ở ngay trước mắt Y Nhu.

“Tôi phải mặc cái áo tắm đó ? ” Nàng ngốc lăng đứng trong phòng thay đồ nhìn cái áo bơi trên tay, trong bụng thầm tính toán độ thiếu vải của chiếc áo tắm đó.

“Đúng vậy, thưa phu nhân. Đây là một áo tắm mới nhất, đang rất thịnh hành ở Paris, phu nhân mặc vào sẽ rất đẹp. ”

“Không còn bộ nào khác ? ”

“Dạ, không có. ”

Y Nhu một phen choáng váng. Đùa hay sao ? Mặc bộ đồ thiếu vải này vào, chẳng phải cái gì cần lộ đều lộ hết sao ? Đường Hoàng nhất định là cố ý ! Nàng có chết cũng không chịu mặc cái mảnh vải bé xíu này.

“Đi nói với anh ta , ta đau đầu, trước phải đi nghỉ ngơi đã. ”

“Nhưng là ... ” Nhìn không thôi cũng biết nàng giả vờ mệt, hầu gái khó xử nói : “Tiên sinh sẽ không tin đâu ạ. ”

“Ta mặc kệ, ta tuyệt sẽ không xuống nước. ”

“Tại sao lại không xuống nước ? ” Chẳng biết từ khi nào Đường Hoàng đã đứng lù lù ở trước cửa phòng, mỉm cười hướng nàng đi tới.

Y Nhu cảnh giác, chăm chăm nhìn anh.

“Sao vẫn chưa thay quần áo ? ”

“Em ... Em ... đau đầu ... muốn nghỉ ngơi. ” Nàng khẽ day day thái dương, làm bộ mệt mỏi.

“Phải không ? ” Nụ cười của anh càng thêm phần quý dị, khiến người ta khiếp đảm. “Nếu em đã cảm thấy không thoải mái, vậy chúng ta trở về phòng ‘ làm chuyện khác ’ được không ? ”

Lời nói này muốn ái muội bao nhiêu liền có bấy nhiêu, thực sự đem nàng dọa đến sợ hãi, vội vàng nói : “Quên đi, xem ra vẫn nên đi bơi thôi. Anh ra ngoài đi để em thay đồ. ”

“Anh chờ em bên ngoài. ” Anh mỉm cười, nói.

Vạn bất đắc dĩ nàng đành chọn bộ nhiều vải nhất trong số những bộ đồ trước mắt, bất quá vẫn lộ ra không ít những đường cong mê người. Sau khi mặc vào kiện áo tắm hai mảnh màu phấn hồng, nàng quấn mình rong một chiếc khăn tắm lớn ngượng ngùng đi ra.

Một khối thân thể khỏe mạnh, nam tính đang ở trong nước tự do bơi lội. Thì ra anh ta cũng là cao thủ trong lĩnh vực này.

Y Nhu do dự đứng bên cạnh bể bơi, Đường Hoàng rất nhanh nhìn đến nàng.

Anh túm lấy thành bể , leo lên, rời khỏi mặt nước.

Đây là lần đầu nàng nhìn thấy anh ở trần nửa người như vậy. Không thể phủ nhận một điều, anh ta chăm lo bảo dưỡng cơ thể rất tốt, vùng bụng sáu múi với những cơ bắp rắn chắc lộ bên dưới những giọt nước thập phần nam tính và mạnh mẽ, cùng với thái độ tự tin trên gương mặt, trông anh lúc này quả thực vô cùng mê hoặc, quyến rũ.

Ngượng ngùng tránh phải nhìn lâu hơn vào cơ thể đối phương, nàng thực không quen đối mặt với anh ta những lúc như thế này.

Đang băn khoăn không biết phải làm gì, nàng không lưu ý mà kinh hô một tiếng “Nha !”

Khăn tắm đột nhiên bị mở ra, thân thể cũng bị anh đột ngột ôm vào trong ngực.

“Thả em xuống.” Nàng kháng nghị, da thịt kề cận thân mật thế này khiến tâm can nàng rối bời.

“Em thật đẹp.” Thương thức làn da tuyết trắng, ửng ửng hồng lộ ra bên dưới chiếc khăn tắm, anh nhin không được buột miệng tán thưởng.

“Mau buông em xuống.”

“Ồ trong này sao ? Em chắc chắn chứ ?”

“Đương nhiên a! Mau buông em ra.” Chẳng biết tự lúc nào họ đã ở trong nước, nàng sợ tới mức ôm chặt lấy anh. [Py: tỷ ngắm body anh ấy đến hồn phi phách tán thế kia làm rỳ biết anh ấy cho xuống nước từ bao giờ =3=]

“Ôm chặt như vậy, bảo anh làm thế nào buông ?”

“Đợi chút ...” Chú vịt cạn Y Nhu sợ bị chìm xuống, bất tri bất giác ôm thật chặt lấy anh.

Đường Hoàng thoáng buông tay, nàng liền lập tức ôm anh chặt hơn nữa. Nguyên lai chỉ có làm như vậy nàng mới không bài xích gì mà để anh ôm.

Anh vui mừng vì sự ỷ lại kia của nàng, niềm vui cùng sự luyến tiếc, không bao giờ muốn buông người trong lòng ra.

“Em ... Em muốn đi lên ...”

“Không được.” Không nhân cơ hội này ôm lấy nàng, còn định để đến cơ hội nào nữa cơ chứ ?

Y Nhu mím mím môi, khuôn mặt lộ rõ vẻ ủy khuất, chăm chăm nhìn Đường Hoàng.

Anh trầm tĩnh trấn an nàng: “Ôm chặt lấy anh thì sẽ không sao hết.”

Biết rõ ý định của anh, nàng mà ngoan cố chống đối, cái mạng nhỏ của nàng không biết sẽ bị đùa giỡn như thế nào nữa.

Gặp phải loại tình huống này, nàng không thể không ôm anh ta. Mà thân thể hai người kề cận như vậy, cho dù nàng có nỗ lực làm mát lạnh với anh cũng không giấu được hai gò má đã sớm ửng hồng.

Anh thuận thế ôm chặt lấy cơ thể mảnh mai của nàng, đương nhiên là quang minh chính đại ăn đậu hũ của nàng, khinh mút vành tai cùng cằm cổ trắng nõn của nàng.

Y Nhu không thể kháng cự anh như lúc bình thường, nước ở xung quanh khiến nàng bị phân tâm, nếu lúc này mà gãy dựa kịch liệt, đảm bảo nàng sẽ chìm ngấm trong cái hồ bơi này mất. Nghĩ vậy, nàng đành phải để anh tùy tiện hôn môi cùng ôm ấp mà không thể làm gì.

Từ hôm đó trở đi, Đường Hoàng yêu bơi lội đến chết đi được, còn nàng, nàng lại hận nó thấu xương. [Cái tình tiết này giống với tình cảnh của anh Tiêu Nại và chị Bối Bối a ~]

...-...-...-...-...

“Tiểu Diệp, sao bạn lại ở chỗ này ?” Tiểu Diệp xuất hiện ở Đường Trạch, trước mặt nàng trong bộ quần áo lao động khiến nàng kinh ngạc không thôi.

“Từ hôm nay trở đi, mình chính thức đến đây làm người giúp việc. Thịnh phu nhân chỉ giáo nhiều.” Tiểu Diệp mỉm cười, nháy nháy mắt về phía nàng.

Nguyên lai Đường Hoàng sợ nàng tịch tịch nên đã chuyển công tác của Tiểu Diệp, cho cô ấy đến Đường Trạch làm nữ giúp việc tiện bầu bạn với nàng. Có Tiểu Diệp ở bên bầu bạn khiến cho nàng cực kỳ cao hứng. Lôi kéo Tiểu Diệp đến hậu đình ngồi xuống, nàng ân cần hỏi thăm cô bạn lâu ngày không gặp. Tiểu Diệp chính là ân nhân cứu mạng của nàng ! Hiện cô ấy lại cùng bầu bạn với nàng, điều này làm cho tâm tình Y Nhu tốt lên không ít.

“Bạn đến đây làm, điều này khiến mình thực cao hứng nha !”

“Mình cũng vậy. Lúc trước nghe được tin bạn gả cho chủ tịch, thật sự làm mình cảm thấy kinh ngạc cùng hoảng sợ. Nguyên lai vị hôn thê của chủ tịch lại là bạn, thực là ngoài ý nghĩ của mình. Chuyện cứ như đùa ấy, phu nhân của chủ tịch cư nhiên lại làm nữ lao công ở công ty. May mà mình không có đắc tội qua với bạn, hiện tại mới có thể thăng quan phát tài như vậy. Ngược lại Chu mẹ kia, vừa mới nghe đến bạn là vị hôn thê của chủ tịch, biểu tình cùng với lúc bị phán tử hình giống hệt nhau, nghĩ đến lại thấy thực buồn cười.”

“Thực xin lỗi, không phải mình cố ý lừa gạt bạn ... Chuyện này nói ra dài lắm ...”

“Mình không có trách bạn nha, ngược lại mình thấy cao hứng còn chưa kịp ý chứ ! Chủ tịch là người tốt, bạn gả cho chủ tịch là chuyện tốt.”

Lúc này bốn bề vắng lặng, Y Nhu nhìn không được bền tâm sự với Tiểu Diệp : “ Mọi người đều chỉ nhìn thấy vẻ ngoài của anh ta mà thôi ... Kỳ thực anh ta là một nam nhân bá đạo, cực kỳ ngang ngược không phân rõ phải trái, lãnh huyết ma mãnh !!! ”

“Di ? Sao có thể ? ”

“Là thật, chỉ là mọi người không biết được sự thật này mà thôi ”

“Bạn có vẻ chán ghét chủ tịch ? ”

“Đương nhiên.”

“Kỳ quái nha ! Nam nhân như lão bản hửn là đối tượng trong mộng của nhiều nữ nhân chứ ? Vừa anh tuấn vừa tài giỏi, giàu có. Ta thấy lão bản đối bạn cũng thực quan tâm, vì sao bạn lại chán ghét chủ tịch như vậy ? ”

“Bởi vì anh ta là người lãnh huyết vô tình, chẳng bao giờ nghĩ đến suy nghĩ, cảm nhận của người khác.”

“Phải vậy không ? Nhưng là mình thấy chủ tịch rất dễ ý bạn nha ! Nếu không giờ phút này ta sao lại có thể ngồi đây với nhau.”

“Đó là do anh ta có mục đích khác. Anh là là cái nguy quân tử không hơn không kém.”

“Vậy tại sao bạn lại còn gả cho anh ta ? ”

“Mình ... mình có chuyện khổ tâm.”

Tiểu Diệp cảm tay nâng an ủi : “Mình nghĩ bạn có sự hiểu lầm sâu sắc với lão bản. Ở trong công ty, mọi người đều thực khâm phục cùng ngưỡng mộ lão bản. Anh ấy luôn coi mọi người như người một nhà, không bao giờ bạc đãi bất kỳ một ai. Trong công ty có rất nhiều nữ nhân có tình ý với lão bản nhưng bạn là người duy nhất lão bản muốn kết hôn, mình nghĩ lão bản hửn là rất yêu bạn.”

“Không phải, kỳ thực bạn không hiểu đầu Tiểu Diệp ! Đường Hoàng, anh ta là cái ...”

“Hình như lão bản đã trở về.” Từ tiền viện truyền đến thanh âm của Đường Hoàng.

“Mình phải làm việc đây, cũng không thể để mới ngày đầu tiên đi làm đã bị khai trừ.”

“Tiểu Diệp, bạn đừng đi.” Nàng biết Đường Hoàng rất nhanh sẽ tìm đến nàng mà nàng chỉ hy vọng mượn cơ hội nói chuyện với bạn mà tránh né, liền níu kéo Tiểu Diệp.

“Yên tâm, còn nhiều thời gian mà. Mình không muốn làm cái bóng đèn a ~”

“Không sao mà, mình sẽ không để ý đâu.”

“Nhưng là có người để ý nha ! Vừa nói thì đã có người đến kia.”

Tiểu Diệp vừa dứt lời, Đường Hoàng đã hướng phía hai người đi đến, Tiểu Diệp hướng anh cúi chào một tiếng, sau đó thức thời trở lại đúng cương vị công tác.

Đường Hoàng nhìn đến Y Nhu, nói : “Lão bà, anh đã về !” Hôm nay trông anh thoạt nhìn có vẻ rất cao hứng.

Y Nhu chẳng biết đối phó thế nào đành cố thân nhiên cười. Đã nhiều ngày như vậy, mới thấy anh ta được một hôm về sớm như hôm nay, chẳng biết anh ta lại có cái chủ ý chết bầm nào nữa ?

Không phải lại chuyện bôi lợi đó chứ ? Lần này có đánh chết, nàng cũng tuyệt không bôi với anh ta. Một tuần nay dùng Nguyệt sự hảo hảo tránh được một phen, tuy rằng nàng tổng cảm thấy bôi lợi cũng rất thú vị, nhưng là nếu không có anh ta ở đây.

“Ăn cơm xong, anh đưa em ra ngoài ngao du.”

“Àn ... Kỳ thực ở nhà rất tốt.” Nàng thực lo lắng tới cái chủ ý đặc biệt bất ngờ này.

“Phải ra ngoài một chút, đối với sức khỏe của em mới thực có lợi. Chốc nữa đưa em đến một nơi, đảm bảo em sẽ thích.”

Dùng cơm xong, gia nhân vì bọn họ đã chuẩn bị mọi thứ đâu vào đó, Đường Hoàng ở một bên liên tục thúc giục. Y Nhu không thể không đi theo anh ra ngoài.

Bọn họ đi về phía Nam, ở trên xe, Y Nhu liền ngủ gục một lát. Nàng hướng chính mình mà ảo não. Cái tật xấu vừa lên xe là đã mê man của nàng quả là

luôn hại nàng, bởi vì kết quả là Đường Hoàng luôn tranh thủ hôn nàng một cái để ... [Py : ...để đánh thức tỷ ấy dậy=)) Cách gọi dậy của anh thực sáng tạo a ~]

Nhìn cung cảnh trước mắt, ánh mắt nàng bắt chợt bừng sáng. Bãi cỏ xanh tươi kéo dài đến tận chân trời, hoang dại mà thực đẹp. Con gió đầu xuân mát mẻ mang đến cho nàng một loại cảm xúc thanh thản mới mẻ, cùng bãi cỏ trước mắt thực khiến nàng say mê.

Nhìn đến dáng bộ sững sờ say mê của nàng Đường Hoàng thực vui vẻ. Mọi sở thích của nàng anh đều rõ như lòng bàn tay. Biết nàng yêu thiên nhiên, chán ghét cuộc sống đô thị ồn ào, xô bồ, đem nàng đến đây quả nhiên là đúng.

Chưa bao giờ lại biết ở Đài Loan lại có một nơi như vậy. Bãi cỏ vừa rộng vừa tươi tốt, lại có cả rừng, không có bất kỳ phòng ốc hay kiến trúc nào làm hỗn độn cái không gian tự nhiên này, tựa hồ như là cố ý bảo trì về hoang sơ, tự nhiên của nơi này vậy.

Lúc bọn họ bước trên thảm cỏ, thi thoảng cũng có mấy chú chim nhỏ hoặc côn trùng bay ngang qua, mỗi lần như vậy nàng lại say mê nhìn theo, đến Đường Hoàng nắm tay nàng lúc nào cũng không biết.

“Đây là đâu vậy ? ” Nàng nhìn không được quay sang nhìn Đường Hoàng hỏi.

“ Chón bông lai tiên cảnh, trừ em ra anh chưa từng dẫn bất kì một ai tới. ”

Nàng tròn mắt giả ngu, những lời ngon tiếng ngọt này, nàng nghe nhiều rồi, nhưng lúc này chẳng hiểu sao trong lúc này nàng lại cảm giác tim mình như đang đập loạn nhịp ? Nàng thầm mắng bản thân mình thực đơn thuần, nhất định là bị cảnh đẹp làm cho như vậy.

“ Chúng ta đang đi đâu vậy ? ”

“ Đến tòa lâu đài của công chúa Bạch Tuyết. ”

“ Thật sự ? ” Nàng tròn mắt ngạc nhiên. Nhưng lại thấy Đường Hoàng đột nhiên cười, nàng mới giật mình về sự ngây thơ của bản thân, ngượng ngùng chu miệng không thèm để ý đến anh nữa.

Đường Hoàng dỗ nàng : “ Tuy rằng không có nàng Bạch Tuyết nhưng vẫn còn có bạch mã vương tử. ”

Một lời nói ra đối lại là cái hừ thiếu thiện chí từ nàng, anh nhưn cao tuấn mi hỏi : “ Không tin ? ”

Nói xong lập tức đưa tay chỉ cho nàng xem. Nhìn theo hướng tay anh chỉ, biểu tình lãnh đạm lúc trước của Y Nhu lập tức chuyển hết sang ngạc nhiên.

Một đoàn tuần mã xinh đẹp xuất hiện trên thảm cỏ xanh mượt, nhàn nhã gặm cỏ. Nàng không phải là đang nằm mơ chứ ?

Một vị mã phu tiến đến cung kính chào hỏi bọn họ. Đường Hoàng hướng mã phu nói vài câu gì đó sau liền rời đi, mã phu dẫn Y Nhu lại gần phía chú ngựa gần nhất xem.

“ Những chú ngựa này thực đẹp. ” Nàng không khỏi ngạc nhiên mà thốt ra.

Mã phu ở một bên hào hạo giải thích : “ Đây là một giống ngựa tốt, được nuôi thả từ nhỏ, bởi vì cùng người sống lâu nên khi có người tiếp cận cũng sẽ không khiến chúng kinh hãi. ”

“ Có thể sờ sao ? ” Nàng thực chờ mong nhìn mã phu hỏi. [Py : K đc sờ Đường ca cũng để nó ra cho tỷ sờ a~ Đường ca : Em hiểu anh đấy. Py : Chuyện !!! * hất mặt kiêu ngạo*]

“ Mối ! Con có màu rậm nắng này tên Elise hay Ái Lệ Tỉ. ”

“ Elise/ Ái Lệ Tỉ, nhĩ hảo ! ” Nhẹ nhàng vỗ về, vuốt ve chú ngựa đang nhàn nhã ăn cỏ trên tay mã phu, lưng ngựa cách nàng gần hai cái đầu, Y Nhu không khỏi buột miệng tán thưởng. “ Nó thực đẹp. ”

“ Còn có con khác đẹp hơn. ”

“ Vậy ư ? Ở đâu vậy ? ”

[Tên tên ten ... Hoàng tử Bạch mã xuất hiện ...]

Lúc này một con tuần mã màu trắng bắt chợt lọt vào trong tầm mắt nàng, Y Nhu thoáng sững sờ.

Đường Hoàng đang cưỡi một chú ngựa trắng, nhàn nhã phi tới. Phong thái vương giả khiến toàn thân anh toát lên khí độ của một nhà quý tộc, tư thế oai hùng mà tuấn lãng, anh tuấn ngồi ngời. Khí độ kia như thể sinh ra đã có thực kinh động đến hồn phách con người ta.

Trong lúc nàng ngẩn ngơ, thất thần, anh đã cưỡi bạch mã lại gần, dưới ánh mặt trời rực rỡ, cả người anh như tỏa ra một vầng hào quang sáng rỡ, trang nghiêm tôn quý như thể một Vương tử thực thụ.

Anh hướng nàng chìa tay ra. “ Đến đây đi, công chúa của anh. ”

“ Vâng. ” Thanh âm của nàng thốt ra nhỏ như muỗi vậy.

Đường Hoàng dễ dàng ôm nàng lên ngựa, động tác phi thường nhanh nhẹn, gọn gàng mà vững chãi. Lên đến lưng ngựa nàng mới phát hiện, so với tưởng tượng của nàng thì con ngựa này còn cao hơn nhiều. Lại không báo động gì trước Đường Hoàng đã thúc ngựa chạy đi, khiến nàng sợ tới mức không nghĩ ngợi nhiều mà ôm chặt lấy anh.

Một tay vững vàng khống chế con ngựa, tay kia kiên định bảo hộ nàng trong ngực mà đi. Loại cảm giác được bảo hộ thế này khiến cảm xúc trong nàng trở nên thực phức tạp. Nàng cũng không rõ loại cảm xúc trong lòng mình lúc này là rung động do khẩn trương hay do anh mà ra nữa.

Nàng rất nhanh thích ứng với lưng ngựa, lúc đầu còn có chút sợ hãi, giờ nàng đã có thể nhàn nhã thưởng thức phong cảnh hai bên đường. Nguyên bản vốn chỉ có một cỏ xanh non tươi mát, nhưng sau một quãng đường trên nền cỏ đã điểm thêm một chút màu sắc rực rỡ của các loài hoa. Trong không khí ngập tràn một cỗ hương khí nồng đậm của tự nhiên khiến con người ta cảm thấy khoan khoái.

Chợt nàng trông thấy một ngôi nhà nhỏ trắng muốt như tuyết lọt mái ngói đỏ hồng. Bãi cỏ xanh mướt, những chú bạch mã tuyệt đẹp lải nhải thêm căn nhà này nữa, mọi thứ tưởng chừng như chỉ xuất hiện trên phim ảnh thế nhưng giờ phút này lại hiện lộ rõ ràng trước mắt nàng.

Dừng con ngựa lại, Đường Hoàng nhẹ nhàng ôm nàng xuống ngựa. Tuy rằng nhất quyết không thừa nhận chính mình đối anh động tâm, nhưng là cảnh tượng trước mặt một lần nữa khiến tâm trí nàng lung động.

Nơi này thật sự rất đẹp ! Tựa như hồi còn trung học, có một lần nàng nhìn thấy một tấm ảnh phong cảnh rất đẹp và thơ mộng, nàng còn nói với đồng học là hy vọng mình được sống ở một nơi như thế này, nhưng là loại sự tình này làm sao có thể thực hiện ? Chẳng lẽ là ...

Nàng quay sang nhìn Đường Hoàng, chỉ thấy anh nhìn xa xa, lấy tay huyệt một tiếng dài, sau đó cũng quay sang nhìn nàng, cười đến thần bí và nói: “ Hường em giới thiệu hai cái bằng hữu. ”

Y Nhu mới thực buồn bực nhìn ra xa chợt thấy hai cái bóng đang lao tới.

Là chó, nàng biết vì nàng rất yêu chó. Nhìn hai thân ảnh ấy nàng không khỏi giấu được nụ cười nơi khóe miệng. Nhưng là nàng lập tức nhận ra điểm không đúng ở đây. Hai con chó theo gió mà chạy tới, chẳng những khí thế rào rào, mà thân mình càng tới gần càng thêm to lớn. Không, căn bản là lớn đến khoa trương !

“ Nha ! ” Nàng sợ tới mức lập tức trốn ra sau lưng Đường Hoàng. Hai chú chó to lớn như đập núi rẽ biển mà hướng họ bỏ nhào tới, đem hai người ngã nhào xuống trên mặt cỏ. Đường Hoàng ôm lấy nàng nằm trên cỏ. Căn bản nàng nghĩ chắc mình chết rồi nên sợ đến hai mắt nhắm tịt lại, đến khi nghe thấy tiếng cười của Đường Hoàng, nàng mới tò mò vụng trộm hé mắt, nhìn. Hai cái đôi mắt to lớn chăm chú nhìn nàng, đôi lưỡi dài ở trước mắt nàng lay động. Y Nhu một lần nữa vòng tay ôm chặt lấy Đường Hoàng, một lần nữa rúc sâu vào trong vòm ngực an toàn, vững chãi của anh. Nàng đời này chưa từng thấy qua những chú chó lớn đến vậy !

Đường Hoàng ôm lấy tiểu thể từ bị dọa đến sợ hãi vào lòng, ôn nhu trấn an: “ Đó là Angel cùng Robin, chúng rất hiền lành, em đừng sợ. ”

“ Nhưng mà chúng mới đẻ lên em ... ”

“ Chúng nó là tò mò nên mới vậy, lần đầu mới có khách đến chơi chúng hưng phấn là phải, em làm quen với chúng đi ! ”

Nhìn hai vật lớn một trước một sau, nàng quả thực sợ đến không dám vươn tay ra, vẫn là chi cô gắng bám chặt lấy vạt áo Đường Hoàng mà lắc đầu, hai mắt thì chăm chăm nhìn theo nhất cử nhất động của hai cái đại cầu.

Đường Hoàng nhìn không được mà cuống tiểu, thâm trầm đỡ lấy nàng mà thở dài : “ Vật nhỏ đáng thương, có anh ở đây, đừng sợ ! ”

Anh đem nàng ôm lấy rồi hướng gian phòng nhỏ đi tới, Robin cùng Angel cũng lặng lẽ theo sau. Trong phòng bài trí rất giản dị nhưng trang trọng, gần gũi với thiên nhiên khiến người xem không khỏi một phen kinh hi.

“ Phải không ? ” Nàng nuốt nuốt nước miếng.

“ Nếu em vuốt ve chúng, chúng sẽ rất vui vẻ. ”

“ Nhưng là em tổng cảm thấy chúng sẽ đem tay mình như cái Hamburger mà ăn mất. ”

Đường Hoàng nghe nàng nói vậy cũng không nhịn được mà cười lớn. “ Em thực sự rất đáng yêu ! ”

Nụ cười thoải mái đầy sáng khoái không hề mang một cỗ bức bách khiến người ta thoải mái, trong tiếng cười còn hàm chứa một chút ôn nhu cùng nuông chiều. Nàng nghĩ nếu bản thân không chú ý, không biết lúc nào tuyến phòng ngự trong trái tim sẽ bị anh công phá mất. Đây nhất định là thủ đoạn của anh ta, nàng nhất định phải cẩn thận.

-...-...-...-

Bọn họ ở trong phòng nhỏ dùng cơm. Y Nhu cũng dần dần có thể thích ứng được với sự nhiệt tình của Angel và Robin. Hai chú chó được nàng vuốt ve tán thưởng, ngoan ngoãn ghé sát đầu vào lòng nàng làm nũng. Nhìn bọn chúng thân thể to lớn nhưng tính cách thì thực sự bướng bỉnh, đáng yêu.

Robin gói đầu lên đùi nàng, hai mắt nhìn chuyên chú vào mắt nàng, biểu tình thập phần thú vị cùng buồn cười. Nàng nhin không được mà bắt đầu cười đùa vui vẻ chơi với bọn chúng.

Đồ ăn đã ngoại thoát nhìn thì chỉ là Sandwich bình thường nhưng hương vị lại phi thường ngon lành. Có lẽ là do lâu ngày mới vui vẻ như vậy, cảnh thiên nhiên tươi đẹp cùng đám động vật dễ thương đã ảnh hưởng đến khẩu vị của nàng đi !

Đường Hoàng đưa cho nàng một phần Sandwich, Y Nhu cầm lấy, vừa ăn vừa nhìn hai cái đại cầu nô đùa.

“Mặt của em dính đồ ăn kia. ” Anh nhẹ nhàng nhắc nhở nàng.

“Vậy ư ? ” Nàng đưa tay lên quẹt quẹt má phải.

“Không phải, bên này cơ, ngốc a ! ” Anh dùng ngón trỏ lau đi miếng thức ăn trên má nàng, sau liền liếm nhập trong miệng. Cử chỉ lơ đãng như vậy khiến nàng đột nhiên cảm thấy không biết nên phải xử sự thế nào cho phải.

“Di. Hình như phần Sandwich của em to hơn. ”

“Có sao ? Di, thật sự nha. ” Đây là loại nàng thích ăn nhất.

“Cho anh. ”

“Hào. ”

Đến lúc nàng ý thức được mình không nên như vậy, Đường Hoàng đã một ngum cắn xuống, sau liền thốt ra một tiếng thở dài đầy thỏa mãn : “Ngon quá ! ” Trông anh vui vẻ chẳng khác nào một cái tiểu hài tử cả.

Đây rốt cuộc là cái dạng không khí gì a ? Không nên như vậy.

Y Nhu yên lặng ăn , trông bọn họ lúc này như một cặp vợ chồng bình thường, vô ưu vô lo bình thản mà sống, không màng thế sự, không tranh đoạt với bất kỳ ai. Đây – Không phải là chuyện nàng luôn mong ước và hy vọng sao ?

Lắc lắc đầu, nàng thế nhưng đã thiếu chút lạc trong cạm bẫy ôn nhu của anh ta. Nàng trăm ngàn lần tự nhủ không được để bị lừa, tất cả – nhất định đều là thủ đoạn của Đường Hoàng.

Ăn uống xong xuôi, Đường Hoàng thoải mái đuổi người nằm xuống mặt cỏ, bên cạnh nàng, nhắm mắt lại tính ngủ trưa.

Người này cũng thực hưởng thụ nha ! Nàng hừ lạnh, không thèm nhìn đến anh mà quay mặt nhìn sang chỗ khác. Nhưng chỉ chốc lát sau, lại nhin không được mà lên quay đầu lại chăm chú nhìn anh.

Kỳ thực khuôn mặt lúc ngủ của anh đẹp lắm. Đôi hàng mi thế nhưng rất dài, cái mũi thẳng tắp, đôi môi tuyệt đẹp, kẻ cong lên đầy tự tin. Không thể phủ nhận, anh có thừa điều kiện khiến người khác phải yêu thích cùng ngưỡng mộ. Nếu không phải anh dùng thủ đoạn đoạt lấy nàng, không chừng nàng sẽ thật sự yêu nam nhân này.

Đường Hoàng bỗng dừng mở mắt nhìn nàng, trong đôi mắt ngập tràn ý cười vui vẻ, ảm áp khiến đôi gò má nàng bất chợt ửng đỏ như ráng chiều, trong lòng thâm tự hỏi, mình đang làm cái gì.

Theo cái nhìn triu mến của anh, nàng chặt vật muốn trốn chạy, Đường Hoàng rất nhanh tay bắt lấy tay nàng hướng mình kéo xuống. “Em cũng nằm xuống đi, đừng cô phụ khung cảnh tự nhiên tươi đẹp thế này. ”

Nàng bị cánh tay anh gắt gao ôm vào trong lồng ngực, cũng chẳng chống cự nữa, thân nhiên đem cánh tay anh làm gối, nhắm mắt hưởng thụ. Mùi cỏ thơm thoang thoảng trong không khí, những tia nắng đầu xuân ảm áp nhẹ nhàng bao phủ lên thân hình đôi vợ chồng nhỏ. Bọn họ cứ nằm như vậy, không tranh chấp, chỉ yên lặng hưởng thụ mà quên mất cả thời gian đang âm thầm trôi.

“Thích sống những ngày như vậy sao ? ” Anh khinh nhu hỏi.

Nàng trầm mặc trong chốc lát, sau đó chậm rãi trả lời: “ Cùng thế sự vô tranh, bình thản sống qua ngày là giấc mộng cả đời của mỗi người. ”

“Này không phải là giấc mộng. Chúng ta có thể cùng nhau thực hiện. ”

“Hiện tại không phải là như vậy sao ? ”

“Không, anh muốn em chân chính mà hưởng thụ, chứ không phải đối phó. ”

“Đây không phải là ứng phó, chỉ là nhận mệnh mà thôi. ”

“Anh không cần em phải nhận mệnh, mà là sự nguyện ý từ đáy lòng. Anh phải làm gì em mới có thể tiếp nhận tình cảm của anh ? ”

Nàng cười đáp: “ Tiếp nhận tình cảm của anh ? Đây không phải là chuyện muốn là có thể tiếp nhận. ”

“Nếu như anh là thực lòng ?”

Nàng trong lòng chợt run rẩy. Đây là ám chỉ điều gì ? Thực là như anh nói sao ?

Nàng không nói gì, hai người, hai tâm sự bình thản trở về.

...-...-...-

Cũng từ đó quan hệ giữa hai người có bước chuyển biến lớn.

Y Nhu ngày càng chán ghét bản thân mình. Nàng bắt đầu để ý mọi chuyện có liên quan đến Đường Hoàng. Cùng với, điều nàng thực sự sợ hãi nhất là, cơ thể nàng bắt đầu đối với những cử chỉ thân mật của anh mà có phản ứng. Cho dù có cố buộc mình phải xem nhẹ chuyện hai người thân mật lúc cùng giường, nhưng sự đụng chạm của Đường Hoàng dần dần chạm đến từng tác sợ dây cảm xúc của nàng. Cũng có đôi khi nàng bất giác lạc trong vòm ngực ấm áp, ôn nhu của anh.

Trong quá khứ, mỗi khi nàng dùng những lời nói lạnh nhạt đối phó anh, Đường Hoàng nhất định sẽ tức giận, từ đó hai người xảy ra tranh chấp, cãi vã. Nhưng là dần dần anh cũng không so đo cùng nàng. Đêm đến ôn nhu cùng tình ý của anh cùng phối hợp lại mà tiến công, mượn cơ trả thù sự lãnh đạm ban ngày của nàng mà khơi mào nhiệt tình trong nàng.

Nàng bắt đầu lo lắng, cùng sợ hãi. Lạc trong sự ôn nhu lâu ngày như vậy, nàng nhất định sẽ quên đi nguyên do ban đầu nàng chấp nhận gả cho anh. Nếu nàng yêu anh, nàng sẽ phản bội lại hận ý trong lòng bấy lâu nay. Nàng không thể tha thứ được cho mình nên càng cố ép buộc bản thân tỏ ra lãnh đạm đến cực điểm. Nhưng Đường Hoàng lại không cho tuyến phòng ngự trong lòng nàng cơ hội, anh thường thừa dịp nàng lơ lửng đánh lén lòng của nàng, chọc nàng một lần lại một lần luân hãm trong ôn nhu cùng ấm áp của anh.

Càng ngày nàng càng hiểu rõ lòng anh, biết anh muốn trộm tâm ý của nàng, chính là trong lòng đã có điểm dao động. Có đôi khi nàng vụng trộm chìm đắm trong ôn nhu mà anh mang đến, tuy là mặt ngoài biểu lộ như không thèm để ý đến anh.

Ở trước nàng, anh liền hoàn toàn buông lỏng bản thân, bộc lộ ra hải hước cùng đa tình ẩn sâu bên trong. Ôn nhu, quan tâm của anh luôn một lần lại một lần dễ dàng hóa giải tranh chấp giữa hai người, làm cho nàng không thể nào mượn cơ mà tức giận cho được. Nàng thực sự bị anh mê hoặc rồi. Mọi chuyện không nên tiến triển thành ra như vậy.

“Ta muốn ra ngoài.” Nàng hướng lái xe ra lệnh.

“Nhưng là ... tiên sinh sẽ sớm trở về.” Mọi gia nhân trong nhà đều biết, lúc ông chủ đi làm về, chuyện đầu tiên mà ngài mong muốn luôn là được nhìn thấy phu nhân, lúc này mà ra ngoài, quả thực không phải là thời điểm thích hợp.

Mọi người đối với Đường Hoàng luôn luôn kính sợ, đã sớm tách ra, bất quá nàng không nghĩ sẽ chờ ở nhà bởi vậy liền sửa lại lời nói: “Trước khi lão công ta về ta muốn mua một cái gì đó coi như là lễ vật tặng anh ấy, cũng không mất quá nhiều thời gian đâu.” Nàng vô hại, ngây thơ cười hướng lái xe nói.

“Nhưng là Đường tiên sinh có bận rộn qua, bọn bắt cóc hôm nọ còn chưa bắt được, vì an toàn của phu nhân, tốt nhất là ...”

Lại nữa, nàng thực sự là muốn điên hết cả đầu đây. Chẳng lẽ nếu một ngày còn chưa bắt được bọn cướp, nàng nhất định không được rời nhà hay sao ?

Trên mặt nàng hiển lộ rõ ràng sự không vui, điều này khiến lái xe vô tình khiếp đảm, lúc này Tiểu Diệp thực “vô tình” xuất hiện.

“Đề tôi bồi phu nhân cùng đi, như vậy tiên sinh cũng sẽ yên tâm hơn, vậy được chứ ?”

“Nếu có cô cùng đi, liền không có vấn đề gì !”

Vì thế mà lái xe đưa các nàng tới khu phố trung tâm. Đến nơi hai người vừa tản bộ vừa trò chuyện chẳng mấy chốc đã đến khu mua sắm.

“Tiểu Diệp, cảm ơn bạn đã theo giúp mình, may mắn có bạn làm bạn nếu không ở trong cái lồng giam kia chắc mình buồn chết được.”

“Đừng nói như vậy, người phải thấy thoải mái cùng vui vẻ phải là mình mới đúng ! Mà bạn muốn mua tặng Đường tiên sinh cái gì ?”

Mua này nọ chỉ là cái cớ, nàng mới không vì cái đáng ghét kia mà mua cái gì nha !

Nhằm chán đạo bên khu chuyên bán quần áo nam, nàng đột nhiên chú ý tới một kiện tây trang phi thường cao quý. Không biết thế nào nhưng nàng thâm nghĩ, bộ quần áo kia nếu được mặc trên người Đường Hoàng so với manocanh kia dĩ nhiên là anh tuần gấp trăm lần.

“Kiện tây trang này tuyệt quá, cứ như là chuyên vì Đường tiên sinh mà làm ra.”

“Tuyệt không thích hợp.” Nàng nhanh chóng chuyển tầm mắt sang hướng khác, không muốn thừa nhận cái ý tưởng này.

Dạo đến quầy vật phẩm trang sức nam, kẹp caravat, thắt lưng da ... đều thiết kế tương đối tinh xảo, nhìn thế nào nàng cũng tổng cảm thấy đều rất hợp với Đường Hoàng.

Kết quả là không hiểu sao nàng lại chọn mua một cái kẹp caravat bạc, đường nét trạm trổ tuy đơn giản nhưng không kém phần tinh xảo cùng cao quý, tựa khí chất của anh vô cùng giống nhau.

“Rất đẹp nha ! Đường tiên sinh nhất định sẽ thích đến không thể buông tay ” Tiểu Diệp ở bên cạnh ca ngợi.

“Không phải là mua cho anh ta. ” Nàng thực sự hối hận a ~ Không có chuyện gì lại đi mua loại này loại nọ. Đều do vị tiểu thư tiếp thị kia miệng lưỡi khéo léo khiến nàng không cẩn thận mua hạ cái kẹp này.

“Không phải mua tặng lão bản, vậy là mua cho ai a ? ”

Nàng nghĩ không ra lý do. Tiểu Diệp không hiểu sự tình giữa nàng và Đường Hoàng nên dù có nói gì cũng vô dụng .

Trong lòng hạo hạo lo lắng, nàng đứng lên nói : “Mình đi toilet chút. ” Nàng muốn rửa mặt cho thanh tỉnh chút ít.

Ngau lúc chuẩn bị bước vào toilet, có người từ đằng sau chạy lại nắm lấy cánh tay nàng. Nàng sững sốt ngẩng đầu nhìn người nọ. Không ai khác, đó chính là Lâm Vũ Phàm.

“Rất cuộc cũng nhìn thấy em ! ” Anh mang theo nụ cười tuần lãng, đột ngột xuất hiện trước mắt nàng.

“Thực khéo, không nghĩ hôm nay đến nơi này lại gặp được anh. Hôm nay anh không phải đi làm sao ? ”

“Ta là vì em nên mới tới nơi này. ”

“Vì tôi ? ” Nàng không rõ lắm câu nói của Vũ Phàm, tâm không tự giác mà nảy mạnh một cái, lời nói này, có hay không còn bao hàm một ý nghĩa khác ?

“Ta từng nói qua, ta lần này là vì Đường Hoàng mà quay trở về Đài Loan. ”

Nàng quên mất, Vũ Phàm cũng là người bị Đường Hoàng hại. “Ý anh là ...”

“Ba năm trước hán cướp hết của ta hết thấy mọi thứ, hiện tại ta trở về là để cướp lại tất cả, trong đó bao gồm cả em. ”

Lời nói của anh khiến tim nàng đập thình thịch, anh rất cuộc là đang nói cái gì ?

“Tôi không hiểu ý tứ của anh. ” Đột nhiên được tỏ lộ khiến nàng cảm thấy vô cùng khó xử.

“Em biết. Hẳn em vẫn còn nhớ chủ tịch Nhật Dương xí nghiệp ? Ông ấy chính là đối tác của ta. ”

“Nguyên lai anh cũng là ... ” Nàng chợt bừng tỉnh đại ngộ.

“Đúng vậy. Ta cũng đã gia nhập vào kế hoạch hủy hoại Đường Hoàng. Ta biết em gả cho Đường Hoàng cũng vì bất đắc dĩ. Hôm nay tới đây là muốn nói cho em, tôi sẽ ở trong tối cố gắng giúp đỡ em, tất cả là vì tương lai của tất cả chúng ta. ”

“Vũ Phàm ... ” Việc này tới thực đột nhiên nàng còn chưa có chuẩn bị tâm lý, khiến tim cứ đập thình thịch.

“Thời gian cấp bách, ta không thể ở đây lâu hơn được. Trước em hãy cầm tạm lấy cái này. ” Anh giao cho nàng một cái gói nhỏ. “ Bên trong là những thứ cần thiết để em có thể dễ dàng trốn cơ mật. Nhớ kỹ, đem những thứ này cất giữ thật kín đáo, trăm phương ngàn kế chớ để người khác thấy được, ta sẽ liên lạc với em sau. ”

Y Nhu đem bọc này nọ cất vào trong túi xách, hành động của nàng có chút khẩn trương. Còn muốn biết chi tiết kế hoạch của họ, không nghĩ Tiểu Diệp lại bất thành linh xuất hiện ở phía sau nàng.

“Y Nhu, bạn gặp được bằng hữu à ? ” Tiểu Diệp đi tới kéo kéo tay nàng hỏi.

“Ân, đây là bạn đồng học thời trung học với mình. ” Nàng vội vàng giải thích.

“Nhĩ hảo, ta cùng Y Nhu nhiều năm không gặp, không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp nhau như thế này. ”

“Đúng vậy. ” Y Nhu cô tình cười phụ họa.

Vũ Phàm nhìn xuống đồng hồ đeo tay nói : “Ta hôm nay còn có hẹn với khách hàng, không quấy rầy hai người tiếp tục dạo phố nữa, cáo từ. ” Nhả nhận điểm điểm cái đầu chào từ biệt, sau liền ung dung rời đi.

“Chúng ta cũng đi thôi. ” Y Nhu một tay kéo Tiểu Diệp, một tay nắm chặt lấy túi xách, cũng không biết tại sao lại có chút lo lắng trong lòng. Những lời vừa rồi của Vũ Phàm khiến nàng thực hết sức quan tâm.

Khi hai người trở lại Đường Trạch, Đường Hoàng cũng đã trở về được một lúc, đang cùng Thạch Đồng ngồi ở phòng khách nói chuyện. Nhìn thấy nàng

đi tới, trên mặt anh liền lộ ra một nét tươi cười gọi cảm.

“Nghe gia nhân nói, em đi dạo phố mua sắm này nọ ? ”

“Nàng lập tức nhớ đến cái chuyện khiến nàng thực hối hận lúc trước, không kịp đem hộp đựng chiếc kẹp caravat giấu hẳn đi, nàng hiện không biết nên cất chỗ nào cho phải.

Tiểu Diệp chưa gì đã nhanh nhẩu hướng lão bản nhà mình báo cáo việc phu nhân mới mua một cái lễ vật, cố ý xem nhẹ hành động níu kéo góc áo vì xấu hổ của cô gái bên cạnh.

“Nga ! Là muốn tặng ai vậy ? ”

Tiểu Diệp còn chưa kịp nhanh nhẩu báo cáo, Y Nhu đã kích động giành lời trước, dưới tình thế cấp bách, nàng thốt ra : “Thạch Đồng, này là lễ vật ta muốn tặng cho Thạch Đồng. ” Nàng vừa nói vừa vội vã nâng chiếc hộp đến trước mặt Thạch Đồng.

Trong phút chốc, cả bốn người ở tại hiện trường đều chết sững tại chỗ, mà mỗi người lại mang trên mặt một loại biểu tình khác nhau. Thạch Đồng là vẻ mặt ngoài ý muốn, Tiểu Diệp là dở khóc dở cười, Đường Hoàng thì lại giận tím mặt lại, còn Y Nhu thì chung quy liều chết nhìn chăm chăm vào Thạch Đồng.

Mặc kệ bọn họ có nghĩ cái gì, có đánh chết nàng cũng không thừa nhận cái kẹp caravat kia nàng mua là để tặng Đường Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Lòng Bất Tim Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tiếng đập cửa dồn dập vang lên bên ngoài văn phòng của Đường Hoàng.

” Vào đi. “

Mở cửa bước vào là Tiểu Diệp.

” Có tin tức gì sao ? ” Anh hỏi.

” Xí nghiệp Nhật Dương gần đây đặc biệt chú ý thu mua cổ phần của công ty mà chúng ta đầu tư bên đại lục, hơn nữa cũng rất tích cực qua lại thiết lập quan hệ với các cổ đông của chúng ta. “

” Vậy sao. ” Dừng dừng với thông tin từ Tiểu Diệp như thế mọi chuyện đều hoàn toàn nằm trong suy nghĩ của anh vậy.

” Xem ra là họ mơ tưởng muốn giáng một đòn nặng nề xuống chúng ta. “

” Quả nhiên là kẻ thù cũ có khác, thù đoạn sử dụng ngày càng mưu mẹo hơn. “

” Không cần họ lại sao ạ ? “

” Không vội. ” Hết thấy mọi chuyện anh đều đã có sự tính toán. Ngược lại lúc này điều anh quan tâm chỉ là Y Nhu. ” Nàng đâu ? Dạo này nàng không có biểu hiện gì bất thường chứ ? “

” Trước mắt thì chưa có, bất quá ... ngày hôm qua nàng đã gặp mặt Lâm Vũ Phàm “

Trong chốc lát, anh trầm ngâm hỏi: ” Không phải là ngẫu nhiên gặp mặt chứ ? “

” Tôi nghĩ hai người họ là ngẫu nhiên gặp mặt. “

Lâm Vũ Phàm là mối tình đầu của Y Nhu, lần này anh ta về nước cũng là vì nàng. Chẳng lẽ đã lâu như vậy mà anh ta vẫn còn nuôi hy vọng hay sao ?

” Vậy thái độ của nàng với anh ta thế nào ? “

Tiểu Diệp im lặng trong chốc lát, không dám đưa ra lời phỏng đoán của mình.

” Cứ nói thẳng ra đi. Trực giác của cô trước này thường rất chuẩn xác. “

” Dạ, lão bản. Tôi cho rằng thời điểm này phu nhân đối Lâm Vũ Phàm còn rất nhiều hảo cảm cùng tín nhiệm, e rằng sự xuất hiện của anh ta ít nhiều cũng có ảnh hưởng đến tâm tư của phu nhân. ” Nhìn Đường Hoàng sắc mặt âm trầm, nàng tiếp tục nói tiếp: ” Tôi sợ hai người họ đã một thời gian dài không gặp, lại từng học chung thờ trung học, cho nên ... “

” Cái đó ta hiểu, cô không cần giải thích gì hơn. “

” Dạ, vâng. ” Tiểu Diệp có chút lo lắng, Đường tiên sinh si mê Y Nhu tiểu thư cũng không phải là chuyện mới ngày một ngày hai.

Nàng vẫn là như trước đối Lâm Vũ Phàm tình cũ chưa dứt, điều này khiến anh thực sự thấy đau lòng. Ghen tị cũng theo đó mà dâng lên, tâm trạng anh hiện tại ... thực không tốt chút nào.

Thạch Đồng vừa bước vào văn phòng, đang định báo cho lão bản thông tin mới nhận được liền nhìn thấy bộ mặt “ muốn tìm bắt mẫn ” của ai kia, bước chân bỗng chốc chậm lại, nhưng là đã lỡ vào rồi nên anh đành tiếp tục đi đến.

“ Lão bản ! Tôi vừa nhận được điện thoại của cục cảnh sát, họ đã bắt được mấy tên có ý định bắt cóc phu nhân lần trước rồi. ”

“ Nga? ” Đường Hoàng quay đầu lại, khuôn mặt nguyên bản đang ưu tư trầm ngâm nhìn qua chiếc kẹp caravat trên ngực Thạch Đồng thoáng cái càng thêm âm trầm, đáng sợ hơn.

Thạch Đồng nét mặt thản nhiên, không có chút sợ hãi hướng Đường Hoàng báo cáo chuyện bọn cướp, tiện thể thương thức biểu tình khi ghen tị hiếm có của lão bản mình. Lúc công tác thì thoáng cũng nên giải trí chút ít, đó chính là tôn chỉ bấy lâu nay của anh.

Đường Hoàng sao lại không hiểu tâm tính Thạch Đồng, người kia dù gì cũng đã theo anh hơn 10 năm trời rồi còn gì. Hôm nay Thạch Đồng cài chiếc kẹp caravat này nhất định là muốn nhìn xem phản ứng của anh đây mà. Chết tiệt, anh thân là lão bản của một cái công ty lớn, lý nào lại có thể giống như chó điên thất thổ mà rống to ?

Thạch Đồng nhìn trúng điểm này, tâm tình hơn hờ cảm theo miễn tử kim bài do Hoàng hậu ban cho đến thử xem Hoàng thượng có dám dùng Thượng Phụng bảo kiểm chém mình không.

Đường Hoàng thực nhẫn nại mới có thể áp chế cảm xúc chỉ trực bùng nổ xuống, cắn răng nói: “ Cảnh cục có công lớn trong việc bắt người, người hãy cảm ỉ ‘ quà ’ đến thăm hỏi họ, tiện thể gửi lời cảm ơn của ta đến cục trưởng. ”

“ Tôi đã cho người đi làm rồi, lão bản! ”

“ Người thật ‘ hiểu rõ lòng ta ’. ” Ngừ điệu trào phúng cùng thâm ý bên trong thập phần rõ ràng.

“ Lão bản, ngài quá khen rồi. ”

“ Lui ra đi, có việc ta sẽ phân phó hai người sau. ” Tâm tình không tốt, nhận thấy không còn việc gì anh liền hạ lệnh đuổi khách.

Thạch Đồng cùng Tiểu Diệp hai người cùng cung kính cúi đầu chào rồi từ từ lui ra.

Cửa văn phòng vừa khép lại, Tiểu Diệp đã lạnh mặt trừng anh : “ Anh làm vậy là cố ý. ”

Thạch Đồng biết thừa chuyện nàng muốn nhắc đến là chuyện gì còn giả bộ hỏi : “ Cố ý cái gì a ? ”

Nàng một tay chống eo, tay kia chỉ vào chiếc kẹp caravat trên ngực Thạch Đồng chất vấn : “ Còn giả bộ nữa, Anh mang cái kẹp này đi làm không phải là muốn để cho lão bản tức chết hay sao ? ”

“ Phu nhân của lão bản đã có ý tốt tặng ta cái kẹp này, đương nhiên để biểu lộ tấm lòng cảm tạ ấy, ta phải mang ra dùng chứ, chẳng lẽ lại đem cất kỹ trong ngăn tủ hay sao ? ”

Nàng chính là chán ghét cái loại thái độ tức chết người không đền mạng này của hắn. Cái dạng người như vậy chuyên đem lòng người ra đùa bỡn rồi lại tỏ vẻ như chính mình vô can, vĩnh viễn trầm tĩnh mà tự tin như vậy.

“ Thật mong có ai đó đến dạy cho cái gia hỏa tự cao tự đại như anh. ”

“ Đây chính là cái nhìn của cô về tôi ? ”

“ Đương nhiên, bằng không anh nghĩ như thế nào ? ”

“ Tôi còn nghĩ cô liệu có bao nhiêu hâm mộ tôi nữa a ! ”

Nghe đến đây, da gà da vịt của nàng thiếu chút rụng đầy đất, nói chuyện với anh ta thật phí sức, tốt nhất là nàng nên rời đi.

“ Tôi nghĩ là anh đã lầm, Cho dù tất cả nam nhân trên đời này có chết hết, anh cũng sẽ không phải là người mà tôi hâm mộ. ”

Trong lời nói tràn ngập ý vũ nhục nghiêm trọng, nếu là nam nhân bình thường chỉ sợ vừa nghe đến câu này mặt liền biến sắc. Nhìn đến Thạch Đồng đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt lợi hại trừng trừng nhìn nàng khiến nàng không khỏi một phen hoảng sợ.

“Như thế nào ? Không phục sao ? ” Nàng cảnh giác nhìn anh.

Thạch Đồng chậm rãi lại gần nàng, Tiểu Diệp cả người run sợ, cả người vô thức lùi về phía sau mấy bước, run run hỏi : “ Anh ... anh định làm gì ? ” Nói dứt lời cả người thu về tư thái phòng vệ. Học Taekwondo cũng đã hơn năm năm nhưng chưa bao giờ nàng giao đấu qua với Thạch Đồng cho nên cũng không rõ công phu của anh ta thế nào. Nhưng dù là thế nhưng chỉ nhìn vào đôi mắt sắc bén kia thôi cũng đủ khiến người đứng đối diện sợ chết khiếp.

Thạch Đồng lộ ra nụ cười yếu ớt nói : “ Không cần phải khẩn trương, tôi chỉ là muốn của cô thứ này. ”

“Này ... là có ý gì ? ”

Chẳng biết từ lúc nào trên tay Thạch Đồng nhiều thêm một chiếc vòng cổ bạc lấp lánh có hình chữ thập. Vòng cổ này là kỷ vật duy nhất mà ngoại tổ mẫu lưu lại cho nàng trước khi qua đời, trước giờ đi đâu nàng cũng đeo trên người, coi như là trân bảo mà cực kỳ quý trọng. Nhẹ nhàng sờ sờ cái gáy trống không, cũng chẳng biết từ khi nào chiếc vòng cổ lại nằm trong tay anh ta.

“Trả lại cho tôi. ” Anh ta sao lại có thể lấy được nó ?

“Muốn tôi đem trả lại ? Cũng dễ thôi, chỉ cần cô ... cầu xin tôi. ”

“Thực nhàm chán. Ta sao có thể đi làm cái chuyện đáng ghê tởm đó ! ”

“Không cầu ? Cũng tốt, vật nhỏ này cứ coi như là chút tâm ý mà cô hướng tôi xin lỗi đi.”

“Uy ! Chờ chút ! Anh đứng lại cho tôi !!! ” Anh ta cứ vậy mà ngang nhiên mà cầm dây chuyền của nàng đi, hơn nữa còn không tính trả lại, anh ta rất ... rất ... vô lại.

Thạch Đồng đáng giận, anh cứ chờ xem, nếu có dịp nhất định tôi sẽ hảo hảo dạy cho anh một bài học !!!

Y Nhu thoắt thẩn ngẩn nhìn bầu trời, bất giác nàng thở dài một tiếng. Chẳng biết đây là cái thở dài thứ bao nhiêu trong ngày hôm nay rồi.

Những thứ Lâm Vũ Phàm đưa cho, nàng đều đã tỉ mỉ xem xét. Đó là một cái usb siêu nhỏ cùng một số thiết bị khác dùng để đánh cắp dữ liệu mật trong máy tính của Đường Hoàng cùng một cái đi động để liên lạc.

Đột nhiên nàng ý thức được rằng bản thân mình cần phải làm việc gì đó. Nhật Dương xí nghiệp cùng Vũ Phàm đã vì nàng mà chuẩn bị xong hết thảy, giờ chỉ còn chờ nàng động thủ mà thôi.

Y Nhu cảm thấy thực sợ hãi. Nàng cái gì cũng không biết, bản thân cũng chẳng phải là một gián điệp chuyên đánh cắp dữ liệu, vậy nên để trộm được những dữ liệu tuyệt mật kia cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng. Bất chợt nàng cảm thấy bản thân quá ngây thơ, từ lúc quyết định gả cho Đường Hoàng cũng chưa từng lo nghĩ nhiều đến như vậy.

Ở trong thư phòng của Đường Hoàng có một cái máy tính kết nối trực tiếp cùng hệ thống máy ở công ty. Ngoại nhân không thể dễ dàng tiến nhập vào đây, bình thường trừ khi có mặt Đường Hoàng còn đâu nơi này hầu như đều khoá trái.

Lần này nàng đến dĩ nhiên cửa phòng cũng là khoá. Đang tự hỏi không biết phải làm sao mới có thể đột nhập vào, nàng không để ý đến một bóng dáng đang dần xuất hiện sau lưng nàng.

“Em làm gì mà đứng ngốc lẳng ở đây vậy ? ” Đường Hoàng ở bên tai nàng nhẹ giọng hỏi.

Nàng kinh hãi, mau chóng đáp lời : “ Không có gì ... Anh đã về rồi à ? ”

“Phòng này thường khoá vậy nên sách trong này cũng khó lấy ra. ”

“Em biết ... chỉ là ... Em có thể vào xem qua được chứ ? ” Trong giọng điệu nàng có chút chột dạ hỏi.

Đôi mắt sáng ngời, thâm sâu của anh chuyên chú nhìn nàng một hồi. Chẳng lẽ anh đã nhìn ra điều gì đấy trong mắt của nàng ?

“Em chỉ là có chút tò mò thôi ... Nếu không tiện thì cũng không sao. ” Nàng còn đang muốn rời khỏi liền bị anh một tay ngăn lại.

“Em là nữ chủ nhân của căn nhà này, đương nhiên là có thể. ” Nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy nàng, một tay lấy ra chiếc chìa khoá.

Cửa mở, một không gian thoáng mát, sáng sủa và sạch sẽ xuất hiện trước mắt nàng. Trong phòng có một chiếc giá sách đồ sộ, trên đó có những quyển sách mà lần đầu nàng mới nhìn thấy, còn mọi vật trong phòng đều được bài trí rất đơn giản mà hào phóng, rất giống với tính cách của anh.

Nàng nhìn một lượt khắp gian phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại thật lâu ở chiếc máy tính để bàn ở trong góc, nơi chứa những bí mật buồn bán trọng yếu nhất của công ty Đường Hoàng.

Anh đứng ở phía sau, đỡ lấy hai vai nàng nói : “ Thư phòng này của anh là đầu mối tập trung việc buôn bán, kinh doanh của toàn bộ công ty. Mọi tư liệu cũng chiến lược quan trọng... đều được lưu trữ ở đây. ”

“Mấy thứ này đều rất quan trọng ? ”

“Nơi này quan trọng như quốc khố của vua chúa ngày xưa vậy, nếu đánh mất quốc khố, vương quốc cũng liền đó mà mất theo, cho nên bình thường gian phòng này luôn cấm mọi người lui vào. ”

“Vậy thì em không nên vào đây mới đúng. ”

“Không. ” Anh cúi đầu tiến gần sát đến tai nàng, “Đây là bảo khố của chúng ta, trước đây anh cũng đã nói qua, anh sẽ cho em hết thấy những gì mà anh có, mặc kệ là có phát sinh ra chuyện gì, anh cũng sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, cho dù chết cũng sẽ không thay đổi ý định. ”

Nàng trong lòng chợt cảm thấy rung động mãnh liệt, nhẹ nhàng giẫy dụa thoát li khỏi vòng ôm ấp của anh.

“Dù sao em cũng không hiểu chuyện của công ty, anh cho em cũng lãng phí mà thôi. ” Nàng thực muốn rời khỏi căn phòng này.

Đường Hoàng xoay ngược cơ thể nàng, đứng đối diện với anh, nói : “ Anh chỉ muốn em hiểu được, vì em, anh nguyện ý trả giá hết thấy. Mà tâm của em ... khi nào mới nguyện ý giao cho anh ? ”

Nàng cảm giác được, lúc này đây tim nàng đang đập rất nhanh trong lồng ngực. Nhìn đôi mắt sâu thẳm, thâm thúy như đại dương mênh mông nhưng không hề mang một chút lãnh đạm vô song nào, nàng như hoàn toàn lạc bước ở trong đôi mắt ấy. Lòng nàng thực sự đang rất loạn.

Sợ hãi rồi rung động, hết thấy cung bậc cảm xúc nhất thời ủa đến khiến nàng bối rối, Y Nhu không biết nên làm gì mới phải, đành vội vàng lui về phía sau, bức mình phải nở một nụ cười tình nói : “ Em cũng đã gả cho anh, mà anh trước nay cũng rất tuân thủ lời hứa, cho tỷ đệ em một cuộc sống tốt đẹp. Hiện em rất hài lòng với cuộc sống này, như vậy là đủ rồi. ”

“Em biết là anh không chỉ muốn như vậy. ”

Nàng không thể nhìn thẳng vào đôi mắt anh. Nàng sợ nhìn vào đó rồi nàng sẽ để anh nhìn rõ tình cảm của bản thân, nhưng đã muộn, Đường Hoàng dường như đã nhanh mắt hơn, nhìn rõ được một chút dấu vết từ sâu trong đôi mắt Y Nhu. Anh đem nàng đẩy vào trong góc, không để cho nàng một khe hở. Khẽ nâng cằm nàng lên, nhìn sâu vào đáy mắt, anh như muốn kiểm chứng xem liệu đáy mắt nàng có chút nào do dự.

Nàng có chút hoảng, “Những gì em có thể trao cho anh, em đều đã giao ra, anh không nên quá tham lam. ”

“Anh xác thực là có lòng tham, tham lam muốn nắm bắt được tâm của em. ” Anh là đang ép nàng phải thừa nhận tình cảm của bản thân.

“Đừng ép em, anh biết rõ, em không làm được. ”

“Nhìn anh này, Y Nhu ! Yêu anh, khó như vậy sao ? Ở chung với nhau lâu như vậy, em có dám nói, em không có một chút tình cảm nào với anh ? ”

“Không có khả năng ! Tôi sẽ không yêu một người đã hại chết cha tôi ! ”

“Anh nói rồi, tất cả đều là do anh vô tình nên mới gây ra cơ sự không may ấy, anh cam nguyện dùng cả đời này đền bù lại, chỉ cần em cho anh một cơ hội, anh nhất định sẽ khiến em nhận ra rằng, trên thế giới này không ai yêu em nhiều hơn anh. ”

Anh là đang tấn công sự tuyến phòng thủ mong manh của nàng sao ? Tâm nàng thực sự vì anh mà rung động nhưng là cảm giác tội ác cùng cừu hận lí trí không cho phép nàng dao động, nghĩ đến đây nàng ra sức gạt tay anh ra và nói : “ Tôi sẽ không bao giờ yêu anh, cả đời này cũng sẽ không. Ngược lại tôi còn hận mình sao lại không thể không gặp anh mỗi ngày, sự xuất hiện của anh chỉ khiến tôi chán ghét thêm thôi, nếu anh có thể biến mất thì tốt quá rồi ! ”

“Em thực sự muốn như vậy ? ” Hai tay anh nắm chặt thành quyền, tâm nhanh chóng đông cứng, lạnh như băng.

“Đúng vậy, kia đều là những lời xuất phát từ đáy lòng tôi. ”

“Vậy sao ? ” Anh cười lạnh. “Tôi hiểu rồi, mặc kệ tôi có làm gì, ở trong mắt em tôi cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân vô lại. ”

Nàng chạy thật nhanh về phòng ngủ, ngã xuống giường, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Nàng không hiểu tại sao lòng lại đau như cắt khi nhìn thấy nét mặt đau lòng của Đường Hoàng. Vì sao nàng lại rơi lệ vì anh ta, vì sao ?

Từ sau lần kia, Đường Hoàng rất ít khi xuất hiện. Mỗi ngày anh đều đi sớm về muộn, không giống như trước đây, mỗi ngày đều quần quýt bên nàng nói những lời đầy sủng nịch mà yêu thương. Như vậy không phải là tốt lắm sao ? Nàng tự hỏi mình. Nhưng là tại sao trong sâu thẳm trái tim, nàng lại không hề cảm thấy vui sướng một chút nào. Tâm có điểm chờ mong, ngóng trông hình bóng anh.

Nhìn đồng hồ, đã trễ thế này rồi Đường Hoàng còn chưa về, e rằng hôm nay anh lại về muộn. Nàng biết ngày đó chính mình nói ra những câu làm tổn thương đến anh, là nàng đem hận bỏ lại, có thể nào trách anh không trở về nhà.

Chán ghét tâm tình mâu thuẫn hiện tại, anh không về, hẳn là nàng nên cao hứng mới phải. Aiz, suy nghĩ của nàng lúc này thực loạn.

“Y Nhu, bạn có tâm sự.” Tiểu Diệp nhìn nàng và nói.

“Đâu có.”

“Còn nói không có. Tâm tình bạn thế nào nó cũng đều ghi ngay trên mặt kia kìa. Có thể nói cho mình biết bạn có tâm sự gì không?”

“Mình thật sự là không có chuyện gì.”

Không có chuyện gì mới là lạ, tâm tư đơn thuần tất cả đều hiện rõ mồn một trên mặt. Nàng đã sớm nhìn ra trong lúc đôi co qua lại với Đường tiên sinh, Y Nhu hẳn là rất để ý đến Đường Hoàng, chỉ là cậy mạnh mà phủ nhận thôi.

“Phu nhân.” Quần gia hốt hơ hốt hải đi tới, giống như có việc gì gấp vậy.

“Có chuyện gì vậy?”

“Dạ, là kiến trúc sư đem những mẫu thiết kế quần áo mùa hè đến thỉnh phu nhân nhìn qua, nếu ưng mẫu nào thì để đặt làm.”

Quần áo của Đường Hoàng đều do các thiết kế sư thiết kế, quần áo của nàng cũng không ngoại lệ. Đang vô cùng phiền lòng, nàng thật chẳng có tâm tình đâu mà nhìn qua mẫu thiết kế.

“Sao cũng được.”

“Vậy... Tiên sinh đâu?”

“Dạ, phu nhân, tôi cũng không rõ ạ.”

Quần gia sắc mặt như đang gặp nạn thì chợt có tiếng Tiểu Diệp nói: “Phu nhân sẽ đi hỏi ý kiến tiên sinh, hãy thỉnh thiết kế sư lưu lại chờ một chút.”

“Dạ, vâng.”

Quần gia đi rồi, Tiểu Diệp mới thúc giục nàng: “Nhanh đến công ty hỏi ý kiến lão bản đi!”

“Gọi điện thoại không phải là cũng được rồi sao?”

“Chất liệu vải cùng kiểu dáng thì phải trực tiếp nhìn, trực tiếp chọn mới có thể quyết định, tốt nhất là cứ hỏi tiên sinh cho chuẩn xác.”

“Vì sao mình phải đi chứ?” Nàng cũng đâu phải thiết kế sư.

“Bạn là thê tử của tiên sinh nha. Thê tử giúp trợ giúp phu lựa quần áo là chuyện thường mà, đương nhiên là phải để bạn đi rồi.”

Dưới sự thuyết phục của Tiểu Diệp hết lần này đến lần khác, cuối cùng Y Nhu tâm ý dao động mà nói: “Ngô, được rồi.” Chỉ là chọn vải thôi, lý lẽ này cũng đủ chính đáng đi?

-...-...-...-

Lúc này tâm tình Đường Hoàng không được tốt, Lưu Nhân Nhân nhận ra được. Nàng đến đây đã hai ba lượt nhưng lần nào cũng chỉ thấy anh sắc mặt cực kỳ không tốt, trong lòng nàng lại đâm ra có chút cao hứng.

Tuy rằng anh đã kết hôn nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định. Nhìn đến sắc mặt khó coi, muốn tìm bất mãn của anh, không cần đoán cũng biết là vì chuyện trong nhà.

Nghe nói lão bà của anh chỉ mới 20, cò non dù sao vẫn chỉ là cò non, sao sánh được với đóa bách hợp như nàng.

“Anh sao vậy? Nãy giờ trông anh có vẻ rất mất hứng, nhìn anh như vậy em rất đau lòng. Anh nói đi, phải làm sao anh mới có thể vui vẻ hơn, chỉ cần anh nói một câu, em đều chấp thuận đáp ứng.”

Nàng ta đang khiêu khích anh, Đường Hoàng hiểu được. Liếc mắt nhìn nàng ta một cái, Lưu Nhân Nhân là có tình ý với anh, điều này anh sớm biết từ lâu. Trừ bỏ tài năng trên thương trường, nàng ta còn có thể là một hảo tình nhân. Chỉ tiếc, nàng ta không phải là nữ nhân anh yêu, trong lòng anh ngoại trừ Y Nhu ra cũng sẽ không dung nạp thêm hình bóng của nữ nhân nào khác. Lưu Nhân Nhân còn không nhận ra điểm ấy nên cho đến bây giờ vẫn đối xử ân cần với anh như hồi anh còn độc thân.

Xác thực là trước đây, tâm của anh không hề đặt cố định ở nữ tử nào mà chỉ đặt ở trên sự nghiệp. Nhưng là từ khi gặp được Y Nhu, anh đối với nàng nhất kiến chung tình, lưu luyến si mê không thể kiềm chế được, ngay cả liếc nhìn nữ nhân khác cũng không cảm thấy một tia hứng trí.

Anh phải làm cho Lưu Nhân Nhân hiểu được điều này, tốt nhất là đừng lãng phí thời gian ở anh mà nên tìm một nam nhân khác tốt hơn trao gửi tâm tình.

“Như thế nào lại không nói lời nào, Hoàng?” Vắt vèo ngồi lên đùi anh, hai tay vòng ra quần quýt ôm lấy bờ vai rộng, vững chắc, nàng ta cố ý làm cho

tầm mắt anh vừa tầm đủ để nhìn thấy khe ngực sâu hun hút bên dưới chiếc cổ áo vốn đã được khoét rất sâu.

Y Nhu vừa bước vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt trong phút chốc trầm hẳn xuống.

“Y Nhu ! ” Không nghĩ tới Y Nhu sẽ đột nhiên đến công ty, Đường Hoàng cảm thấy hơi bất ngờ. Nhìn biểu tình của nàng lúc này, chắc chắn là đã hiểu lầm anh rồi. Thử kí chết tiệt, sao lại không chạy vào thông báo, lại để cho Y Nhu trực tiếp đi vào ?

Anh lập tức đem Lưu Nhân Nhân đang vắt vẻo trên đùi đẩy ra, thẳng hướng nàng đi tới : “ Sao em lại đến đây ? ”

Nàng không vội trả lời, trực tiếp đem catalogue đặt trên bàn làm việc của anh, thuận tiện đem tầm mắt đảo tới Lưu Nhân Nhân kia một lượt. Nàng ta chính là nữ nhân lần trước nàng từng gặp hồi còn làm lao công, duyên phận thật trớ trêu, lần trước gặp nàng ta cũng là ở tại văn phòng của Đường Hoàng.

Nàng lạnh lùng trả lời : “ Đây là catalogue mẫu thiết kế quần áo mùa hè. ” Nói xong liền xoay người rời đi.

“ Đợi chút. ” Anh nhanh chóng bắt lấy cánh tay nàng, loáng cái đã chặn trước mặt : “ Em hiểu lầm rồi. ”

“ Anh mới đang hiểu lầm, tôi chỉ làm hết bốn phận là mang đồ đến cho anh, còn anh có làm gì cũng không liên quan gì đến tôi. Thật có lỗi, đã quấy rầy rồi. ”

Một lời kia của nàng thực sự chọc giận đến anh, Đường Hoàng sắc mặt xanh mét liếc nhìn Lưu Nhân Nhân một cái, Lưu Nhân Nhân thức thời biết ý mà lui ra.

“ Đừng nói như vậy, anh và Lưu Nhân Nhân đã kết thúc từ lâu rồi, em nói như vậy là không công bằng. ”

“ Không công bằng ? ” Nàng cười nhạt, nói tiếp : “ Trên thế gian này chuyện không công bằng nhiều lắm. Từ khi bắt đầu gặp anh, hai chữ công bằng dường như đã trở nên vô duyên với tôi rồi. Đối với tôi, không công bằng là do anh khởi xướng, vậy tại sao bây giờ anh lại hướng tôi đòi công bằng ? Đường Hoàng, anh thực sự là rất quá đáng rồi. ”

“ Đừng dùng chuyện quá khứ để chỉ trích anh, anh biết anh đã làm nhiều chuyện có lỗi với em, anh cũng không dám xin em sẽ tha thứ, nhưng là anh vẫn cố gắng hết sức để bù đắp cho em. Chi cần là thứ em muốn, anh sẵn sàng đáp ứng, nhưng là cái gì cũng nên có giới hạn. Chẳng lẽ em cứ định sống mãi trong hận thù hay sao ? ”

“ Anh không đủ tư cách yêu cầu tôi phải thế này, thế nọ. Có một số chuyện không phải chỉ bù đắp mà có thể giải quyết. Tôi cũng không nhớ anh đã làm gì để bù đắp cho tôi. Tôi lại càng không quan chuyện anh cùng nữ nhân khác làm ra chuyện gì bên ngoài, bởi vì hết thấy mọi chuyện đối với tôi cũng chẳng có là gì. ”

“ Em ... ” Anh lựa giận công tâm, nhưng mặc dù tức giận đến cực độ nhưng là vẫn sợ sẽ gây tổn thương đến nàng liền buông tay nàng ra, đi tới phía bàn làm việc, một tay vỗ nát tập văn kiện, một tay gạt hết đồ đạc trên bàn xuống.

Thanh âm đổ vỡ của đồ đạc rất nhanh liền kinh hách đến Y Nhu. Đường Hoàng hẳn có tư cách gì mà tức giận với nàng, Y Nhu nhanh chóng xoay người chạy ra khỏi văn phòng. Vừa chạy nàng vừa thầm nghĩ Đường Hoàng là tên nam nhân đáng giận nhất thế giới.

Quan hệ của hai người trong lúc ấy rơi xuống thấp đến cực điểm. Lưu Nhân Nhân cùng Đường Hoàng tư thế ám muội lúc ấy quả thực đã chọc giận đến nàng.

Nàng rút cuộc hiểu được, Đường Hoàng lấy nàng chẳng phải là do yêu nàng tha thiết, anh ta làm vậy chẳng qua là để chứng minh cho mọi người thấy, không có thứ gì có thể trái ý anh ta.

Nàng đoán không ra suy nghĩ của Đường Hoàng. Anh ta đã có được nàng nhưng lại không đụng đến nàng. Luôn miệng nói yêu nàng cuối cùng lại cùng nữ nhân khác thân mật. Mà nàng còn suýt chút là tin vào những lời thề non hẹn biển của anh nữa.

Anh không ngủ chung phòng, nàng đã thấy có điểm mất mát, không nghĩ đến anh ở bên ngoài qua lại với nữ nhân khác, thế những vẫn không chịu buông tha cho nàng. Nàng hận hận a. Hết thấy tất cả đều là dối trá, nàng thế nhưng lại vì anh ta mà thương tâm, rơi lệ.

E rằng chủ tịch xí nghiệp Nhật Dương đã đoán sai rồi. Đường Hoàng không hề yêu nàng như ông ấy nghĩ, e rằng chẳng mấy nữa anh ta sẽ chán ghét nàng thôi, như vậy thời điểm nàng được giải thoát không phải sắp đến rồi sao ? Hơn nữa, nếu như anh không có chú ý, nàng có thể có nhiều hơn hy vọng đánh cắp được cơ mật.

Ban đêm, không có những nụ hôn trộm của anh đáng lẽ nàng có thể ngủ rất tốt mới đúng, nhưng chẳng hiểu sao đêm nay nàng lại thấy trần trọc, khó ngủ. Đã từ khi nào nàng quen với vòng ôm ấm áp của người kia ? Không còn nghĩ ngợi gì nữa, đêm nay chắc chắn nàng lại ngủ một mình. Nhưng là nàng đã đoán sai, đến gần sáng, Đường Hoàng liền trở về, bước vào phòng ngủ của hai người.

Nàng cảnh giác, trừng mắt nhìn anh. Quần áo xộc xệch, caravat sớm đã bị tháo xuống, quăng ở đâu đó rồi, khuya áo mở đến cúc thứ 2 thoạt nhìn có chút hỗn độn, nhưng ngay cả như vậy trông anh vẫn anh tuấn chết người.

Nhìn bộ dáng anh bây giờ, hẳn là đang rất mệt mỏi, nhưng đôi mắt đen láy, hữu thần lại nhìn chăm chăm vào nàng.

Cởi bỏ áo khoác vắt bừa lên thành ghế, anh chậm rãi đi tới gần, vươn tay muốn vuốt ve mặt nàng.

“Đừng đụng vào tôi.” Nàng lạnh lùng cự tuyệt.

“Cái gì?” Từ giọng nói truyền tới một cỗ uy hiếp.

“Tôi nói anh đừng có đụng vào tôi.” Nàng sống chết nhìn chăm chăm lại, cổ tình khiêu khích lửa giận trong anh.

“Đây là thái độ nên có của thê tử đối với trượng phu hay sao?”

“Tôi là bị ép nên mới gả cho anh, cũng vì trả nợ nên mới làm theo những gì anh yêu cầu. Anh nếu như đã có nữ nhân khác, vậy hãy buông tha cho tôi.”

“Em là đang ghen?” Trong đáy mắt anh lộ ra chút chờ mong.

Những lời này khiến nàng chật vật đến cực điểm. “Đừng nói lung tung.”

“Em đúng là đang ghen rồi.” Anh kích động nắm lấy bả vai nàng.

Nàng bị anh bức đến suy nghĩ trong đầu loạn thành một đống, bối rối không biết phải phản ứng ra sao, song lại nhớ đến những hình ảnh anh thân mật với cô gái khác, nàng giận dữ nói: “Tôi chán ghét bị bàn tay dơ bẩn của anh đụng vào, bỏ ra đi!”

“Em...” Nàng là nữ nhân duy nhất trên thế gian này có thể dễ dàng bức anh giận dữ, điên cuồng như vậy. Nếu có thể, anh thực muốn bóp chết nàng. Những nữ nhân xung quanh đều tìm cách quyến rũ, mê hoặc nhằm chiếm lấy cảm tình của anh, nhưng Y Nhu lại hết lần này đến lần khác khinh bỉ, chán ghét anh. Mỗi khi đụng chạm đến nàng, nàng đáp lại là thái độ cứng hành động bài xích. Nàng thực rất giỏi bức anh muốn điên lên, giống như hiện tại.

“Nếu tôi muốn, em có thể ngăn được sao?” Trong lúc nhất thời mất đi lý trí, anh lao tới xé bỏ hết quần áo trên người nàng. Trước hành động này của anh, Y Nhu hết sức sợ hãi.

“Dừng lại! Đường Hoàng! Anh không thể làm như vậy với tôi!” Vừa la hét, nàng vừa ra sức giãy dụa.

“Có gì mà không thể? Em là thê tử của tôi, sớm là phải nên làm nghĩa vụ vợ chồng này lâu rồi, chỉ là tôi không nghĩ sẽ đụng đến em.”

Hai từ ‘không nghĩ’ kia thực đã làm tổn thương lòng tự trọng của nàng. Lửa giận một lần nữa bị kích khởi, nàng không cho phép anh ta khinh bỉ nàng. Anh ta vốn không có tư cách.

“Có gan anh cả đời cũng đừng có mà đụng đến tôi, tôi căn bản cũng chẳng ham hố gì chuyện này.”

“Muốn hay không đụng đến em là quyền của tôi, em chỉ có thể phục tùng.”

“Anh không được làm chuyện xằng bậy!” Nàng hiện tại mới nghĩ thấy trên người anh có mùi rượu, lại nhìn sự cuồng loạn nơi đáy mắt của người kia, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Hiện tại chính là thời điểm em phải đem thân ra trả nợ.” Đêm nay thực sự anh đã mất hết lý trí.

Nàng thực sợ hãi hành động thô lỗ cùng những nụ hôn cuồng loạn của anh. Hai tay bị giam cầm trong bàn tay anh đầy khí lực khiến nàng đau đớn, mỗi cái hôn hạ xuống thân thể nàng đều giống như là bị cắn nuốt điên cuồng không dứt.

“Ngừng tay! Ngừng tay!” Nàng không muốn mọi chuyện diễn tiến như vậy, hành động này của anh khiến nàng cảm thấy bản thân mình một chút tự tôn cũng không còn. Những nụ hôn của anh không hề ôn nhu một chút nào. Ánh mắt, nét mặt, thậm chí của hành vi xé nát quần áo vừa rồi của anh, tựa như là hành vi của khách làng chơi đối với kỹ nữ vậy.

“Châm ngòi lửa giận của tôi chính là em. Giờ còn muốn ngừng lại, đừng mơ.”

Anh điên cuồng lạc hạ những nụ hôn trên cơ thể nàng, một tay đem hai tay nàng giữ trên đỉnh đầu, tay còn lại ve vuốt khám phá từng tấc trên cơ thể nàng. Loại cử chỉ đầy chiếm hữu này khiến nàng hoàn toàn sợ hãi. Dù nàng có đánh đấm, giãy dụa kịch liệt thế nào chỉ đổi lấy sự gia tăng những cử chỉ điên cuồng chiếm hữu của anh.

Cuối cùng nàng bất lực buông xuôi mọi thứ, nước mắt khê tràn mi, khóc tới tan nát cõi lòng, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Vân vũ qua đi, Đường Hoàng chợt giống như người vừa tỉnh mộng, nhìn đến đôi cánh tay bị mình hung hăng giữ chặt đến hằn sâu những vết ứ ngấn, rồi những dấu vết xanh tím trên ngực, khuôn mặt nàng ướt đẫm nước mắt hoảng sợ cùng vô vọng nhìn anh.

Kinh hoàng nhìn những vết tích ấy, anh đau lòng nhìn cơ thể bất động như đang say ngủ, khuôn mặt ướt nước mắt kia, trong lòng tràn đầy cảm giác đau lòng cũng có lỗi. Lặng lặng kéo chăn lên cho nàng, anh đau khổ, lưu luyến rời đi.

Nằm trên giường, Y Nhu bị cơn đau như muốn bóp đôi đầu hành hạ. Nếu có thể ngủ một giấc dài, không tỉnh lại nữa thì tốt. Nàng hận anh. Thống khổ cùng đau đớn do đêm qua mang đến vẫn ám ỉ cho đến bây giờ, một chút cũng chưa hề thuyên giảm. Nàng không muốn phải sống khổ sở như vậy nữa, nàng phải rời xa Đường Hoàng, hoàn toàn rời đi cái nam nhân ma quỷ ấy.

Lặng lẽ mở cửa phòng. Gia nhân trong nhà đều đang bận bịu với công việc của mình, đây hẳn là cơ hội tốt để nàng trộm cơ mật. Đường Hoàng, thực xin lỗi, nhưng là tôi muốn anh phải trả giá cho những gì mà anh đã gây ra.

Lúc này nàng không thể lại do dự. Chỉ có làm như vậy, nàng mới có thể chân chính thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Đường Hoàng.

“...-...-...”

Hào Quốc xí nghiệp –

Thạch Đồng chạy tới văn phòng của Đường Hoàng, hệ thống máy tính thông báo, có người đang đánh cắp tư liệu cơ mật của công ty, mà địa điểm đánh cắp thì lại chính là từ máy tính ở thư phòng của Đường Hoàng. Không cần nghĩ ngợi nhiều cũng biết là Y Nhu đang trộm cơ mật.

Hệ thống phát ra tín hiệu như vậy, đương nhiên Đường Hoàng đang ở văn phòng cũng biết. Anh muốn chạy tới hỏi xem, lão bản định giải quyết chuyện này như thế nào.

Đường Hoàng trầm mặc nhìn màn hình máy tính. Anh vô cùng hối hận những hành động của bản thân đối với Y Nhu đêm qua. Nét mặt đau thương, hoảng sợ cùng kinh hách tột cùng ấy vẫn in sâu trong đầu anh. Cứ nghĩ đến anh lại thầm hận bản thân vì tức giận nhất thời mất đi lí trí mà tổn thương Y Nhu. Nàng vẫn là quyết định trả thù anh, chuyện này anh đã sớm biết.

“Không cần cô ấy lại sao ? ” Thạch Đồng hỏi.

“Tùy ý cô ấy đi. ”

“Nếu như cơ mật kia mà lọt vào tay đối thủ của chúng ta, ngài sẽ mất đi phân nửa gia sản. ”

“Ta biết. ”

Thạch Đồng thở dài, xoay người rời đi. Anh đã sớm biết, giờ phút này, có nhiều lời cũng vô dụng.

“Thạch Đồng. ”

“Vâng. ” Anh quay đầu lại.

“Công ty bị hủy, ta cũng không thể cho anh nhiều thứ. ”

“Cho dù công ty bị hủy, Thạch Đồng vẫn sẽ đi theo lão bản, cho dù có phải dãi gió dầm mưa. ”

Khóe miệng Đường Hoàng khẽ nhếch lên. “Cảm ơn. ”

“Không phải khách khí. ” Anh cung kính cúi đầu chào sau đó lẳng lặng ra ngoài.

Nhìn sản nghiệp của mình sắp sửa tan rã, anh chỉ cười. Nếu mất đi tất cả có thể đổi lấy tâm của nàng, anh cam nguyện từ bỏ hết thảy.

Khi Thạch Đồng bước ra, Tiểu Diệp đang đứng ngoài cửa mới nhẹ giọng hỏi. “Lão bản, ngài ấy thật sự cứ như vậy mà buông xuôi tất cả. ”

“Đúng vậy. ”

“Tôi vẫn không hiểu, rõ ràng là chúng ta có thể ngăn lại, vì sao lại không làm ? ”

“Mất đi hết thảy đối với ngài ấy cũng không là gì, nhưng là mất đi tình cảm chân thành lại như mất đi mạng của ngài ấy vậy. ”

“Đáng giá sao ? ” Nàng không rõ.

“Yên tâm, cho dù thất nghiệp, nữ nhân có năng lực như cô, không biết sẽ có bao nhiêu ông chủ lớn muốn thu nạp. ”

“Tôi chỉ nguyện đi theo lão bản, ngài ấy là người duy nhất ta nguyện trung thành đi theo cả đời. ”

“Xem ra về điểm này chúng ta cũng thực giống nhau. ” Đây là lần đầu tiên hai người họ có cùng chung quan điểm.

“Không nghĩ đến người như anh mà cũng nói năng có nghĩa khí như vậy. ” Nàng chế nhạo nói.

“Như nhau cả thôi. ” Cả hai người không hẹn mà cùng bật cười. Nếu lão bản đã quyết định như vậy, bọn họ cũng nhất định sẽ tuân theo, từ nay về sau cùng nhau vào sinh ra tử.

“Xem ra chúng ta lại có việc để làm rồi. Trước hết là phải sửa sang lại tư liệu mang đi để chuẩn bị cho tương lai Đông Sơn tái khởi. ”

Tiểu Diệp gật gù đầu đồng ý, hai người mỗi người một việc, bắt tay vào làm phần việc của mình. Đây gọi là lưu ở thanh sơn không sợ không có củi đốt.

Kết thúc không phải là chấm dứt, mà là bắt đầu một khởi đầu mới, không phải sao ? “”

Tiếng đập cửa dồn dập vang lên bên ngoài văn phòng của Đường Hoàng.

” Vào đi. “

Mở cửa bước vào là Tiểu Diệp.

” Có tin tức gì sao ? ” Anh hỏi.

” Xí nghiệp Nhật Dương gần đây đặc biệt chú ý thu mua cổ phần của công ty mà chúng ta đầu tư bên đại lục, hơn nữa cũng rất tích cực qua lại thiết lập quan hệ với các cổ đông của chúng ta. “

” Vậy sao. ” Dừng dừng với thông tin từ Tiểu Diệp như thể mọi chuyện đều hoàn toàn nằm trong suy nghĩ của anh vậy.

” Xem ra là họ mơ tưởng muốn giáng một đòn nặng nề xuống chúng ta. “

” Quả nhiên là kẻ thù cũ có khác, thủ đoạn sử dụng ngày càng mưu mẹo hơn. “

” Không cần họ lại sao ạ ? “

” Không vội. ” Hết thảy mọi chuyện anh đều đã có sự tính toán. Ngược lại lúc này điều anh quan tâm chỉ là Y Nhu. ” Nàng đâu ? Đạo này nàng không có biểu hiện gì bất thường chứ ? “

” Trước mắt thì chưa có, bất quá ... ngày hôm qua nàng đã gặp mặt Lâm Vũ Phàm. “

Trong chốc lát, anh trầm ngâm hỏi: ” Không phải là ngẫu nhiên gặp mặt chứ ? “

” Tôi nghĩ hai người họ là ngẫu nhiên gặp mặt. “

Lâm Vũ Phàm là mối tình đầu của Y Nhu, lần này anh ta về nước cũng là vì nàng. Chẳng lẽ đã lâu như vậy mà anh ta vẫn còn nuôi hy vọng hay sao ?

” Vậy thái độ của nàng với anh ta thế nào ? “

Tiểu Diệp im lặng trong chốc lát, không dám đưa ra lời phỏng đoán của mình.

” Cứ nói thẳng ra đi. Trực giác của cô trước đây thường rất chuẩn xác. “

” Dạ, lão bản. Tôi cho rằng thời điểm này phu nhân đối Lâm Vũ Phàm còn rất nhiều hảo cảm cùng tín nhiệm, e rằng sự xuất hiện của anh ta ít nhiều cũng có ảnh hưởng đến tâm tư của phu nhân. ” Nhìn Đường Hoàng sắc mặt âm trầm, nàng tiếp tục nói tiếp: ” Tôi sợ hai người họ đã một thời gian dài không gặp, lại từng học chung thờ trung học, cho nên ... “

” Cái đó ta hiểu, cô không cần giải thích gì hơn. “

” Dạ, vâng. ” Tiểu Diệp có chút lo lắng, Đường tiên sinh si mê Y Nhu tiểu thư cũng không phải là chuyện mới ngày một ngày hai.

Nàng vẫn là như trước đối Lâm Vũ Phàm tình cũ chưa dứt, điều này khiến anh thực sự thấy đau lòng. Ghen tị cũng theo đó mà dâng lên, tâm trạng anh hiện tại ... thực không tốt chút nào.

Thạch Đồng vừa bước vào văn phòng, đang định báo cho lão bản thông tin mới nhận được liền nhìn thấy bộ mặt “ muốn tìm bắt mẫn ” của ai kia, bước chân bỗng chốc chậm lại, nhưng là đã lỡ vào rồi nên anh đành tiếp tục đi đến.

“ Lão bản ! Tôi vừa nhận được điện thoại của cục cảnh sát, họ đã bắt được mấy tên có ý định bắt cóc phu nhân lần trước rồi. ”

“ Nga? ” Đường Hoàng quay đầu lại, khuôn mặt nguyên bản đang ưu tư trầm ngâm nhìn qua chiếc kẹp caravat trên ngực Thạch Đồng thoáng cái càng thêm âm trầm, đáng sợ hơn.

Thạch Đồng nét mặt thản nhiên, không có chút sợ hãi hướng Đường Hoàng báo cáo chuyện bọn cướp, tiện thể thường thức biểu tình khi ghen tị hiếm có của lão bản mình. Lúc công tác thì thoáng cũng nên giải trí chút ít, đó chính là tôn chỉ bấy lâu nay của anh.

Đường Hoàng sao lại không hiểu tâm tính Thạch Đồng, người kia dù gì cũng đã theo anh hơn 10 năm trời rồi còn gì. Hôm nay Thạch Đồng cài chiếc kẹp caravat này nhất định là muốn nhìn xem phản ứng của anh đây mà. Chết tiệt, anh thân là lão bản của một cái công ty lớn, lý nào lại có thể giống như chó điên thất thố mà rống to ?

Thạch Đồng nhìn trúng điểm này, tâm tình hơn hớ cầm theo miễn tử kim bài do Hoàng hậu ban cho đến thử xem Hoàng thượng có dám dùng Thượng Phụng bảo kiếm chém mình không.

Đường Hoàng thực nhẫn nại mới có thể áp chế cảm xúc chỉ trực bùng nổ xuống, cắn răng nói: “Cảnh cực có công lớn trong việc bắt người, người hãy cảm ít ‘quá’ đến thăm hỏi họ, tiện thể gửi lời cảm ơn của ta đến cục trưởng.”

“Tôi đã cho người đi làm rồi, lão bản!”

“Người thật ‘hiếu rõ lòng ta’.” Ngự điệu trào phúng cùng thâm ý bên trong thập phần rõ ràng.

“Lão bản, ngài quá khen rồi.”

“Lui ra đi, có việc ta sẽ phân phó hai người sau.” Tâm tình không tốt, nhận thấy không còn việc gì anh liền hạ lệnh đuổi khách.

Thạch Đồng cùng Tiểu Diệp hai người cùng cung kính cúi đầu chào rồi từ từ lui ra.

Cửa văn phòng vừa khép lại, Tiểu Diệp đã lạnh mặt trừng anh: “Anh làm vậy là cố ý.”

Thạch Đồng biết thừa chuyện nàng muốn nhắc đến là chuyện gì còn giả bộ hỏi: “Cố ý cái gì a?”

Nàng một tay chống eo, tay kia chỉ vào chiếc kẹp caravat trên ngực Thạch Đồng chất vấn: “Còn giả bộ nữa, Anh mang cái kẹp này đi làm không phải là muốn để cho lão bản tức chết hay sao?”

“Phu nhân của lão bản đã có ý tốt tặng ta cái kẹp này, đương nhiên để biểu lộ tấm lòng cảm tạ ấy, ta phải mang ra dùng chứ, chẳng lẽ lại đem cất kỹ trong ngăn tủ hay sao?”

Nàng chính là chán ghét cái loại thái độ tức chết người không đền mạng này của hắn. Cái dạng người như vậy chuyên đem lòng người ra đùa bỡn rồi lại tỏ vẻ như chính mình vô can, vĩnh viễn trầm tĩnh mà tự tin như vậy.

“Thật mong có ai đó đến dạy cho cái gia hỏa tự cao tự đại như anh.”

“Đây chính là cái nhìn của cô về tôi?”

“Đương nhiên, bằng không anh nghĩ như thế nào?”

“Tôi còn nghĩ cô liệu có bao nhiêu hâm mộ tôi nữa a!”

Nghe đến đây, da gà da vịt của nàng thiếu chút rụng đầy đất, nói chuyện với anh ta thật phí sức, tốt nhất là nàng nên rời đi.

“Tôi nghĩ là anh đã lầm, Cho dù tất cả nam nhân trên đời này có chết hết, anh cũng sẽ không phải là người mà tôi hâm mộ.”

Trong lời nói tràn ngập ý vũ nhục nghiêm trọng, nếu là nam nhân bình thường chỉ sợ vừa nghe đến câu này mặt liền biến sắc. Nhìn đến Thạch Đồng đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt lợi hại trừng trừng nhìn nàng khiến nàng không khỏi một phen hoảng sợ.

“Như thế nào? Không phục sao?” Nàng cảnh giác nhìn anh.

Thạch Đồng chậm rãi lại gần nàng, Tiểu Diệp cả người run sợ, cả người vô thức lùi về phía sau mấy bước, run run hỏi: “Anh... anh định làm gì?” Nói dứt lời cả người thu về tư thái phòng vệ. Học Taekwondo cũng đã hơn năm năm nhưng chưa bao giờ nàng giao đấu qua với Thạch Đồng cho nên cũng không rõ công phu của anh ta thế nào. Nhưng dù là thế nhưng chỉ nhìn vào đôi mắt sắc bén kia thôi cũng đủ khiến người đứng đối diện sợ chết khiếp.

Thạch Đồng lộ ra nụ cười yếu ớt nói: “Không cần phải khẩn trương, tôi chỉ là muốn của cô thứ này.”

“Này... là có ý gì?”

Chẳng biết từ lúc nào trên tay Thạch Đồng nhiều thêm một chiếc vòng cổ bạc lấp lánh có hình chữ thập. Vòng cổ này là kỷ vật duy nhất mà ngoại tổ mẫu lưu lại cho nàng trước khi qua đời, trước giờ đi đâu nàng cũng đeo trên người, coi như là trấn bảo mà cực kỳ quý trọng. Nhẹ nhàng sờ sờ cái gáy trống không, cũng chẳng biết từ khi nào chiếc vòng cổ lại nằm trong tay anh ta.

“Trả lại cho tôi.” Anh ta sao lại có thể lấy được nó?

“Muốn tôi đem trả lại? Cũng dễ thôi, chỉ cần cô... cầu xin tôi.”

“Thực nhàm chán. Ta sao có thể đi làm cái chuyện đáng ghê tởm đó!”

“Không cầu? Cũng tốt, vật nhỏ này cứ coi như là chút tâm ý mà cô hướng tôi xin lỗi đi.”

“Uy! Chờ chút! Anh đứng lại cho tôi!!!” Anh ta cứ vậy mà ngang nhiên mà cầm dây chuyền của nàng đi, hơn nữa còn không tính trả lại, anh ta rất... rất... vô lại.

Thạch Đồng đáng giận, anh cứ chờ xem, nếu có dịp nhất định tôi sẽ hảo hảo dạy cho anh một bài học!!!

Y Nhu thờ thần ngắm nhìn bầu trời, bất giác nằng thở dài một tiếng. Chẳng biết đây là cái thở dài thứ bao nhiêu trong ngày hôm nay rồi.

Những thứ Lâm Vũ Phàm đưa cho, nằng đều đã tỉ mỉ xem xét. Đó là một cái usb siêu nhỏ cùng một số thiết bị khác dùng để đánh cắp dữ liệu mật trong máy tính của Đường Hoàng cùng một cái di động để liên lạc.

Đột nhiên nằng ý thức được rằng bản thân mình cần phải làm việc gì đó. Nhật Dương xí nghiệp cùng Vũ Phàm đã vì nằng mà chuẩn bị xong hết thảy, giờ chỉ còn chờ nằng động thủ mà thôi.

Y Nhu cảm thấy thực sợ hãi. Nằng cái gì cũng không biết, bản thân cũng chẳng phải là một gián điệp chuyên đánh cắp dữ liệu, vậy nên để trộm được những dữ liệu tuyệt mật kia cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng. Bất chợt nằng cảm thấy bản thân quá ngây thơ, từ lúc quyết định gả cho Đường Hoàng cũng chưa từng lo nghĩ nhiều đến như vậy.

Ở trong thư phòng của Đường Hoàng có một cái máy tính kết nối trực tiếp cùng hệ thống máy ở công ty. Ngoại nhân không thể dễ dàng tiến nhập vào đây, bình thường trừ khi có mặt Đường Hoàng còn đâu nơi này hầu như đều khoá trái.

Lần này nằng đến dĩ nhiên cửa phòng cũng là khoá. Đang tự hỏi không biết phải làm sao mới có thể đột nhập vào, nằng không để ý đến một bóng dáng đang dần xuất hiện sau lưng nằng.

“Em làm gì mà đứng ngốc lẳng ở đây vậy ? ” Đường Hoàng ở bên tai nằng nhẹ giọng hỏi.

Nằng kinh hãi, mau chóng đáp lời : “ Không có gì ... Anh đã về rồi à ? ”

“ Phòng này thường khoá vậy nên sách trong này cũng khó lấy ra. ”

“ Em biết ... chỉ là ... Em có thể vào xem qua được chứ ? ” Trong giọng điệu nằng có chút chột dạ hỏi.

Đôi mắt sáng ngời, thâm sâu của anh chuyên chú nhìn nằng một hồi. Chẳng lẽ anh đã nhìn ra điều gì đấy trong mắt của nằng ?

“ Em chỉ là có chút tò mò thôi ... Nếu không tiện thì cũng không sao. ” Nằng còn đang muốn rời khỏi liền bị anh một tay ngăn lại.

“ Em là nữ chủ nhân của căn nhà này, đương nhiên là có thể. ” Nhẹ nằng vòng tay ôm lấy nằng, một tay lấy ra chiếc chìa khoá.

Cửa mở, một không gian thoáng mát, sáng sủa và sạch sẽ xuất hiện trước mắt nằng. Trong phòng có một chiếc giá sách đồ sộ, trên đó có những quyển sách mà lần đầu nằng mới nhìn thấy, còn mọi vật trong phòng đều được bài trí rất đơn giản mà hào phóng, rất giống với tính cách của anh.

Nằng nhìn một lượt khắp gian phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại thật lâu ở chiếc máy tính để bàn ở trong góc, nơi chứa những bí mật buôn bán trọng yếu nhất của công ty Đường Hoàng.

Anh đứng ở phía sau, đỡ lấy hai vai nằng nói : “ Thư phòng này của anh là đầu mối tập trung việc buôn bán, kinh doanh của toàn bộ công ty. Mọi tư liệu cùng chiến lược quan trọng... đều được lưu trữ ở đây. ”

“ Máy thứ này đều rất quan trọng ? ”

“ Nơi này quan trọng như quốc khố của vua chúa ngày xưa vậy, nếu đánh mất quốc khố, vương quốc cũng liền đó mà mất theo, cho nên bình thường gian phòng này luôn cấm mọi người lui vào. ”

“ Vậy thì em không nên vào đây mới đúng. ”

“ Không. ” Anh cúi đầu tiến gần sát đến tai nằng, “ Đây là bảo khố của chúng ta, trước đây anh cũng đã nói qua, anh sẽ cho em hết thảy những gì mà anh có, mặc kệ là có phát sinh ra chuyện gì, anh cũng sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, cho dù chết cũng sẽ không thay đổi ý định. ”

Nằng trong lòng chợt cảm thấy rung động mãnh liệt, nhẹ nhàng giã dũa thoát li khỏi vòng ôm ấp của anh.

“ Dù sao em cũng không hiểu chuyện của công ty, anh cho em cũng lãng phí mà thôi. ” Nằng thực muốn rời khỏi căn phòng này.

Đường Hoàng xoay ngược cơ thể nằng, đứng đối diện với anh, nói : “ Anh chỉ muốn em hiểu được, vì em, anh nguyện ý trả giá hết thảy. Mà tâm của em ... khi nào mới nguyện ý giao cho anh ? ”

Nằng cảm giác được, lúc này đây tim nằng đang đập rất nhanh trong lồng ngực. Nhìn đôi mắt sâu thẳm, thâm thúy như đại dương mênh mông nhưng không hề mang một chút lạnh đậm vô song nào, nằng như hoàn toàn lạc bước ở trong đôi mắt ấy. Lòng nằng thực sự đang rất loạn.

Sợ hãi rồi rung động, hết thảy cung bậc cảm xúc nhất thời ủa đến khiến nằng bối rối, Y Nhu không biết nên làm gì mới phải, đành vội vàng lui về phía sau, bức mình phải nở một nụ cười trấn tĩnh nói : “ Em cũng đã gả cho anh, mà anh trước nay cũng rất tuân thủ lời hứa, cho tỷ đệ em một cuộc sống tốt đẹp. Hiện em rất hài lòng với cuộc sống này, như vậy là đủ rồi. ”

“ Em biết là anh không chỉ muốn như vậy. ”

Nằng không thể nhìn thẳng vào đôi mắt anh. Nằng sợ nhìn vào đó rồi nằng sẽ để anh nhìn rõ tình cảm của bản thân, nhưng đã muộn, Đường Hoàng

đường như đã nhanh mắt hơn, nhìn rõ được một chút dấu vết từ sâu trong đôi mắt Y Nhu. Anh đem nàng đẩy vào trong góc, không để cho nàng một khe hở. Khẽ nâng cằm nàng lên, nhìn sâu vào đáy mắt, anh như muốn kiểm chứng xem liệu đáy mắt nàng có chút nào do dự.

Nàng có chút hoảng. “Những gì em có thể trao cho anh, em đều đã giao ra, anh không nên quá tham lam.”

“Anh xác thực là có lòng tham, tham lam muốn nắm bắt được tâm của em.” Anh là đang ép nàng phải thừa nhận tình cảm của bản thân.

“Đừng ép em, anh biết rõ, em không làm được.”

“Nhìn anh này, Y Nhu! Yêu anh, khó như vậy sao? Ở chung với nhau lâu như vậy, em có dám nói, em không có một chút tình cảm nào với anh?”

“Không có khả năng! Tôi sẽ không yêu một người đã hại chết cha tôi!”

“Anh nói rồi, tất cả đều là do anh vô tình nên mới gây ra cơ sự không may ấy, anh cam nguyện dùng cả đời này đền bù lại, chỉ cần em cho anh một cơ hội, anh nhất định sẽ khiến em nhận ra rằng, trên thế giới này không ai yêu em nhiều hơn anh.”

Anh là đang tấn công sự tuyến phòng thủ mong manh của nàng sao? Tâm nàng thực sự vì anh mà rung động nhưng là cảm giác tội ác cùng cừu hận lý trí không cho phép nàng dao động, nghĩ đến đây nàng ra sức gạt tay anh ra và nói: “Tôi sẽ không bao giờ yêu anh, cả đời này cũng sẽ không. Ngược lại tôi còn hận mình sao lại không thể không gặp anh mỗi ngày, sự xuất hiện của anh chỉ khiến tôi chán ghét thêm thôi, nếu anh có thể biến mất thì tốt quá rồi!”

“Em thực sự muốn như vậy?” Hai tay anh nắm chặt thành quyền, tâm nhanh chóng đông cứng, lạnh như băng.

“Đúng vậy, kia đều là những lời xuất phát từ đáy lòng tôi.”

“Vậy sao?” Anh cười lạnh. “Tôi hiểu rồi, mặc kệ tôi có làm gì, ở trong mắt em tôi cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân vô lại.”

Nàng chạy thật nhanh về phòng ngủ, ngã xuống giường, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Nàng không hiểu tại sao lòng lại đau như cắt khi nhìn thấy nét mặt đau lòng của Đường Hoàng. Vì sao nàng lại rơi lệ vì anh ta, vì sao?

Từ sau lần kia, Đường Hoàng rất ít khi xuất hiện. Mỗi ngày anh đều đi sớm về muộn, không giống như trước đây, mỗi ngày đều quần quýt bên nàng nói những lời đầy sùng nịch mà yêu thương. Như vậy không phải là tốt lắm sao? Nàng tự hỏi mình. Nhưng là tại sao trong sâu thẳm trái tim, nàng lại không hề cảm thấy vui sướng một chút nào. Tâm có điểm chờ mong, ngóng trông hình bóng anh.

Nhìn đồng hồ, đã trễ thế này rồi Đường Hoàng còn chưa về, e rằng hôm nay anh lại về muộn. Nàng biết ngày đó chính mình nói ra những câu làm tổn thương đến anh, là nàng đem hận bỏ lại, có thể nào trách anh không trở về nhà.

Chán ghét tâm tình mâu thuẫn hiện tại, anh không về, hẳn là nàng nên cao hứng mới phải. Aiz, suy nghĩ của nàng lúc này thực loạn.

“Y Nhu, bạn có tâm sự.” Tiểu Diệp nhìn nàng và nói.

“Đâu có.”

“Còn nói không có. Tâm tình bạn thế nào nó cũng đều ghi ngay trên mặt kia kia. Có thể nói cho mình biết bạn có tâm sự gì không?”

“Mình thật sự là không có chuyện gì.”

Không có chuyện gì mới là lạ, tâm tư đơn thuần tất cả đều hiện rõ mồn một trên mặt. Nàng đã sớm nhìn ra trong lúc đôi co qua lại với Đường tiên sinh, Y Nhu hẳn là rất để ý đến Đường Hoàng, chỉ là cậy mạnh mà phủ nhận thôi.

“Phu nhân.” Quần gia hốt hơ hốt hải đi tới, giống như có việc gì gấp vậy.

“Có chuyện gì vậy?”

“Dạ, là kiến trúc sư đem những mẫu thiết kế quần áo mùa hè đến thỉnh phu nhân nhìn qua, nếu ưng mẫu nào thì dễ đặt làm.”

Quần áo của Đường Hoàng đều do các thiết kế sư thiết kế, quần áo của nàng cũng không ngoại lệ. Đang vô cùng phiền lòng, nàng thật chẳng có tâm tình đầu mà nhìn qua mẫu thiết kế.

“Sao cũng được.”

“Vậy... Tiên sinh đâu?”

“Dạ, phu nhân, tôi cũng không rõ ạ.”

Quần gia sắc mặt như đang gặp nạn thì chợt có tiếng Tiểu Diệp nói: “Phu nhân sẽ đi hỏi ý kiến tiên sinh, hãy thỉnh thiết kế sư lưu lại chờ một chút.”

“Dạ, vâng.”

Quản gia đi rồi, Tiểu Diệp mới thúc giục nàng : “ Nhanh đến công ty hỏi ý kiến lão bản đi ! ”

“ Gọi điện thoại không phải là cũng được rồi sao ? ”

“ Chất liệu vải cùng kiểu dáng thì phải trực tiếp nhìn, trực tiếp chọn mới có thể quyết định, tốt nhất là cứ hỏi tiên sinh cho chuẩn xác. ”

“ Vì sao mình phải đi chứ ? ” Nàng cũng đâu phải thiết kế sư.

“ Bạn là thê tử của tiên sinh nha. Thê tử giúp trưng phụ lựa quần áo là chuyện thường mà, đương nhiên là phải đi rồi. ”

Dưới sự thuyết phục của Tiểu Diệp hết lần này đến lần khác, cuối cùng Y Nhu tâm ý dao động mà nói : “ Ngõ, được rồi. ” Chỉ là chọn vải thôi, lý lẽ này cũng đủ chính đáng đi ?

-..-..-..-..-

Lúc này tâm tình Đường Hoàng không được tốt, Lưu Nhân Nhân nhận ra được. Nàng đến đây đã hai ba lượt nhưng lần nào cũng chỉ thấy anh sắc mặt cực kỳ không tốt, trong lòng nàng lại đâm ra có chút cao hứng.

Tuy rằng anh đã kết hôn nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định. Nhìn đến sắc mặt khó coi, muốn tìm bất mãn của anh, không cần đoán cũng biết là vì chuyện trong nhà.

Nghe nói lão bà của anh chỉ mới 20, cô non dù sao vẫn chỉ là cô non, sao sánh được với đóa bách hợp như nàng.

“ Anh sao vậy ? Bây giờ trông anh có vẻ rất mất hứng, nhìn anh như vậy em rất đau lòng. Anh nói đi, phải làm sao anh mới có thể vui vẻ hơn, chỉ cần anh nói một câu, em đều chấp thuận đáp ứng. ”

Nàng ta đang khiêu khích anh, Đường Hoàng hiểu được. Liếc mắt nhìn nàng ta một cái, Lưu Nhân Nhân là có tình ý với anh, điều này anh sớm biết từ lâu. Trừ bỏ tài năng trên thương trường, nàng ta còn có thể là một hảo tình nhân. Chỉ tiếc, nàng ta không phải là nữ nhân anh yêu, trong lòng anh ngoại trừ Y Nhu ra cũng sẽ không dung nạp thêm hình bóng của nữ nhân nào khác. Lưu Nhân Nhân còn không nhận ra điểm ấy nên cho đến bây giờ vẫn đối xử ân cần với anh như hồi anh còn độc thân.

Xác thực là trước đây, tâm của anh không hề đặt cố định ở nữ tử nào mà chỉ đặt ở trên sự nghiệp. Nhưng là từ khi gặp được Y Nhu, anh đối với nàng nhất kiến chung tình, lưu luyến si mê không thể kiềm chế được, ngay cả liếc nhìn nữ nhân khác cũng không cảm thấy một tia hứng trí.

Anh phải làm cho Lưu Nhân Nhân hiểu được điều này, tốt nhất là đừng lãng phí thời gian ở anh mà nên tìm một nam nhân khác tốt hơn trao gửi tâm tình.

“ Như thế nào lại không nói lời nào, Hoàng ? ” Vất vèo ngồi lên đùi anh, hai tay vòng ra quán quýt ôm lấy bờ vai rộng, vững chắc, nàng ta cố ý làm cho tầm mắt anh vừa tầm đủ để nhìn thấy khe ngực sâu hun hút bên dưới chiếc cổ áo vốn đã được khoét rất sâu.

Y Nhu vừa bước vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt trong phút chốc trầm hẳn xuống.

“ Y Nhu ! ” Không nghĩ tới Y Nhu sẽ đột nhiên đến công ty, Đường Hoàng cảm thấy hơi bất ngờ. Nín biểu tình của nàng lúc này, chắc chắn là đã hiểu lầm anh rồi. Thư kí chết tiệt, sao lại không chạy vào thông báo, lại để cho Y Nhu trực tiếp đi vào ?

Anh lập tức đem Lưu Nhân Nhân đang vất vèo trên đùi đẩy ra, thẳng hướng nàng đi tới : “ Sao em lại đến đây ? ”

Nàng không vội trả lời, trực tiếp đem cataloge đặt trên bàn làm việc của anh, thuận tiện đem tầm mắt đảo tới Lưu Nhân Nhân kia một lượt. Nàng ta chính là nữ nhân lần trước nàng từng gặp hồi còn làm lao công, duyên phận thật trớ trêu, lần trước gặp nàng ta cũng là ở tại văn phòng của Đường Hoàng.

Nàng lạnh lùng trả lời : “ Đây là cataloge mẫu thiết kế quần áo mùa hè. ” Nói xong liền xoay người rời đi.

“ Đợi chút. ” Anh nhanh chóng bắt lấy cánh tay nàng, loáng cái đã chắn trước mặt : “ Em hiểu lầm rồi. ”

“ Anh mới đang hiểu lầm, tôi chỉ làm hết bổn phận là mang đồ đến cho anh, còn anh có làm gì cũng không liên quan gì đến tôi. Thật có lỗi, đã quấy rầy rồi. ”

Một lời kia của nàng thực sự chọc giận đến anh, Đường Hoàng sắc mặt xanh mét liếc nhìn Lưu Nhân Nhân một cái, Lưu Nhân Nhân thức thời biết ý mà lui ra.

“ Đừng nói như vậy, anh và Lưu Nhân Nhân đã kết thúc từ lâu rồi, em nói như vậy là không công bằng. ”

“ Không công bằng ? ” Nàng cười nhạt, nói tiếp : “ Trên thế gian này chuyện không công bằng nhiều lắm. Từ khi bắt đầu gặp anh, hai chữ công bằng dường như đã trở nên vô duyên với tôi rồi. Đối với tôi, không công bằng là do anh khởi xướng, vậy tại sao bây giờ anh lại hướng tôi đòi công bằng ? Đường Hoàng, anh thực sự là rất quá đáng rồi. ”

“ Đừng dùng chuyện quá khứ để chỉ trích anh, anh biết anh đã làm nhiều chuyện có lỗi với em, anh cũng không dám xin em sẽ tha thứ, nhưng là anh vẫn

cố gắng hết sức để bù đắp cho em. Chỉ cần là thứ em muốn, anh sẵn sàng đáp ứng, nhưng là cái gì cũng nên có giới hạn. Chẳng lẽ em cứ định sống mãi trong hận thù hay sao ? ”

“ Anh không đủ tư cách yêu cầu tôi phải thế này, thế nọ. Có một số chuyện không phải chỉ bù đắp mà có thể giải quyết. Tôi cũng không nhớ anh đã làm gì để bù đắp cho tôi. Tôi lại càng không quan chuyện anh cùng nữ nhân khác làm ra chuyện gì bên ngoài, bởi vì hết thấy mọi chuyện đối với tôi cũng chẳng có là gì. ”

“ Em ... ” Anh lừa giận công tâm, nhưng mặc dù tức giận đến cực độ nhưng là vẫn sợ sẽ gây tổn thương đến nàng liền buông tay nàng ra, đi tới phía bàn làm việc, một tay vỗ nát tập văn kiện, một tay gạt hết đồ đạc trên bàn xuống.

Thanh âm đồ vỡ của đồ đạc rất nhanh liền kinh hách đến Y Nhu. Đường Hoàng hần có tư cách gì mà tức giận với nàng, Y Nhu nhanh chóng xoay người chạy ra khỏi văn phòng. Vừa chạy nàng vừa thầm nhủ Đường Hoàng là tên nam nhân đáng giận nhất thế giới.

Quan hệ của hai người trong lúc ấy rơi xuống thấp đến cực điểm. Lưu Nhân Nhân cùng Đường Hoàng từ thế ám muội lúc ấy quả thực đã chọc giận đến nàng.

Nàng rốt cuộc hiểu được, Đường Hoàng lấy nàng chẳng phải là do yêu nàng tha thiết, anh ta làm vậy chẳng qua là để chứng minh cho mọi người thấy, không có thứ gì có thể trái ý anh ta.

Nàng đoán không ra suy nghĩ của Đường Hoàng. Anh ta đã có được nàng nhưng lại không đụng đến nàng. Luôn miệng nói yêu nàng cuối cùng lại cùng nữ nhân khác thân mật. Mà nàng còn suýt chút là tin vào những lời thề non hẹn biển của anh nữa.

Anh không ngủ chung phòng, nàng đã thấy có điểm mất mát, không nghĩ đến anh ở bên ngoài qua lại với nữ nhân khác, thế những vẫn không chịu buông tha cho nàng. Nàng hận a. Hết thấy tất cả đều là dối trá, nàng thế nhưng lại vì anh ta mà thương tâm, rơi lệ.

E rằng chủ tịch xí nghiệp Nhật Dương đã đoán sai rồi. Đường Hoàng không hề yêu nàng như ông ấy nghĩ, e rằng chẳng mấy nữa anh ta sẽ chán ghét nàng thôi, như vậy thời điểm nàng được giải thoát không phải sắp đến rồi sao ? Hơn nữa, nếu như anh không có chú ý, nàng có thể có nhiều hơn hy vọng đánh cắp được cơ mật.

Ban đêm, không có những nụ hôn trộm của anh đáng lẽ nàng có thể ngủ rất tốt mới đúng, nhưng chẳng hiểu sao đêm nay nàng lại thấy trần trọc, khó ngủ. Đã từ khi nào nàng quen với vòng ôm ấm áp của người kia ? Không còn nghi ngờ gì nữa, đêm nay chắc chắn nàng lại ngủ một mình. Nhưng là nàng đã đoán sai, đến gần sáng, Đường Hoàng liền trở về, bước vào phòng ngủ của hai người.

Nàng cảnh giác, trừng mắt nhìn anh. Quần áo xộc xệch, caravat sớm đã bị tháo xuống, quăng ở đâu đó rồi, khuya áo mở đến cúc thứ 2 thoát nhìn có chút hỗn độn, nhưng ngay cả như vậy trông anh vẫn anh tuấn chết người.

Nhìn bộ dáng anh bây giờ, hẳn là đang rất mệt mỏi, nhưng đôi mắt đen láy, hữu thần lại nhìn chăm chăm vào nàng.

Cởi bỏ áo khoác vắt bừa lên thành ghế, anh chậm rãi đi tới gần, vươn tay muốn vuốt ve mặt nàng.

“ Đừng đụng vào tôi. ” Nàng lạnh lùng cự tuyệt.

“ Cái gì ? ” Từ giọng nói truyền tới một cỗ uy hiếp.

“ Tôi nói anh đừng có đụng vào tôi. ” Nàng sống chết nhìn chăm chăm lại, cổ tình khiêu khích lừa giận trong anh.

“ Đây là thái độ nên có của thê tử đối với trượng phu hay sao ? ”

“ Tôi là bị ép nên mới gả cho anh, cũng vì trả nợ nên mới làm theo những gì anh yêu cầu. Anh nếu như đã có nữ nhân khác, vậy hãy buông tha cho tôi. ”

“ Em là đang ghen ? ” Trong đáy mắt anh lộ ra chút chờ mong.

Những lời này khiến nàng chật vật đến cực điểm. “ Đừng nói lung tung. ”

“ Em đúng là đang ghen rồi. ” Anh kích động nắm lấy bả vai nàng.

Nàng bị anh bức đến suy nghĩ trong đầu loạn thành một đống, bối rối không biết phải phản ứng ra sao, song lại nhớ đến những hình ảnh anh thân mật với cô gái khác, nàng giận dữ nói : “ Tôi chán ghét bị bàn tay dơ bẩn của anh đụng vào, bỏ ra đi ! ”

“ Em ... ” Nàng là nữ nhân duy nhất trên thế gian này có thể dễ dàng bức anh giận dữ, điên cuồng như vậy. Nếu có thể, anh thực muốn bóp chết nàng. Những nữ nhân xung quanh đều tìm cách quyến rũ, mê hoặc nhằm chiếm lấy cảm tình của anh, nhưng Y Nhu lại hết lần này đến lần khác khinh bỉ, chán ghét anh. Mỗi khi đụng chạm đến nàng, nàng đáp lại là thái độ cùng hành động bài xích. Nàng thực rất giỏi bức anh muốn điên lên, giống như hiện tại.

“ Nếu tôi muốn, em có thể ngăn được sao ? ” Trong lúc nhất thời mất đi lý trí, anh lao tới xé bỏ hết quần áo trên người nàng. Trước hành động này của anh, Y Nhu hết sức sợ hãi.

“ Dừng lại ! Đường Hoàng ! Anh không thể làm như vậy với tôi ! ” Vừa la hét, nàng vừa ra sức giãy dụa.

“ Có gì mà không thể ? Em là thê tử của tôi, sớm là phải nên làm nghĩa vụ vợ chồng này lâu rồi, chỉ là tôi không nghĩ sẽ đụng đến em ”

Hai từ ‘ không nghĩ ’ kia thực đã làm tổn thương lòng tự trọng của nàng. Lửa giận một lần nữa bị kích khởi, nàng không cho phép anh ta khinh bỉ nàng. Anh ta vốn không có tư cách.

“ Có gan anh cả đòi cũng đừng có mà đụng đến tôi, tôi căn bản cũng chẳng ham hố gì chuyện này. ”

“ Muốn hay không đụng đến em là quyền của tôi, em chỉ có thể phục tùng. ”

“ Anh không được làm chuyện xằng bậy ! ” Nàng hiện tại mới nghĩ thấy trên người anh có mùi rượu, lại nhìn sự cuồng loạn nơi đáy mắt của người kia, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“ Hiện tại chính là thời điểm em phải đem thân ra trả nợ. ” Đêm nay thực sự anh đã mất hết lí trí.

Nàng thực sợ hãi hành động thô lỗ cùng những nụ hôn cuồng loạn của anh. Hai tay bị giam cầm trong bàn tay anh đầy khí lực khiến nàng đau đớn, mỗi cái hôn hạ xuống thân thể nàng đều giống như là bị cắn nuốt điên cuồng không dứt.

“ Ngừng tay ! Ngừng tay ! ” Nàng không muốn mọi chuyện diễn tiến như vậy, hành động này của anh khiến nàng cảm thấy bản thân mình một chút tự tôn cũng không còn. Những nụ hôn của anh không hề ôn nhu một chút nào. Ánh mắt, nét mặt, thậm chí của hành vi xé nát quần áo vừa rồi của anh, tựa như là hành vi của khách làng chơi đối với kỹ nữ vậy.

“ Châm ngòi lửa giận của tôi chính là em. Giờ còn muốn ngừng lại, đừng mơ. ”

Anh điên cuồng lạc hạ những nụ hôn trên cơ thể nàng, một tay đem hai tay nàng giữ trên đỉnh đầu, tay còn lại ve vuốt khám phá từng tác trên cơ thể nàng. Loại cử chỉ đầy chiếm hữu này khiến nàng hoàn toàn sợ hãi. Dù nàng có đánh đấm, giãy dụa kịch liệt thế nào chỉ đổi lấy sự gia tăng những cử chỉ điên cuồng chiếm hữu của anh.

Cuối cùng nàng bất lực buông xuôi mọi thứ, nước mắt khê tràn mi, khóc tới tan nát cõi lòng, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Vân vũ qua đi, Đường Hoàng chợt giống như người vừa tỉnh mộng, nhìn đến đôi cánh tay bị mình hung hăng giữ chặt đến hằn sâu những vết ứ ngân, rồi những dấu vết xanh tím trên ngực, khuôn mặt nàng ướt đẫm nước mắt hoảng sợ cùng vô vọng nhìn anh.

Kinh hoàng nhìn những vết tích ấy, anh đau lòng nhìn cơ thể bất động như đang say ngủ, khuôn mặt ướt nước mắt kia, trong lòng tràn đầy cảm giác đau lòng cũng có lỗi. Lặng lẽ kéo chăn lên cho nàng, anh đau khổ, lưu luyến rồi đi.

Nằm trên giường, Y Nhu bị cơn đau như muốn bóp đôi đầu hành hạ. Nếu có thể ngủ một giấc dài, không tỉnh lại nữa thì tốt. Nàng hận anh. Thống khổ cùng đau đớn do đêm qua mang đến vẫn ám i cho đến bây giờ, một chút cũng chưa hề thuyên giảm. Nàng không muốn phải sống khổ sở như vậy nữa, nàng phải rời xa Đường Hoàng, hoàn toàn rời đi cái nam nhân ma quỷ ấy.

Lặng lẽ mở cửa phòng. Gia nhân trong nhà đều đang bận bịu với công việc của mình, đây hẳn là cơ hội tốt để nàng trộm cơ mật. Đường Hoàng, thực xin lỗi, nhưng là tôi muốn anh phải trả giá cho những gì mà anh đã gây ra.

Lúc này nàng không thể lại do dự. Chỉ có làm như vậy, nàng mới có thể chân chính thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Đường Hoàng.

-...-...-...

Hào Quốc xí nghiệp –

Thạch Đồng chạy tới văn phòng của Đường Hoàng, hệ thống máy tính thông báo, có người đang đánh cắp tư liệu cơ mật của công ty, mà địa điểm đánh cắp thì lại chính là từ máy tính ở thư phòng của Đường Hoàng. Không cần nghĩ ngợi nhiều cũng biết là Y Nhu đang trộm cơ mật.

Hệ thống phát ra tín hiệu như vậy, đương nhiên Đường Hoàng đang ở văn phòng cũng biết. Anh muốn chạy tới hỏi xem, lão bản định giải quyết chuyện này như thế nào.

Đường Hoàng trầm mặc nhìn màn hình máy tính. Anh vô cùng hối hận những hành động của bản thân đối với Y Nhu đêm qua. Nét mặt đau thương, hoảng sợ cùng kinh hách tốt cùng ấy vẫn in sâu trong đầu anh. Cứ nghĩ đến anh lại thăm hận bản thân vì tức giận nhất thời mất đi lí trí mà tổn thương Y Nhu. Nàng vẫn là quyết định trả thù anh, chuyện này anh đã sớm biết.

“ Không cần cô ấy lại sao ? ” Thạch Đồng hỏi.

“ Tùy ý cô ấy đi. ”

“ Nếu như cơ mật kia mà lọt vào tay đối thủ của chúng ta, ngài sẽ mất đi phân nửa gia sản. ”

“ Ta biết. ”

Thạch Đồng thờ dãi, xoay người rồi đi. Anh đã sớm biết, giờ phút này, có nhiều lời cũng vô dụng.

“Thạch Đồng.”

“Vâng.” Anh quay đầu lại.

“Công ty bị hủy, ta cũng không thể cho anh nhiều thứ.”

“Cho dù công ty bị hủy, Thạch Đồng vẫn sẽ đi theo lão bản, cho dù có phải dãi gió dầm mưa.”

Khóe miệng Đường Hoàng khẽ nhếch lên. “Cảm ơn.”

“Không phải khách khí.” Anh cung kính cúi đầu chào sau đó lảng lạng ra ngoài.

Nhìn sản nghiệp của mình sắp sửa tan rã, anh chỉ cười. Nếu mất đi tất cả có thể đổi lấy tâm của nàng, anh cam nguyện từ bỏ hết thảy.

Khi Thạch Đồng bước ra, Tiểu Diệp đang đứng ngoài cửa mới nhẹ giọng hỏi. “Lão bản, ngài ấy thật sự cứ như vậy mà buông xuôi tất cả.”

“Đúng vậy.”

“Tôi vẫn không hiểu, rõ ràng là chúng ta có thể ngăn lại, vì sao lại không làm?”

“Mất đi hết thảy đối với ngài ấy cũng không là gì, nhưng là mất đi tình cảm chân thành lại như mất đi mạng của ngài ấy vậy.”

“Đáng giá sao?” Nàng không rõ.

“Yên tâm, cho dù thất nghiệp, nữ nhân có năng lực như cô, không biết sẽ có bao nhiêu ông chủ lớn muốn thu nạp.”

“Tôi chỉ nguyện đi theo lão bản, ngài ấy là người duy nhất ta nguyện trung thành đi theo cả đời.”

“Xem ra về điểm này chúng ta cũng thực giống nhau.” Đây là lần đầu tiên hai người họ có cùng chung quan điểm.

“Không nghĩ đến người như anh mà cũng nói năng có nghĩa khí như vậy.” Nàng chế nhạo nói.

“Như nhau cả thôi.” Cả hai người không hẹn mà cùng bật cười. Nếu lão bản đã quyết định như vậy, bọn họ cũng nhất định sẽ tuân theo, từ nay về sau cùng nhau vào sinh ra tử.

“Xem ra chúng ta lại có việc để làm rồi. Trước hết là phải sửa sang lại tư liệu mang đi để chuẩn bị cho tương lai Đông Sơn tái khởi.”

Tiểu Diệp gật gù đầu đồng ý, hai người mỗi người một việc, bắt tay vào làm phần việc của mình. Đây gọi là lưu ở thanh sơn không sợ không có củi đốt.

Kết thúc không phải là chấm dứt, mà là bắt đầu một khởi đầu mới, không phải sao? “”

Bạn đang đọc truyện *Lòng Bất Tim Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

1 tháng sau –

Hào Quốc xí nghiệp và các công ty ở nước ngoài gặp phải cơn phong ba, cổ phiếu rớt giá trầm trọng dẫn đến sự sụp đổ của một chuỗi xí nghiệp nhỏ trực thuộc. Ngoài ra, cảnh sát nhận được thư nặc danh, căn cứ theo đó khởi tố Đường Hoàng với tội danh cố ý xâm chiếm. [Ta cũng chả biết tội danh gì nên bê nguyên vào]

Công ty mà Đường Hoàng mất cả đời mới xây dựng được hiện đang đứng trước hàng loạt mối nguy cơ. Những đối thủ cạnh tranh bấy lâu nay vẫn luôn thèm khát sản nghiệp của Đường Hoàng hiện đang bủa vây từ phía năm nhe hồng chiếm thị trường. Dưới nội đấu ngoại công [bên trong đấu đá, bên ngoài công kích], xí nghiệp của Đường Hoàng chắc chắn sẽ nhận lấy kết cục sụp đổ, mà bản thân Đường Hoàng thì hiện lại biến mất.

“Phu nhân, phu nhân.” Quân gia cầm tờ báo vội vàng hướng Y Nhu chạy đến, những gia nhân khác cũng theo tới sau lưng. Tin tức này vừa truyền đi đã khiến trong ngoài Đường Trạch rối loạn thành một đồng, không biết phải làm sao. Trên nhan đề cả bốn bài báo đều đưa tin, các công ty, xí nghiệp của Đường Hoàng ở nước ngoài đều đã phá sản, bản thân Đường Hoàng hiện đã bị tòa án hạ lệnh bắt giữ.

Nhìn những tờ báo trong tay, Y Nhu cả người không khỏi run rẩy. Mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc, nàng rốt cục cũng đã bại anh ta... Nhưng là

tại sao, trong lòng nàng lúc này, một chút cao hứng cũng đều không có ?

“ Chuyện lớn rồi ... Tiên sinh ... tiên sinh ... ngài ấy ... ”

“ Ta biết rồi. ” Nàng chậm rãi hương đóm gia nhân đang thất sắc nói: “ Ta cần yên tĩnh, các người lui đi. Không cần lo cho ta. ” Nói xong nàng lẳng lẳng xoay người trở về phòng, một mình ngồi trên ban công phía trước cửa sổ.

Nàng đã báo thù thành công, nhưng bản thân lại không hề cảm thấy được một chút tư vị thắng lợi. Thật vất vả mới có thể hạ gục Đường Hoàng, nàng giờ đã được tự do, hẳn là nàng phải cảm thấy mới đúng.

Nhưng là ... Nhưng là sự thật không phải thế. Nàng lúc này chỉ cảm thấy càng thêm mất mát. Nghe tin anh bị phán ngồi tù, lòng nàng liền cảm thấy đau thất.

“ Hào Quốc xí nghiệp sụp đổ, hẳn là cô rất cao hứng ? ”

“ Tiểu Diệp ? ” Y Nhu quay đầu nhìn Tiểu Diệp đang đứng ở cửa. Nàng ngạc nhiên nhìn bộ dáng Tiểu Diệp bây giờ. Người đứng trước mặt nàng không còn là cô gái mặc trang phục gia nhân hiền lành, chất phác Tiểu Diệp, mà là một nữ nhân vô cùng mỹ lệ. Y Nhu lần đầu tiên nhìn thấy một mặt sáng sủa, giới giang của Tiểu Diệp. Trông cô ấy lúc này giống như hoàn toàn biến thành một người khác vậy.

“ Cảnh sát đang toàn lực truy bắt Đường tiên sinh, mục đích của cô cuối cùng đã đạt được. ”

Nghe khẩu khí của cô ấy, tựa hồ như đã sớm biết hết bí mật ở phía sau, Y Nhu đột nhiên tỉnh ngộ, kinh ngạc hỏi: “ Bạn biết chuyện này ... Chẳng lẽ bạn là ... ”

“ Đúng vậy, tôi là thủ hạ của Đường tiên sinh. Ngài ấy không đành lòng để cô làm việc vất vả nên an bài tôi đến giúp đỡ cô. Lần trước lúc cô suýt chút bị bắt cóc, chúng ta không phải ngẫu nhiên mà gặp, hết thảy đều là do Đường tiên sinh sớm đã an bài tôi âm thầm bảo hộ cô. ”

“ Nói như vậy, chuyện đánh cắp cơ mật, anh ta sớm đã ... ”

“ Vì sao ? ”

“ Nguyên nhân chẳng phải cô là người biết rõ hơn bất cứ ai ? ”

Nàng trong lòng thực căng thẳng, Đường Hoàng là cố ý để nàng trộm cơ mật. Chuyện này khiến nàng thực kinh ngạc, anh ta làm vậy là muốn chuộc tội, vẫn là để thu mua lòng nàng.

“ Đó là do anh ta hối hận, ai kêu anh ta làm ra những chuyện táng tận lương tâm kia. ” Nàng mới không cảm kích hành động ấy của anh.

“ Lão bản có đôi khi làm việc không từ thủ đoạn, nhưng là làm gì cũng vậy, ngài ấy đều tuân theo một quy tắc, nếu đã đạt được mục đích của mình, ngài ấy nhất định sẽ ngừng lại, tuyệt không bức người ta vào từ lộ. Chuyện của phụ thân cô là chuyện duy nhất mà cả đời này ngài ấy đã tính sai. Tin tôi đi, Đường tiên sinh làm vậy hoàn toàn là do vô tình. Cho dù cô đem tội ác ý xâm chiếm vu oan lên người ngài ấy, ngài ấy vẫn không mở miệng oán trách một lời. ”

“ Vu oan ? Chẳng lẽ anh ta không làm vậy sao ? ”

“ Đường tiên sinh không phải người như thế. Cái loại hành vi trái pháp luật thu mua công ty kẻ khác bất hợp pháp, ngài ấy sẽ không bao giờ làm. ”

“ Là chủ tịch Nhật Dương xí nghiệp cùng Lâm Vũ Phàm gây nên. ” Nàng bừng tỉnh đại ngộ.

“ Tôi chỉ muốn làm cho công ty của Đường Hoàng phá sản, không nghĩ sẽ đem tội danh bản thủ kia gán lên người anh ta. ” Y Nhu không thể tin được, nguyên lai bọn họ lợi dụng nàng để hãm hại Đường Hoàng. Nàng lại quay sang nhìn Tiểu Diệp, nếu cô ấy là người của Đường Hoàng, chẳng lẽ hôm nay tới đây là để trả thù ?

“ Tôi gặp cô hôm nay là xuất phát từ ý muốn của bản thân, tôi cảm thấy tôi có nghĩa vụ phải nói hết thực tình cho cô biết, Tôi không hy vọng người mà tôi luôn trung thành đi theo phải chịu đau khổ, nói xong những lời này, ta liền đi. ”

“ Đợi chút ... Cô đi đâu ? ” Nàng đuổi theo ra đến cửa phòng.

“ Đương nhiên là theo Đường tiên sinh. Đối với cô ngài ấy có thể là cái ma quỷ, nhưng đối với tôi, ngài ấy là thần. ”

Suy nghĩ trong đầu bỗng trở nên thực hỗn loạn, nguyên lai Đường Hoàng sớm đã biết hết mọi chuyện. Vì sao ? Vì sao anh không ngăn cản nàng. Anh là cái tên giả hòa đáng giận, làm cho nàng thất vọng mà chẳng cảm thấy một chút vui mừng, ngược lại còn tan nát cõi lòng.

Nàng ngồi phịch xuống đất, thất thần hồi lâu. Chung quy nhìn không được mà che mặt khóc. Đường Hoàng đáng giận, rốt cuộc thì anh cũng thành công đoạt đi tâm nàng, khiến nàng không thể nào đào thoát. Mà hiện tại sự nghiệp của anh sụp đổ, người thì tiêu thất không rõ tung tích, lại vẫn là trói chặt lòng nàng, làm cho nàng không nghĩ không được. Nàng thực không biết phải làm gì bây giờ, nỗi đau trong lòng so với những cái đau khác đều thập phần khó chịu hơn nhiều. Nàng hận anh thâm hận như vậy, đáng giận là anh lại không những không ngăn cản, còn để nàng làm, khiến cho nàng ngay đến một lí do để hận anh cũng không có.

Nàng rất đau, nỗi đau xuất phát từ sâu thẳm nội tâm khiến cho nàng không suy nghĩ được điều gì cả, cứ thất thần như vậy thẳng đến khi Lâm Vũ Phàm xuất hiện, kéo thần trí nàng trở lại.

“Em sao vậy, Y Nhu ? Sao lại ngồi ngẩn người dưới đất như vậy ? Di, em khóc đấy à ? ”

“Đừng động vào người tôi. ” Nàng lạnh lùng nói.

“Y Nhu, nghe anh, trước hết chúng ta phải rời khỏi đây đã, tình hình trước mắt đối với em rất bất lợi. Có một số người sắp tâm muốn lợi dụng em để thôn tính toàn bộ tài sản của Đường Hoàng, thừa lúc họ chưa tìm được đến đây, vẫn là em hãy mau chóng theo anh rời đi.”

“Không. ” Nàng gạt tay anh ra, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, trừng trừng nhìn Lâm Vũ Phàm.

“Y Nhu ? ”

“Tội danh ác ý xâm chiếm của Đường Hoàng thực ra là không có thực, anh đã sớm biết ngay từ đầu tất cả phải không? Hết thấy đều nằm trong kế hoạch mà anh và chủ tịch Nhật Dương xí nghiệp bày ra, đúng không ? ”

“Em sao vậy, Đường Hoàng sụp đổ, này không phải đều là tâm nguyện của tất cả chúng ta hay sao ? ”

“Hãy nói hết sự tình cho tôi biết, tôi cần phải biết hết mọi chuyện. ” Trong giọng nói của nàng ngập tràn sự kiên quyết, nếu như Lâm Vũ Phàm không nói ra hết sự thực, nàng cũng sẽ không đi theo anh ta.

“Sao vậy ? Chẳng lẽ em không hy vọng Đường Hoàng gặp phải báo ứng sao ? ”

Quả nhiên, tất cả những lời Tiểu Diệp nói đều là sự thực. Cái tin động trời này khiến nàng như nghe thấy thanh âm sấm sét giữa trời quang vậy.

“Đừng tùy hứng như vậy, theo anh rời khỏi đây mau, Y Nhu. ”

“Không ... Không phải vậy ... ” Nàng đẩy anh ra hốt hển nói: “Đây không phải là kết cục tôi mong muốn. ”

“Chẳng lẽ em không hận anh ta sao ? ”

“Tôi đương nhiên hận anh ta, nhưng tôi không muốn dùng đến biện pháp bỉ ổi này đánh đổ Đường Hoàng. Làm như thế này có khác nào người xấu đầu ? ” Nàng chính là muốn Đường Hoàng nếm thử cảm giác mất đi tất cả chứ không phải là bị người ta hãm oan, phải ngồi tù.

“Chỉ làm như vậy mới có thể hạ gục anh ta, nếu không thì vĩnh viễn không thể làm gì được Đường Hoàng. ” Lâm Vũ Phàm nhẹ nhàng giải thích.

Nàng gạt tay anh ra. “Vũ Phàm, anh thay đổi thật rồi. Từ bao giờ mà anh lại trở nên gian trá, độc ác như ngày hôm nay ? Trước đây anh đâu có như vậy. ”

“Y Nhu, anh làm vậy hết thấy đều là vì đại cục, chỉ có làm như vậy hai ta mới có thể ở cùng một chỗ. ”

“Đừng nói dễ nghe như vậy, Vũ Phàm. Dù là làm chuyện gì ít nhất cũng nên biết đến cái gì gọi là lương tâm. Tôi không bao giờ làm những chuyện trái lương tâm như vậy. ”

“Có thể là anh giả dối, nhưng so với Đường Hoàng cỡ này có là gì ? Anh ta âm hiểm thế nào không phải em không biết, anh ta mới chính là ác nhân, trừng phạt anh ta như vậy là đúng người đúng tội. ”

“Không sai, anh ta bị quá báo như vậy là đúng, những hành động của anh ta quả là rất đáng giận, nhưng động cơ lại chỉ có một. Anh ấy làm vậy hết thấy đều vì tôi, nhưng anh thì không, anh chỉ coi tôi như một nước cờ mà thôi. Anh chỉ lợi dụng tôi để đạt được mục đích ích kỷ của anh. ”

“Y Nhu, đừng tức giận nữa, hãy mau theo anh đi. Nếu không gặp Đường Hoàng, có lẽ chúng ta đã sống rất tốt. ”

“Không, anh đi đi, tôi muốn yên lặng một mình. ”

“Y Nhu ! ”

“Đừng tiến tới thêm nữa, nếu không cả đời này tôi sẽ hận anh. ” Giọng nàng tràn ngập kiên quyết, nói được làm được.

Vũ Phàm tay siết chặt thành quyền, biết dù nói gì bây giờ cũng vô ích nên lúc gần đi tới cửa, anh quay lại và bảo: “Anh sẽ lại đến. Em cho rằng anh đã thay đổi, nhưng , anh sẽ chứng minh cho em thấy, đối với em tình cảm của anh không hề thay đổi. Anh sẽ không bao giờ để người khác tổn thương thêm đến em nữa. ”

Nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhặt tờ báo trên đất lên. Đường Hoàng đã biến mất ... Lúc biết nàng bán đứng mình, anh đã có biểu tình như thế nào ? Anh thực ngốc, rất rất ngốc.

Đường Hoàng đã phá sản, Đường Trạch có lẽ cũng không cần dùng đến người hầu vì vậy nàng phát lương cho tất cả gia nhân trong nhà rồi để họ rời đi.

Lúc này Đường Trạch trở nên vô cùng tỉnh mạch, lạnh lẽo. Đường Hoàng tuy phá sản nhưng tòa nhà này trước đây được anh mua dưới tên của nàng, có lẽ anh đã sớm biết sẽ có ngày này nên mới làm vậy, để cho nàng có một chỗ an toàn để ở.

Y Nhu tự hỏi, vì sao nàng còn đợi ở chỗ này ? Nếu là trước đây, nàng nhất định sẽ không nghĩ ngợi gì nhiều mà rời đi, nhưng là hiện tại, chỉ một li nàng cũng không hề muốn xa rời. Nguyên nhân gì khiến cho nàng vương vấn nơi này đến vậy ? Là chờ anh sao ? Nàng tự giễu cột mình, Đường Hoàng sẽ không bao giờ trở về đây. Hiện tại cảnh sát đang truy tìm anh ráo riết ở khắp mọi nơi, e rằng anh đã trốn sang nước ngoài, có lẽ cả đời này nàng cũng không còn có thể trông thấy anh nữa.

Đang lúc nàng cho là như vậy, một bóng dáng quen thuộc bỗng lọt vào trong tầm mắt Y Nhu, là Đường Hoàng. Anh hiện đang đứng dựa người vào cánh cửa ra vào, chăm chú nhìn nàng. Y Nhu đưa tay vỗ vỗ ngực, thật là may mắn. Vui sướng, mâu thuẫn, do dự, đủ loại cảm xúc lần lượt xuất hiện trong lòng nàng, cuối cùng chúng hòa lại với nhau thành một mớ hỗn độn.

Đường Hoàng chậm rãi hướng nàng đi tới. Khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, anh phát hiện, nàng gầy quá. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, điều gì đã khiến nàng trở nên tiều tụy như vậy ? Nhưng là cho dù sắc mặt có tái nhợt thế nào, ở trong mắt anh, nàng vẫn xinh đẹp, mỹ lệ động lòng người.

Cảm thụ hơi ấm từ bàn tay anh truyền tới, Y Nhu run run hỏi: “ Vì sao ? Anh đã sớm biết hết tất cả, tại sao vẫn để tôi làm vậy ? ”

“ Chỉ là vì tôi quá yêu em, yêu đến điên cuồng. Chỉ nhìn em ở bên người đàn ông khác, tôi lại không ngừng ghen tị, dù cho phải sử dụng đến thủ đoạn gì, tôi cũng mong bước vào trái tim em. Nếu như có thể xóa nhòa hận thù trong em, chút tài sản này có đáng là gì? ”

“ Anh trở về là muốn chui đầu vào lưới ? ” Những lời nói của anh rất nhanh khiến trái tim nàng rung động, lòng nàng cũng vì sự ngốc nghếch của anh mà thêm đau đớn.

“ Tôi muốn được nhìn thấy em một lần trước khi đi, cái gì cũng không ngăn cản được tôi đến gặp em. ”

“ Anh thực sự là hết thuốc chữa ... ”

“ Em nói đúng, tôi quả thực là hết thuốc cứu nổi rồi. Kể từ khi lần đầu nhìn thấy em, tôi liền không kiềm chế được mà đem lòng yêu em. ”

“ Anh không trốn, không sợ tôi sẽ báo cảnh sát ? ”

“ Em sẽ làm vậy sao ? ” Anh đem nàng vây trong vòng tay, ánh mắt thâm thúy, nồng nhiệt khóa trụ ánh mắt nàng.

“ Tôi hận không thể khiến anh phải ngồi tù. ” Nàng vẫn mạnh miệng không tiếp nhận chân ý của anh.

“ Phải không ? ” Hơi thở của anh ngày một lại gần, hoài nghi trong lời nói của nàng có mấy phần là thật, mấy phần là giả.

Y Nhu nỗ lực ép bản thân nhìn thẳng vào mắt anh, chung quy vẫn là chột dạ mà bại trận tránh đi cái nhìn của anh.

Nhưng Đường Hoàng nào có cho nàng cơ hội trốn chạy, anh khẽ cúi người lạc hạ lên môi nàng một nụ hôn nồng cháy.

“ Không. ” Trong lòng nàng, hận thù vẫn chưa hoàn toàn bị xóa bỏ, nàng muốn giãy ra khỏi vòng tay vững chãi của anh. Nhưng là có trốn thế nào nàng cũng không tránh thoát được pháp nhãn của anh, Đường Hoàng dường như nhìn thấy một chút do dự trong đôi mắt nàng. Tứ chi như cũng muốn bán đứng lời nói của nàng, mềm nhũn, yếu ớt mà tựa hẳn vào anh.

Anh ngang ngược hôn trụ khóe môi nàng, dục vọng chiếm hữu vẫn như trước bùng bùng trong tâm trí. Y Nhu kinh hãi cảm thấy tuyến phòng thủ cuối cùng trong tâm nàng sắp bị anh công phá, triệt hạ muốn nàng giao ra tâm tư này. Nàng muốn trốn tránh, nhưng Đường Hoàng nào có để cho nàng một cơ hội nào. Giờ phút này anh không muốn thỏa hiệp mà chỉ muốn hoàn toàn có được nàng.

Y Nhu cảm thấy như tâm trí mình đang dần hỏng mất. Nàng không thể kháng cự lại được vòng tay ấm áp. vững chãi kia, ngược lại trong vòng ôm áp của anh, nàng cảm thấy vô lực mà say mê. Nam nhân này mặc dù vì nàng mà mất đi hết thảy nhưng đến cuối cùng vẫn không chịu buông tay, thủy chung như một muốn cướp lấy lòng nàng.

Anh kiên định ôm nàng hướng phòng ngủ đi đến. Mặc kệ nàng muốn hay không vẫn kiên quyết dỡ xuống y phục của nàng, có lẽ cũng là dỡ xuống tấm chắn phòng ngự cuối cùng trong lòng nàng, tham lam đòi lấy thân thể cùng tâm tư nàng.

Anh sao lại có thể thừa dịp này mà công chiếm tâm nàng như vậy ? Anh thực quá đổi ti bỉ, tuy rằng hai tay không có đánh được anh, nhưng là thân thể của nàng đối với những cử chỉ âu yếm, vuốt ve của anh lại nổi lên phản ứng.

Anh hoàn toàn chiếm hữu nàng không chút do dự, thậm chí còn tham lam đòi lấy tình cảm của nàng, không cho phép nàng được giữ lại. Nước mắt khẽ lăn dài trên đôi gò má nhưng đều bị揩 lau đi bằng những nụ hôn ngọt ngào. Y Nhu không cản được thâm tình của anh, mỗi chỗ anh đánh hạ đều ngoan ngoan buông khí giới, đầu hàng. Anh khẽ khàng hôn lên từng tấc, từng tấc da thịt nàng, lạc thượng trên đó những ấn ký của riêng anh. Đây một đêm dài hai thân mình chân chính kết hợp làm một, triền miên không dứt thẳng cho đến bình minh ...

Phút kích tình đi qua, Y Nhu xấu hổ đem mặt mình vùi sâu ở trong chăn, đưa lưng về phía Đường Hoàng, hoảng sợ cùng ngượng ngùng không dám nhìn trực tiếp anh.

Đường Hoàng vẫn lưu luyến không muốn rời xa nàng, ở trên vai cùng gáy nàng hạ xuống vô số hôn ngân. Nếu có thể, anh hy vọng thời gian cứ như vậy

mà dừng lại. Anh không hối hận vì đã làm vậy với nàng mà chỉ lo lắng xem nàng có vì nhiệt tình của anh mà bị thương hay không.

Không ngừng ở bên tai nàng nỉ non, anh càng thêm thương nàng. Đến ngày mai liệu anh có thể buông tay không?

Y Nhu vẫn thủy chung không nói một lời. Nhìn phản ứng của nà, hẳn nàng vẫn còn hận anh chăng? Vẫn là đối với anh chẳng có chút cảm tình nào?

Mây mưa đi qua, anh cảm giác Y Nhu đối với cử chỉ, động chạm của anh cũng không hoàn toàn bài xích.

“Vì sao không nói lời nào?” Nhẹ nhàng quay người nàng lại, mắt đối mắt anh mới phát hiện hai má nàng vì ngượng ngùng mà sớm đã ửng hồng.

“Em là đang thẹn thùng sao?”

“Anh đi chết đi.” Anh cứ nhất định phải vạch trần tâm trạng nàng thế sao?

“Chỉ cần có được tâm em, tôi đầu chết cũng không hối tiếc, dưới khóm mầu đơn đánh bỏ mạng, chết dù làm quỷ vẫn phong lưu.”

Nàng cắn cắn môi dưới, chuyên chú nhìn cái con người si tình trước mắt. “Anh còn muốn ngồi tù hay sao mà còn ở đây có tâm tình nói giỡn, tin hay không tôi gọi cảnh sát tới bây giờ.”

Mới nói như vậy, hai người chợt nghe thấy những tiếng động từ bên ngoài cửa sổ truyền tới. Hai người ngưng đầu vô mome lại, tiến đến núp sau cánh cửa sổ nhìn ra, quả thực là cảnh sát đang chuẩn bị tiến đến.

Tâm Y Nhu chợt lạnh. Nàng không phải thực lòng muốn nguyên rủa anh, không nghĩ một lời vừa nói ra liền ứng nghiệm nhanh đến vậy.

Theo những bước chân đang ngày càng đến gần, suy nghĩ trong đầu nàng đã có điểm loạn, song vẫn mạnh miệng nói: “Nếu không đi mau thì anh cứ chờ ở đó mà ngồi tù đi.”

“Không phải rất hợp ý em sao?”

Tiếng đập cửa kịch liệt vang lên, Y Nhu trong lòng hoảng hốt thực sự.

“Anh đi nhanh đi.” Nàng thúc giục.

“Em là đang lo lắng cho tôi ư?”

“Đừng nói giỡn.”

“Một khi đã như vậy tại sao lại không gặp tôi.”

“Tôi... tôi...” Nàng không thể nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm kia, chỉ hoảng hốt thúc giục: “Anh đi mau đi.” Nước mắt rất nhanh dâng lên chỉ trực rớt xuống. Nàng cúi đầu nhận thua, ngữ khí thấp xuống như là cầu xin anh hãy rời đi.

“Tôi sẽ trở về cướp em đi.” Anh ở bên tai nàng lưu lại một lời hứa, còn không quên cúi xuống hôn nàng một cái cuối cùng, gần lúc cảnh sát phá được cửa bước vào mới chịu rời đi.

Nước mắt rớt cuộc cũng lăn dài trên gò má. Nàng rớt cuộc là bị sao vậy. Chung quy không thể phủ nhận một điều, nàng thực sự yêu cái nam nhân mà quý này rồi.

5 năm sau –

Ở tuổi 25 khuôn mặt Y Nhu đã không còn mang theo nét hồn nhiên thiếu nữ như trước. Phong thái trầm ổn ý vị càng làm cho nàng thêm mỹ lệ, cái đẹp cái thành thực của nữ nhân trưởng thành.

Rời Đường Trạch đến miền Nam định cư, sống những tháng ngày an nhàn, bình ổn, không tranh giành với thiên hạ.

Nàng hiện đang ở trong dinh viện trồng đủ các loại hoa hồng hưởng thụ những tia nắng mặt trời ấm áp. Hôm nay, như thường lệ Lâm Vũ Phàm sẽ đến thăm nàng.

“Đại nhân vật như anh sao lại rảnh rỗi đến đây thế này, không phải nói tuần sau mới đến sao?” Nàng cười cười hỏi, tóc dài buông xõa ngang lưng, nhẹ nhàng bay trong gió, cả người tản mát ra ý vị của một nữ nhân trưởng thành.

“Có một số chuyện muốn cùng em tâm sự nên mới tìm đến.”

“Nga?” Nàng mỉm cười, không vội hỏi chỉ chờ anh mở miệng.

“Em vẫn còn đang chờ người kia?”

Nàng biết “người kia” trong lời nói của Vũ Phàm là ai, mỉm cười nói: “Anh ấy đã nói sẽ quay về dẫn em đi, em tin anh ấy nói được liền làm được.”

Một hồi nhớ đến nam nhân ngang ngược nhưng không kém nhu tình kia, đôi môi đỏ mọng không khỏi khẽ cong lên hiển lộ một nụ cười ngọt ngào.

Vũ Phạm mỉm cười. Tình yêu của bọn họ kiên định là vậy, anh không biết như vậy là hạnh phúc hay bất hạnh nhưng anh thật sự hâm mộ Đường Hoàng. Anh ta có một nữ nhân luôn sẵn lòng vì mình mà chờ đợi.

“Anh nghe được một tin khá thú vị. Hiện ở Mỹ có một công ty mới nổi, không biết chủ quản là ai nhưng khi công ty này vừa xuất hiện đã công chiếm được thị trường điện tử cùng mạng của Đài Loan. Cho tới bây giờ quy mô của công ty này vẫn ngày một mở rộng.”

“Vậy ư, thế thì sao?”

“Anh thấy rất tò mò a! Chính công ty này mới vừa rồi đã mua lại Nhật Dương xí nghiệp cùng các sản nghiệp liên quan. Anh hoài nghi tình hình tài vụ của xí nghiệp này phát sinh nguy cơ, cùng công ty mới nổi kia có liên quan.”

“Ý anh là...”

“Có lẽ là Đường Hoàng.”

Thật là anh sao? Vừa nghe đến tên anh, lòng nàng lại cảm thấy một phen kích động. Nhưng rồi tâm trạng ấy lại khẽ xẹp xuống, nàng không dám ôm hy vọng quá lớn, sợ nếu như không phải ngược lại càng khiến nàng cảm thấy thương tâm hơn.

“Đây chỉ là suy đoán của anh thôi, nhưng nếu đúng là người kia thì nhất định anh ấy sẽ tìm đến em. Cho nên hôm nay anh đến là để chứng thực xem suy đoán kia của anh liệu có đúng không.”

“Em vẫn không nhận được tin tức gì của anh ấy.” Nàng lắc đầu, trong lòng có điểm âm thầm thất vọng.

Vũ Phạm an ủi nói: “E rằng thời cơ còn chưa chín muồi, anh ta yêu em như vậy nhất định sẽ đến tìm em thôi.”

“Àn.” Nàng gật đầu, đôi mắt nhìn về phía xa, nhẹ nhàng thờ dài.

“Thế thôi, anh phải đi đây, chiều nay công ty anh có một cuộc họp, có thời gian anh lại đến tìm em sau.”

Tiến bước Lâm Vũ Phạm rời đi, Y Nhu chậm rãi trở vào trong phòng, ngoái đầu nhìn lại những khóm hoa hồng đương kì nở rộ, nội tâm mong chờ vẫn là không biết đến bao giờ mới nhận được hồi báo.

Vừa mới khóa cửa lại, đột nhiên nàng bị kéo vào trong một cánh tay cực kỳ quen thuộc. Chưa kịp kêu thành tiếng, nàng đã bị người kia ngang ngược ép người lên cửa mà hôn.

Là anh! Nàng nhận ra nụ hôn này! Trừ bỏ người kia thử hỏi còn ai có thể kích khởi nhiệt tình của nàng. Anh thực sự là đã trở lại thực hiện lời hứa trở về cướp nàng đi.

“Là anh.” Nàng nghẹn ngào nói.

“Đúng rồi. Anh đã trở về, trước đây anh từng nói, em vẫn là không thể trốn thoát lòng bàn tay anh đâu, cho dù em có trốn đến chân trời góc biển, anh nhất định sẽ đuổi theo mang em về.”

“Anh quả thực là cái âm hồn bất tán mà.” Kích động mà rơi lệ, nàng nghẹn ngào nói trong dòng nước mắt.

“Dẫu thế em cũng là lão bà của âm hồn anh mà. Nhìn em khóc thế này chứng tỏ em đã ngoan ngoãn chịu phục tùng số mệnh a! Vẫn là chịu vì anh mà khóc.”

“Không có đâu.” Câu trả lời này thực ngoài suy nghĩ của anh.

Anh tự hỏi, nàng cười như vậy là có ý gì?

5 năm dài xa cách, nàng càng thêm trưởng thành lại càng thêm vũ mị, thậm chí còn có thêm mấy phần ý nhị của người thiếu phụ, là ai đã làm nàng trở nên như thế? Chẳng lẽ trong lòng nàng đã có ý trung nhân khác. Nghĩ đến đây, anh cảm thấy trong người thực bức bối cùng ghen ghét dữ dội.

“Em đã có nam nhân khác?” Ngực khí mang đậm đặc sự uy hiếp cùng lực đạo bàn tay đang nắm lấy cánh tay nàng chợt tăng thêm mấy phần.

“Anh đoán đúng rồi.” Nàng cười khê.

“Anh không quan tâm, phạm là nam nhân tiếp cận em anh đều sẽ không bỏ qua, bất kể em muốn hay không anh cũng sẽ không đem em trao cho người khác.”

Aiz, 5 năm... 5 năm rồi mà cái tính bá đạo, ngang ngạnh trong anh vẫn y nguyên như ngày nào, vẫn là si tình hết thuốc chữa, nhưng là nàng lại rất thích điểm này ở anh.

“Điều ấy, chỉ sợ anh làm không được.”

Nàng cười đến quý mị. Không có bài xích cùng cừu hận, ngược lại lại có ý vị ỏn ẻn, vững vàng của nữ nhân trưởng thành, đến đây Đường Hoàng mới phát giác ra sự thay đổi nơi nàng.

“Chú là ai ? ” Một thanh âm trẻ con non nớt chen ngang vào bầu không khí quý dị giữa hai người lập tức thu hút sự chú ý của Đường Hoàng. Nhìn cái oa nhi đang chu miệng bất mãn, nín giữ góc áo mình, Đường Hoàng không khỏi một phen sửng sốt. Tại sao đột nhiên lại xuất hiện một cái tiểu oa nhi ở đây.

“Nhóc này là ? ”

Nàng cúi xuống ôm lấy tiểu oa nhi, thương mến mà hôn nhẹ một cái lên má nó, nói: “ Đây là con trai nam nhân của ta. ”

Dục vọng chiếm hữu nơi đáy mắt lộ rõ trong cái nhìn của Đường Hoàng, lúc này anh thực sợ hãi khi nghĩ rằng, Y Nhu đã bị nam nhân khác đoạt đi rồi.

“ Nó ... ” Đường Hoàng ngậy người trong chốc lát.

“ Nó là con ta. ”

Hai mắt mở lớn không dám tin nhìn đến thê tử cùng tiểu oa nhi trong lòng nàng rồi giống như người vừa tỉnh mộng mà bừng tỉnh đại ngộ: Chẳng lẽ đó là ...

Nhìn đến khuôn mặt then thưng của Y Nhu, anh đã biết được đáp án. Đáp án này khiến a vừa kinh ngạc lại vừa cao hứng. Ông trời a, nàng đã hoài hài tử của anh, còn sinh nó ra nữa, anh thì một chút cũng không biết. Trong lúc kích động, anh chẳng nghĩ ngợi được nhiều liền lao tới ôm chầm lấy mẫu tử bọn họ.

Tiểu nam hài khề cau mày, tựa hồ thực mất hứng khi có người cùng nó tranh đoạt mama.

“ Kiệt nhi, đây là ba của con. Chính là người mà con thường ầm ĩ muốn gặp đó. ”

Tiểu nam hài tròn mắt chăm chú nhìn vị “ ba ba ” đột ngột xuất hiện này, cái nhìn giống như nhìn một món đồ chơi mới vậy.

“ Hi, nhóc, lần đầu gặp mặt. ” Đường Hoàng chìa tay vươn tới, tiểu nam hài vừa lo lắng vừa lớn mật đưa tay ra nắm lấy bàn tay to lớn trước mắt.

Dù sao cũng là phụ tử, Kiệt nhi rất nhanh thân thiết cùng với vị ba ba ngang ngược của nó.

Ôm con trong vòng tay, trong lòng Đường Hoàng xuất hiện rất nhiều loại cảm xúc, nhưng phần lớn là cảm động. Nhìn đến đôi mắt to tròn, thông minh nhanh nhẹn, hẳn đứa trẻ này tương lai cũng rất tài giỏi, như cha nó vậy.

Tay còn lại khề ôm lấy tiểu thê tử, không kìm nén được kích động nơi đáy mắt, anh chân thành nói : “ Giao tâm cho anh, thế giới này đảm bảo không có ai quý trọng em hơn anh. ”

Đối mặt với một người yêu mình đến không thể tự kiềm chế được bản thân, nàng còn có thể nói gì ? Đến cuối cùng nàng chính là thua trong tay anh, chi còn biết ngoan ngoãn giao hết tâm tư cho anh mà thôi.

Vừa ôm hài tử, bọn họ kích động ôm hôn thắm thiết. 5 năm dài đằng đẵng, nàng rốt cục cũng đợi được đến ngày này. Từ nay về sau hết thấy cừu hận đều theo gió thổi bay đi hết. Kể từ hôm nay, bọn họ lại một lần nữa bắt đầu lại từ đầu, quý trọng ân huệ mà ông trời ban cho, cùng hạnh phúc bình thường giản dị mà sông hạnh phúc qua ngày đoạn tháng.

Đứng ở xa xa ngắm nhìn cả nhà mới vừa đoàn tụ, trên khuôn mặt Thạch Đồng cùng Tiểu Diệp đều không giấu nổi một nụ cười vui vẻ. Nguyên lai phụ nhân đã hoài hài tử của lão bản, thực nhanh hài tử ấy cũng đã được 5 tuổi.

“ Xem ra từ nay trở đi bọn họ nhất định sẽ dây dưa cả đời. ” Thạch Đồng vuốt cằm suy nghĩ, nguyên lai làm cho nữ nhân hoài hài tử của mình liền có thể trói chặt các nàng cả đời, chiêu này thế nhưng thực là vô cùng hữu dụng a ~

Tiểu Diệp cảnh giác, trừng mắt nhìn anh : “ Anh lại có cái chủ ý gì vậy ? ”

“ Phương pháp khiến cô trốn cũng không thoát. ”

“ Đừng có nằm mơ. Tôi cảnh cáo anh, tôi còn chưa tính sổ với anh món nợ anh đoạt vòng cổ của tôi, đừng nghĩ sẽ ở trên người tôi trộm đi thêm cái gì. ”

“ Tôi thật muốn đánh cắp thứ gì đó quý giá nhất của cô, để cô cả đời cũng không thể trốn tôi được. ”

Ngụ ý rõ ràng rành rành trước mắt thực khiến nàng ngượng ngùng mà ửng hồng hai má. Trừng mắt nhìn cái sắc quý đứng bên. Anh ta cư nhiên lại có loại suy nghĩ này, đáng lẽ nàng phải thấy giận dữ mới đúng, nhưng là nàng lại cảm thấy có chút vui vui.

Ngượng ngùng xoay người rồi đi, Thạch Đồng đương nhiên cũng chạy theo tháp tùng giai nhân, lão bản đã tìm được người thương, bây giờ đến phiên anh, cố lên !

Ôm ái thê trong vòng tay, chợt Đường Hoàng nhớ tới lúc mới rồi Y Nhu vừa gặp và trò chuyện với Lâm Vũ Phàm. Trong 5 năm xa cách, có nhiều chuyện của nàng mà anh không biết, trong lòng cũng vì vậy mà thập phần dễ ỷ.

“ Vì sao Lâm Vũ Phàm lại đến đây ? Em và anh ta ... ” Anh cau mày suy nghĩ, lại sợ dùng không đúng từ ngữ, biểu tình do dự trông đến là buồn cười.

Nàng chậm rãi giải thích : “ Sau khi Hào Quốc xí nghiệp sụp đổ, các cổ đông lớn tranh giành lợi ích kịch liệt, Lâm Vũ Phàm đã giúp nàng ngăn trở rất nhiều người không hảo tâm tiếp cận. Kỳ thực, anh ấy là một người rất tốt. Hiện tại chúng ta là bạn tốt, anh cũng nên nói câu cảm tạ anh ấy, em cùng Kiệt nhi có thể bình an sống như bây giờ cũng có phần nhiều sự giúp đỡ của anh ấy. ”

“ Thì ra là thế. Xem ra anh phải tìm một thời điểm thích hợp hướng anh ta xin lỗi, thuận tiện nói với anh ta từ nay về sau không cần hảo hảo chiếu cố tiểu thê từ đáng yêu của anh nữa. ”

Nàng bật cười, người kia thật thích ăn dấm chua nha.

“ Đã có hài tử rồi, đời này em sẽ không bao giờ rời được khỏi anh nữa. ”

“ Cũng chưa chắc, hiện tại tâm tư em đều để hết trên người Kiệt nhi, nó là người mà em yêu nhất. ”

Đường Hoàng cau mày : “ Xem ra từ nay về sau anh với Kiệt nhi sẽ năng tranh đoạt em đấy. ”

Nàng cười nhẹ, tựa vào lòng trượng phu. Đến bây giờ nàng rốt cuộc cũng đã có một gia đình hoàn chỉnh. Tuy rằng trải qua rất nhiều khó khăn, trắc trở cuối cùng cả hai đều có được một cái kết cục hoàn mỹ. Ông trời quả thực đã chiếu cố rất nhiều đến bọn họ, vậy nên họ nhất định đều rất quý trọng cái cơ hội mà ông trời ban tặng này.

Như cảm ứng được suy nghĩ của nàng, Đường Hoàng ở bên tai nàng nhỏ giọng thì thầm, hứa hẹn : “ Anh sẽ bảo hộ em cùng Kiệt nhi cả đời, đến chết cũng không đổi. ”

Trong mắt nàng thoáng ánh lên tia lệ quang, đầu khẽ tựa vào vai anh, gia đình nàng ba người chậm rãi bước vào trong nhà nghênh đón một tương lai tốt đẹp.

- Hoàn -

Bạn đang đọc truyện *Lòng Bất Tim Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.